

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MAGICAL MIDLIFE MADNESS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

K.F. BREENE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BÜYÜLÜ ORTA YAŞ ÇILGINLIĞI

OceanofPDF.com

K.F. BREENE

OceanofPDF.com

Copyright © 2020 by K.F. Breene

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Günah & Çikolata'yı deneyin](#)

[Daha Fazla Paranormal Kadın Kurgusu!](#)

[Ayrıca K.F. Breene tarafından](#)

[Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

BİR

Aklımdaki yeni başlangıç bu değildi.

Ailemin evinin önünde rölantide çalışan arabamın içinde oturmuş, hayatımdaki seçimlerimi gözden geçiriyordum.

Şimdi *eski olan kocam* bana hayatına devam edeceğini ve boşanmak istediğini söylediğinde, "*Harika!*" diye bağırmamı beklemediğinden oldukça emindim. Hemen eşyalarımı toplamaya başlayacağımı düşünmediğinden eminim. Ve satma zamanı gelene kadar evde kalabileceğime dair verdiği "taviz" karşısında surat astığımda, kesinlikle kafasını karıştırmıştım.

Başka birini bulmuştu. Görünüşe göre daha çok ortak noktası olan birini. Aynı hayat amaçlarını paylaşan ve eskiden yaptığımız gibi el ele tutuşmayı seven birini.

Ona kızın genç olmasını umduğumu söyledim, çünkü eğer benim yaşımdaysa -kırkını geçiyordu- ve herhangi bir ilişki deneyimi varsa, adamın boxer'larını ütülerden hoşlandığını ama kendisinin ütülerden öğrendiği an kızın işi biterdi. Sadece tutucu erkekler boxer'larını ütüler ve sadece bencil, kendini beğenmiş sik kafalıları bunu başkasına yaptırır ve sonra da kırıksıklıkları olumsuz bir şekilde eleştirir.

Hayat hedeflerimiz birbirinden ayrılmıştı çünkü kendim için bir şey yapmama izin verilmeden onu tüm çabalarında desteklemekten yorulmuştum. Yolun bir yerinde, yemek pişirirken, temizlik yaparken, ütü yaparken, yatak değiştirirken, çocuk bezi değiştirirken, çalışırken, faturaları öderken, yemek yaparken

-Hayatımın ne zaman başlayacağını merak etmeye başlamıştım. Ne zaman kış tekmeleyecek ve isimler alacaktım. Dağınık çamaşır odası yüzünden hor görülmek yerine meziyetlerimin farkına varılacağı zaman.

Bu taşra hayatından daha fazlasını istedim.

Matt beni serbest bırakarak bana bir iyilik yapmıştı. Beni özgürlüğüme giden ilk adıma itmişti. Oğlumun üniversiteye başlamasıyla birlikte, kalmak için bir bahanem kalmamıştı ve nihayet kendi macerama başlayabilirdim. Biraz *hikaye* yaratabilirdim.

Arabanın camından ailemin evine baktım. Atlama noktamın biraz çalışmaya ihtiyacı vardı.

On yıllık Honda'mı park ettim.

Bunu yaptığımı inanamıyordum. Kırk yaşında, Los Angeles'ın hemen kuzeyindeki bir şehirde ailemin yanına geri taşınıyordum.

Ama ne düşündüğümü biliyordum. Boşanmadan kalan param vardı ama evim yoktu, işim yoktu ve bunları nerede bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Oğlum onu üniversiteye gideceği Doğu Yakası'na kadar takip etmemi istemiyordu - bir başka rahatlama çünkü hafta sonlarımı onun çamaşırlarını yıkayarak geçirmek istemiyordum - ve Los Angeles'tan bıkmıştım. Yeni bir yere gitmem gerekiyordu ama arafta kaldığım süre boyunca otellere para harcamak mantıklı olmazdı. Bu yüzden annemin bir süreliğine çocukluğumun geçtiği evde kalma teklifini kabul ettim.

Kaza mı? Kaç yaşındaydım, 20 mi?

Orta yaş kadınları kaza yapmazdı. Tabii işin içinde çok fazla şarap yoksa ve önüne bir dizi merdiven çıkmadıysa.

Yavaşça dışarı çıktım ve ailemin çamurlu kahverengi evini inceledim. Çiviler yer yer dış cephe kaplamasından dışarı çıkmış, rastgele bir şekilde hapsedildikleri yerden kaçmaya çalışıyorlardı ve ön çim mükemmel bir şekilde bakımlı olsa da, otlarla kaplı çalılar, dökülmüş yapraklar ve dekor için birkaç paslı araba tekerleği ile çevriliydi. Bunun için aktif olarak uğraşmış olsalardı daha tuhaf görünmezdi.

Evim, güzel evim.

Bagajdan birkaç bavul çıkardım ve kafamda cenaze marşı çalarken ön kapıya doğru yürüdüm. Garaj yolunda eski bir Wagoneer Jeep ve eski bir kamyon duruyordu, ikisi de çocukluğumun vazgeçilmezleriydi. Hâlâ babamın "projeler listesi" ndeydiler. İlkini eski ihtişamına kavuşturmak niyetindeydi, ki bu oldukça zor bir iş olacaktı çünkü çatısı çatlamış, ahşap kaplamaları rengarenk ve solmuştu ve yer döşemelerinden otlar çıkıyordu; ikincisi ise damperli bir kamyon olacaktı (sadece bekleyin!). Yeni bir motor takılacak, arka kısmı çıkarılacak ve bir damperli kamyon kasası takılacaktı (sorun değil!). İşte

garajda zaten bir ya da on motor vardı. Yere yığılmış. İçlerinde fareler yaşıyordu.

Sundurma ağırlığının altında inliyordu, yeni tahtalara şiddetle ihtiyacı vardı. Bir zamanlar güzel vitraylarla koyu kahverengiye boyanmış olan kapının tabanında son köpeğin kendi kapı zilini yaptığı derin yarıklar vardı. Birisi hasarı daha açık hardal kahverengisine boyamıştı, orijinal maun rengine yakın bile . En azından vitray hâlâ güzeldi. Bu da vardı.

"Alo?" Ön kapıdan içeri girerek sordum.

İki çift parlak, siyah mermer göz, bir geyik resminin her iki yanına monte edilmiş geyik kafalarından bana bakıyordu.

Televizyon bangır bangır çalışıyor, ses oturma odasını tıklım tıklım dolduruyordu. Babam koltuğuna oturmuş, elini eşofmanının kemerine sokmuş ve çenesini göğsüne indirmiş, mışıl mışıl uyuyordu. Ekranda arabalar akıyordu, Nascar yarışı ya da başka bir şey.

Yüzümü buruşturarak evin içine doğru ilerledim. Çantalarımı yere bıraktım, kapıyı kapattım ve her zaman annemi aradığım ilk yer olan mutfığa yöneldim. Lavabonun başında duruyordu, sarı eldivenlerini köpükler kaplamıştı, kulaklarında kulaklıklar vardı ve telefonu kot pantolonunun arka cebindeydi.

"Selam anne," dedim sesimi diğer odadaki televizyonun sesinin üzerine yükselterek. Dairesel bir açık kat planına sahiplerdi; mutfığı oturma/yemek odası kombinasyonundan bir duvar ayırıyordu ama iki alan arasında bol miktarda hava ve ses akışı vardı.

"Anne!" Biraz daha yüksek sesle söyledim. Sağ tarafımdaki duvara tırmanan eski krem rengi kare fayanslara vurdum. İşe yaramadı.

Müzik eşliğinde başını sallarken yaklaştım. Bir tavayı iştahla ovuyordu.

"Anne," diye tekrarladım, bu kez omzuna dokunarak.

Sıçradı, çığlık attı ve tencereyi bıraktı. Tava lavaboya çarptı ve sıçrayan su önünü kapladı. Kocaman gözlerle bana baktı.

Bana dönmedi.

Benden kaçmadı.

Sanki yetmiş yaşındaki bu kadın beni eşek sudan gelinceye kadar dövecekmiş gibi üzerime çullandı!

"Oh, Jessie, sensin!" Çılgın bakışlarının yerini bir gülümseme aldı. Kulaklıklarını kulaklarından çıkardı. "Nasılsın?"

Sarılması gömleğimin önünü, eldivenleri de sırtımı ıslattı. "Martha, orada ne yapıyorsun?" diye bağırdı babam. "Yarış üzerinde. Hiçbir şey duyamıyorum!"

Annem gözlerini devirdi. Cevap verme zahmetine girmedi.

Annem lavaboyu işaret ederek, "Şunu bitireyim de sana odanı göstereyim," dedi.

İkinci lavabonun üzerine tünemiş dolu bulaşık makinesini ve onun altındaki bulaşık makinesini taradım. "Bulaşık makineniz var, bunları neden elde yıkıyorsunuz?"

"Baban bulaşık makinesinin elektriğini boşa harcamak istemezdi, unuttun mu?" İşine geri döndü. "Onları her zaman elle yapmak zorunda kaldım. Emekli olduğumdan beri ev işlerinden bıktım usandım. Artık neredeyse hiç para kazanmıyor, size söyledi mi? Çoğu zaman maaş çeki almıyor. Neden emekli olmadığını bilmiyorum. Her neyse, benim emekliliğimle geçiniyoruz. Ben de düşündüm ki, biliyor musun? Eğer hayatımı kolaylaştıracak bir makine istiyorsam, bunu hak ettim." Kararlı bir şekilde başını salladı. "Ama bu şey o kadar eskiydi ki, ikinci yıkamadan sonra bozuldu." İç çekti. "Ben de meydandaki Wired Right'a gittim. O yeri biliyorsun. Yeşil tenteli olan mı?"

Benim de aynı fikirde olduğumdan emin olmak için arkasını döndü, ben de hiçbir fikrim olmamasına rağmen başımı salladım.

"Ellerinde olanın en iyisini aldım," dedi. "Tüm zil ve ısıklarla birlikte. Bana bir kol ve bacağa mal oldu, ama ne biliyor musun? Canı cehenneme. O da bir şey diyemez, çünkü o kadar parayı yeni motora harcadı. İşte böyle."

"Doğru..." Tezgâha yaslandım. "Peki nerede?"

"Salı günü teslim edilecek. Bu bulaşıkları saçımdan çıkardığıma çok sevineceğim. Sonra üst kattaki dikiş odama çıkıp kapıyı kapatabilirim. Burada mırıldandığınızı zar zor duyabiliyorsunuz."

"Güzel. Eski odama çıkabilirim, değil mi?"

"Orada bekle. Bira ister misin?" Durakladı ve ellerini sabunlu sudan çıkardı, sarı eldivenlerinin üzerinde beyaz kabarcıklar titriyordu.

"Elbette," dedim, çünkü bu evde böyle yapıldı. İnsanlar geldiğinde herkes bira içerdi. Başka ne yapmam gerekiyordu ki? Gelecek önümde ardına kadar uzanıyordu. Tek ihtiyacım olan ona doğru yürüyecek cesaretti.

Bir bira bitmiş, diğeri elimdeyken annemi geçiş odama kadar takip ettim. Babamın hâlâ evde olduğundan haberi yoktu ama bütün bulaşıklar kurutulmuş ve kaldırılmıştı.

Neden bir rehber ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Matt ve Jimmy'yle tatillerde birçok kez bu evde kalmıştık ve hep eski odamda yatmıştık. İlk kez bana rehberlik ediliyordu. Bu beni kuşkulandırdı.

Uzun zamandır beyaz bayrak asmış olan yıpranmış kızıl kahverengi halının üzerine bastık. Annem yanımdaki duvarı bok kahverengisine boyamaya başlamıştı ama bitirmemişti, muhtemelen babamın merdiveni alıp umuyordu. Ön taraftaki proje arabaları belli ki onu etkilememişti. Duvar boktan çizgili bir zebra gibi görünüyordu, kahverenginin arasında beyaz çizgiler vardı ama kimse fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi.

Fark etmekten ya da umursamaktan bahsetmişken, üç yıl önce onlara verdiğim havalı tablo, oturma odasına bakan küçük oyukta, çiziklerle dolu duvarın önünde, yerde duruyordu.

Mutlu yıldönümleri, gerçekten.

"Anne, yatak odasının nerede olduğunu biliyorum," dedim babamın evi tasarlayıp inşa etmesinden otuz yıl sonra hâlâ kapısı olmayan koridordaki dolabın önünden geçerken.

"Evet, biliyorum ama yeni bir yorgan yaptım ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum," dedi.

"Her şey yoluna girecek anne, yemin ederim-" Odanın açık kapısına ulaştığımızda dilsiz kaldım. Kitap denizinin ortasındaki çift kişilik yatağın üzerinde sert görünümlü turkuaz ve kahverengi bir yorgan duruyordu. "Bu... çok hoş. Bütün bu kitapların hikâyesi ne?"

"Öyle mi düşünüyorsun?" Işıl ışıl parlayarak odaya girdi ve yorganın köşesini yukarı çekti. İnce kontrplak gibi hareket ediyordu. "Yorgancılığa başladım. O dikiş odası sıcaktan kaçabildiğim tek yer!"

Sonbaharın serin havasını içeri alan açık pencerelere baktım. "Öyle mi?"

"Evet! Baban o kadar şişman ki, yeterince yalıtılmış olduğunu düşünebilirsin, ama yine de ev bir fırın." Öfkelendi. "Kumaşçada yorgan için bazı desenler buldum. Onları ekstra sıcak tutacak şekilde yaptım."

Bir an duraksadım, bunun ironisini düşündüm ama bunun yerine odanın durumu hakkında onu sıkıştırmaya karar verdim. "Burada ne oldu?" diye sordum. "Neymiş o?"

Her yüzeye yatay olarak istiflenmiş ve yatağın etrafına yığılmış kitaplar ek olarak, köşede rastgele bir kürk yığını duruyordu.

"Ah, şu. Baban geçen yıl bir geyik vurdu ama kafasını doldurmak için yeterince büyük değildi, o yüzden derisini aldı. Aklıma geldi, insanların kafa derisini yüzen Kızılderili kabilesi neydi?" Dilim tutulmuş bir halde ona baktım. "O zamanki tüm beyaz adamlar bu konuda çok üstün davranıyorlardı, değil mi? Öldürülen bir insanın kafa derisini yüzmenin ne kadar barbarca olduğunu söylüyorlardı. Bir de şuna bakın! Kelleleri kesip duvara asıyor, bu da yeterince görkemli olmayınca kafa derilerini yüzüyor. Şimdi kim barbar?"

Annem dudaklarını büzdü ve yatağa doğru döndü.

"Bu..." Görmezden gelmek en iyisi. Ama... "Neden köşede? Bir yığının içinde?"

"Onu bir yere asmak istiyor."

"Ama... Chris'in eski odası babamın tüm ıvır zıvırları için değil mi?"

Buraya geri dönen tek kişi ben değildim; kardeşim Chris de birkaç yıl önce zorlu bir ayrılıktan sonra onlarla kalmaya gelmişti. Evin durumu onu sadece evden değil, eyaletten de uzaklaştırmıştı. Şimdi Doğu Yakası'ndaydı ve dağınıklıktan arınmış bir bölgede tek başına olmaktan mutluydu.

"Orası erkek mağarası. o kadar çok ıvır zıvır var ki, geyik derisinin kaybolacağından korkuyor," diye cevap verdi annem.

Ona kafa derilerinin kafalarda, postların da vücutlarda olduğunu söyleme zahmetine girmedim. Her iki şekilde de umursayacağını düşünmedim.

"Hmm. Dolap alanına ihtiyacın var mı? Çünkü..." Kirli kahverengi dolap kapaklarını iterek açtı, giysileri ve ayakkabıları ortaya çıkıttı.

Bu evde kahverenginin kaç farklı tonu olduğunu hiç fark etmemiştim. Sanki çeşitli kaka tonlarından oluşan bir renk paleti seçmişler gibiydi.

Alnımdan ter damlıyordu. Kaçma dürtüsü güçlüydü. "Neden bu dolabı kullanıyorsun? Neden kendi dolabını değil?"

"Dolabımda giymediğim bir sürü eski kıyafet var." Birkaç şeyi iterek birkaç metrelik asılı bir yer açtı. "İşte. Bu sana yeter. Zaten çoğunlukla eşofman giyiyorsun, değil mi? Onları buraya koymana gerek yok. Onlar bavulunda kalabilir."

Eski şifonyerime ne olduğunu sormadım. En azından burada değildi.

"Tamam. Peki," dedim, aniden bitkin düşmüştüm.

"Bir bira daha ister misin?"

"Evet. Gelmeye devam etsinler. Sabah, öğlen ve akşam. Sadece gelmeye devam etsinler."

OceanofPDF.com

İKİ

ERTESİ SABAH, uzun saçları ve küçük sırtışıyla Brad Pitt'e göz kırptım. Açık gömleğinden göğsünün bir kısmı görünüyordu. Afişin altında *Legends of the Fall* yazıyordu.

Annem, babamın horlaması yüzünden çoğu zaman bu odada uyurdu ama geçmişten kalma seksi erkek posterini hiç indirmemiş miydi? Brad Pitt artık o kadar seksi bile değildi. Evet, teknik olarak hâlâ yakışıklıydı ama sevgilim Jennifer'ın üzerine sıçmıştı, Angelina'yla da pasaklı bir ilişkiye girmişti, sonra da onunla evlenmesi için baskı yapmıştı, sonra da boşanıp Jennifer'la tekrar görüşmüştü...

Yani, adam tam bir bağımlılık abidesiydi. Söylenmesi gerekiyordu.

Tavanımda bir yeri hak etmiyordu. O bir kızın aşkıydı. Henüz oyunu oynamamış ve kaybetmiş, sonra da bütün şarabı içmiş, masayı devirmiş ve oradan çıkarken küfürler savurmuş bir kız.

Artık daha yaşlıyım. Daha akıllıyım. Güzel bir yüzle oyalanmaktan bıkmıştım.

Zedelenmiş görünüyor.

Brad gitmek zorundaydı.

Yorganı attım, yatağın üzerinde durdum ve posterin yırttım. Brad'in yüzü ikiye ayrıldı. Bant sıkıca yapışmıştı.

"Lanet olsun!" Diğer tarafı da tuttum ve aynı şeyi yaptım. Tüm köşelerde küçük kâğıt lekeleri kaldı. Brad'in göz küresi posterin ayakta kalan küçük kısmından bana el sallıyordu. "Ugh. Get. Kaybol. Brad!" Son parçayı yakaladım, yırttım ve hâlâ sağlam duran lekelerle kaşlarımı çatarak baktım.

Onu tutturmak için ne kullanmıştım, sonsuzluk tutkalı mı?

Posteri kaldırırken, burada en son yaşadığım zaman yaptığım gibi yere atlamayı düşündüm. Tabii o zamanlar on sekiz yaşında dizlerim ve yarı ağırlığım vardı. Şimdi atlasam muhtemelen dizlerim bükülür ve beni yüzüstü bırakırdı.

Ayaklarımı soluk kahverengi halının üzerine koymadan ve ayağa kalkmak için itmeden önce yavaşça oturdum.

Aşağı inerken telefonum çaldı. Matt, eski evimizin kapanış evraklarını merak .

"Evet, gayet iyi yaptım, teşekkürler. Harika gidiyor, daha iyi olamazdı," diye homurdandım, annemi yine lavabonun başında buldum.

Hafta sonları genellikle büyük bir kahvaltı hazırlardı, ama bugün sadece Salı'ydı, bu da babam için masaya bir mısır gevreği kutusu, süt ve bir kase koyduğu anlamına geliyordu. Kase boş ama kullanılmış olduğu için, işini bitirdiğinden ve yakında işe gideceğinden şüpheleniyordum. Ya da proje arabalarını tamir etmeye.

Ama ben mutfağın girişinde dururken, alt kattaki banyoda tuvaletin sifonu çekildi. Belli ki yaşlı adam hâlâ buradaydı.

Banyoya doğru döndüm, bir dahaki sefere onu kullanmak niyetindeydim ki kapı açıldı ve çok fazla deri dışarı çıktı.

"Bu da ne-" Gözlerimi kapattım ve başımı başka yöne çevirdim.

"Hanımlar küfretmez," dedi babam onaylamaz bir tavırla, ben daha küfre gelmemiştim bile.

"Babalar yetişkin kızları evdeyken evde çıplak dolaşmazlar baba! Ne yapıyorsun sen?"

Annem lavabodan döndü, ancak o zaman müziğini kapattı. "Sorun ne-oh aşkına... Pete, *üzerine bir şeyler giy!*" İçini çekti ve bana acıyarak başını salladı. "İki ay önce kalktı ve sabahları giydiği kıyafetlerin onu endişelendirdiğine karar verdi."

"Beni endişelendirdiklerini söylemedim! Begonyalarımın giden sabah dolaşımını kestiklerini ve bunun da göğsümde biraz gerginlik hissetmeme neden olduğunu söyledim, hepsi bu. Yeterli dolaşım yok."

"Endişe," dedi annem, belli ki sinirlenmişti.

"Endişe değil," diye yanıtladı babam, belli ki aynı derecede sinirlenmişti.

"Harika, harika, mantıklı - şimdi üzerine bir şeyler giyebilir misin? Yemek odasındaki sandalyeye de bir havlu koyar mısın lütfen? Açıkta duran begonyalarınla aynı koltuğa oturmak istemiyorum," dedim.

"Jacinta Evans, biriyle konuşurken gözlerinin içine bakacaksın," diye azarladı babam.

"Pete, testislerini çıkarmışsın. *Tabii ki* kız başka tarafa bakacak!" Annem arkasını döndü ve mırıldandı: "Açıkkçası onu suçlamıyorum. Doktora gitmen gerek. O şeylerin sarktığını biliyorum ama görünüşe göre tıbbi bir durumun var."

"Bunu yapamam. Yapamam..." İki derin nefes aldım, annemle babamın devam eden atışmalarını duymazdan geldim ve duvarı takip ederek banyoya gittim. Etrafa bakma riskini istemedim. İnsanın görmeden ölmeyi tercih edeceği pek çok şey vardı ve babasının sarkan çıplak poposu listenin en başında yer alıyordu.

Alt kattaki küçük banyo beni durdurdu. Köşede kocaman, sahte olduğu her halinden belli bir ağaç duruyordu. Parlak, gerçekçi olmayan yeşil yaprakları tezgahın üzerinden lavaboya doğru uzanıyor ve tuvaletin üzerine kadar uzanıyordu. Klozet kapağı açık bırakılmıştı ve hem koyu renkli çatlaklarıyla klozet kapağının hem de çiş serpiştirilmiş kenarının iğrenç göbeğini gösteriyordu. Zıplayan bir yunusun yer aldığı büyük bir dijital resim, duvarın sanatsal açıdan hoş görünenden daha büyük bir kısmını kaplıyordu, bu resimlerin doksanlı yılların başından beri moda olmadığını söylemeye bile yok. Babama bazı bedavalar teklif edildiği açıktı.

Babam asla bedavaları es geçmezdi.

Bayat çişe dokunmamak için koltuğu tekmelemek, yüzümün yan tarafını dürtecek plastik yaprakları görmezden gelmek ve bu ruh arama sürecini hızlandırmak zorundaydım. Yeni bir yere ve yeni bir işe ihtiyacım vardı, hemen!

"Nasıl gidiyor?" diye sordu en eski ve en iyi arkadaşım Diana o günün ilerleyen saatlerinde sempatik bir gülümsemeyle. Tel çerçeveli gözlüğünün yan tarafında fark etmediği bir leke vardı. Ellerini dumanı tüten kupasının etrafında kavuşturdu. Eylül ayıydı, evet, ama aynı zamanda Kaliforniya'ydı. Hava nasıl olursa olsun, günün hangi saati olursa olsun sıcak kahve içen tanıdığım tek kişiydi. Gerçek bir fanatikti.

Bağımsız kafedeki koltuklara birkaç kişi dizilmişti; hepsi de tuhaf saçlı, piercingli ve şaşırtıcı derecede sessiz ses tonuna sahip hipsterlardı. Gençtiler ve gülünç görünüyorlardı ama en azından saygılıydılar.

"İyi, çoğunlukla," dedim parmağımın ucunu terleyen buzlu çay bardağımda gezdirerek. "Matt ile zamanı gelmişti. Çok uzun zamandır bir asalaktım.

uzun, bunu biliyorsun. Jimmy üniversiteye gidiyor, bu yüzden benim de... şey, tekrar *ben* olmamın zamanı geldi. Artık kim olduğumu bile bilmiyorum ama öğrenmemin zamanı geldi."

Başını salladı, gözlerinin kenarları biraz kırışmıştı. "Kesinlikle katılıyorum. Bir süreliğine kendini kapatmıştın. Sonunda tekrar açabilir ve bir kez olsun *yaşayabilirsin*. Hatalar yapabilirsin. Birkaç genç erkekle yat." Gülümsemesi şeytani bir hal aldı. "Biraz yaşa! Aslında, *çok yaşa*. Hikayeler istiyorum."

Ona alaycı bir şekilde ofladım. Üniversitedeki sevgilisiyle mutlu bir evliliği vardı ama beni daha iyi hissettirmek için her şeyi söylerdi. Mutlu olmamı istiyordu. Hep istemişti. Herkes evliliğin kutsallığı ve *onun nasıl olabileceği* hakkında vaaz verirken, o gülümsemeyi ne zaman bıraktığını hatırlayıp hatırlamadığını soruyordu. O bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaşı.

"Daha fazla hikaye aramıyorum. Ben arıyorum..." Duraksadım, düşündüm. "Macera arıyorum, sanırım. Zaman gibi geliyor. Gerçek hayatıma başlamam gerekiyormuş gibi hissediyorum, ne kadar erken olursa o kadar iyi. Erkekler bekleyebilir."

Başını salladı, sonra kahvesinden bir yudum aldı. "Kesinlikle. Ama dürüst olmak gerekirse, asıl sormak istediğim... ebeveynlerle nasıl gidiyor?"

"Ugh!" Başımı öne eğdim, sabahı hatırladım. Kafamı toplamak için yürüyüşe çıkmıştım ve döner dönmez annem tavandaki posterini neden indirdiğini sormuştu. O "çok güzel genç adamlardan" bir tane daha nereden bulabileceğini öğrenmek istiyordu. "Bir noktada benim haberim olmadan, dün giydiğim güzel kıyafeti aldı ve yıkadı. Ancak kurutulup kurutulamayacağına bakacak kadar bu işi önemsemedi. Sadece gidip kurutucuya attı."

"Olamaz," dedi Diana, gözleri sevinçle parlayarak. Annemle babamın evini ziyaret etmeyi ve onlar hakkında çılgın hikâyeler dinlemeyi hep sevmişti. Normal bir evi olan normal bir anne babaya sahip olduğu için, onlarla ilişki kuramıyordu.

"Kaşmir kazağım iki beden küçük ve ipek gömleğim mahvoldu."

"Hayır!"

Ona babamın sabah rutinine yeni eklediği şeyden bahsettim. "*Hayır!*"

Kıkırdarak masanın üzerine düştü. "Ne be?"

"Bilmiyorum." Başımı salladım, keşke bunu komik bulabilseydim. "Gerçekten bilmiyorum. Ama orada kalamam. Kalamam. Bu çok fazla. Annemin tek yaptığı bulaşık yıkamak ve kitap okumak ve odamda kitapları bir mil yüksekliğe yığıyor. Eğer bir depresyon olursa, ezilirim. Yangın mı? Unut gitsin. Ben bittim. Bir de

Gözlerimi açtığımda her yer alevler içinde olurdu. Kardeşimin sadece birkaç ay kalmasına şaşmamalı."

Kahkahalarına engel olamıyordu. Ya da belki de gülmeye çalışmıyordu. "Bunun ne kadar vahim olduğunu anlamadığın belli," dedim.

"Özür dilerim, özür dilerim." Gülümsemek için savaştı. Kaybettiği bir savaş. "Özür dilerim! Ama şunu dinleyin. Dün teyzem aradı ve Ivy House'un bakıcılığı için uygun birini tanıyıp tanımadığımı sordu. Ne tesadüf, değil mi? Sen bu iş için mükemmel olursun. Ailenle kalmana gerek kalmazdı, bir işin olurdu ve çok sevdiğin o kabus gibi eve geri dönebilirdin. Ona sana soracağımı söyledim." Gözleri parladı. "Düşünsene, sabah begonyaları yok."

Hatıralarım canlandı. Ailesiyle birlikte pek çok tatile gitmiştim. O tek çocuktu ve ben de seyahat etmeyi seviyordum, böylece hem onun bir oyun arkadaşı oluyor hem de ben yeni yerler görüyordum. Kazan-kazan.

"Sierras yakınlarındaki o küçük kasabadaki yer mi? Kaç yaşındaydık... on, değil mi?" Ben sordum.

"Evet. O küçük kasabadaki büyük eski ev." Dilini gıdıkladı. "O kasabanın adı neydi? Hep unutuyorum. Sanırım unutuyorum. İrlandalı bir isim. Murphy'ler ya da O'Connor'lar ya da Bollocks ya da... Bütün o odaları ve vampir olduğunu düşündüğümüz o ürkütücü bahçıvanı olan o büyük eski ev?" Titredi. "nefret ederdim. Orayı neden bu kadar çok sevdiğini hâlâ anlamıyorum. Oradan ayrılmak istememiştin, hatırladın mı?"

Adamın zihnimde canlanan görüntüsü aklıma geldi. Soluk beyaz, sararmış dişler, uzun yüz, gevşek gıdı-

Birdenbire içimi bir coşku kapladı ve bunu garip bir aciliyet duygusu izledi.

"Evet," dedim, dudaklarımda sinsi bir gülümsemenin kıvrıldığını hissederek. Daha fazla görüntü geldi, yaşlılıktan biraz puslanmıştı. Eski moda mobilyalar, karanlık duvar kâğıtları ve pek de nahoş olmayan bir önsezi hissi olan büyük odalar. Dışarıya açılan garip bir tuzak kapısı, sadece merdivensiz üç kat yukarıdaydı. Çatı katının zemini, oynamamıza izin verilmeyen rastgele gümüş bahçe çivileri ve tuhaf, eski moda mekanik bir yay ve okla kaplanmıştı. Otuz yıl öncesine ait kafamda hala takırdayan çok fazla anım yoktu ama o evi unutmak zordu. "O yer seni çok korkutmuştu. Tam bir korkak kedisin."

"Korkak kedi" mi? O ev cehennem gibi ürkütücüydü. Sen sadece delisin." "Evet..." Ona güldüm, ruh halim hafifledi.

"Annemle babamın bizi oraya neden götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Bu nasıl bir tatil?"

Bulduğumuz gizli geçitleri hatırlayınca sırıtişım genişledi. Gizli yerlerde dolaşmak, evi damarlarının içinden keşfetmek inanılmaz derecede havalıydı. Bir nokta hâlâ hafızamda zonkluyordu, yeraltının derinliklerindeki bir oda.

Asılı bir fenerin mavi ışığı kaba kaya duvarlarını boyuyordu. Fenerin altında, güzel kristallerle dolu gotik bir kaideye benzeyen bir şey duruyordu ve beni daha yakına çağırıyordu. Zihnim hızlanmış, hayal gücüm harekete geçmiş, kristallerden oluşan bu parçanın evin çalışmasını sağlayan organ gibi davrandığını düşünmüştüm. Fenerin demir çerçevesi içinde parlayan ışık sihirli bir şekilde tüm geçit koridorlarını aydınlatıyordu. Kristaller bana fısıldamıştı: "*Bekle Jacinta, hazır değilsin. Zamanı değil. Daha sonra tekrar dene.*"

Başımı salladım, o kısa zaman parçacıkları birbirine karışmış, yaşlılıktan kabuk bağlamıştı. Gençliğimde pek çok macera yaşamıştım, budaklı yaşlı ağaçlardaki ağaç evleri ya da ilkokulumun arkasındaki dereye yaptığım yürüyüşleri hatırlıyorum, ama o ev favorimdi. Başka hiçbir şey o ürpertici faktörle kıyaslanamazdı, öyle ki geriye dönüp düşündüğümde ne kadarını hayal ettiğimi ve ne kadarının gerçek olduğunu merak ediyordum.

"O evde uzun süre kalmadık," dedim içimi yudumlarken.

Gitmek istememiştim, bunu hatırladım. Diana'nın aksine, bu tuhaf eski yerden ayrılmak istememiştim.

Öte yandan, ben Cadılar Bayramı'nı çok severdim ve Diana daha çok Noel insanıydı. Korku filmleri beni korkutmazdı. *The Gremlins* ya da *The Exorcist*'i gözümü kırpmadan izleyebilirdim. Yeni korku filmleri? Efektleri ve yönetmenin çoğu zaman kalitesiz çalışmasını küçümseyerek değerlendirirdim.

"Bir bakıcı istiyor, ev bakıcısı gibi bir şey mi?" Ben sordum. "Ya da... evi sürekli olarak baştan aşağı temizleyecek biri gibi mi? Çünkü bütün örümcek ağlarını hatırlıyorum. Orası çok büyük bir yer. Bakımı tam bir kabus olurdu."

"Öncelikle on yaşındaydık, bu yüzden her şey bize gerçekte olduğundan daha büyük görünüyordu. Bu sadece mantık."

Ona gözlerimi devirdim.

"İkincisi, orada sadece sen yaşayacaksın ve belki bir uşak olacak. Ne kadar dağınıklık yaratabilirsin ki?"

"Bekle, bekle, bekle." Elimi kaldırdım. "Bu uşak meselesi de ne?"

"Oh evet. Büyük Earl Amca. Ben hayatta olduğum sürece yaşlıydı ama henüz nalları dikmedi. Orada kalıyor. Çocukları ürküttüğü için İngiltere'deki görevinden alındı, bu yüzden teyzem onun malikanede kalmasına izin veriyor. Hâlâ hayatta olması eski bir aile şakasıdır. Herkes emekli olursa öleceğinden korktuğunu söylüyor." Şaşkınlık ve korku dolu bakışlarımı görmüş olmalı ki elini havada sallayarak düşünceleri sildi. "Kim takar onu? O temiz. Öyle olmasaydı onca yıl uşaklık yapamazdı. Belki de sana hizmet eder, kim bilir? Bu harika olurdu, değil mi? Her iki durumda da, en azından etrafta çıplak dolaşmayacak."

"Bilmiyorum. Bir kez olsun yalnız yaşamak istiyorum. Daha önce hiç kendi evim olmamıştı."

"Jessie, hadi ama, sonsuza kadar orada yaşa demiyorum. Tanrım, hayır. Burada büyüdükten sonra Los Angeles'a taşınmak... O'Kieff gibi küçük bir kasabaya düşmek seni deli eder. Adı bu muydu? Hoolahans mı? Yine de aileden uzaklaşıp bir şeyler yapmak istersen burası müsait. Biraz para bile kazanabilirsin. Bunu begonyasız bir geçiş olarak düşün."

Çılgın bir yaşam koşulunu başka bir yaşam koşuluyla değiştirmek kulağa o kadar da harika gelmiyordu, özellikle de bunu yapmak için Diana'dan ayrılmak zorunda kalacağım için. Ama hemen iş aramak zorunda kalmayacaktım.

İçimi çektim ve buzlu çayımdan bir yudum aldım. Muhtemelen en iyisi ailemin yanında kalmaktı. Orada olmanın stresi beni bir an önce bir şeyleri çözmeye itecekti. Eğer kafama koyarsam, bunu yapabileceğimi biliyordum.

Yine de düşüncelerimin kenarında bir şey kıpırdadı. Bir titreşim. Bir... çağırma.

Kalbim hızlandı ve alnımı hafif bir ter kapladı. Söyleyeceğimi bilmediğim kelimeler ağzımdan döküldü.

"Elbette, neden olmasın. Ne zaman başlayabilirim?"

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

Üç

Aileme veda etmek kolay olmuştu. Babam yeni bir iş bulma konusundaki hızlı becerim için bana iltifat etti ve annem bana sarılıp daha fazla kalamadığım için üzgün olduğunu söylese de, babam horladığında çekilebileceği bir yer olan boş yatağı geri aldığı için mutlu olduğuna dair içimde gizli bir şüphe vardı.

Sierra Nevada dağlarını aşıp altın aramak için buraya yerleşen İrlandalı bir çiftten oluşan kurucularının adını taşıyan küçük O'Briens kasabasından geçerken bu girişim hakkındaki fikrimi neredeyse değiştiriyordum. O zamandan beri şarap imalathaneleri veba gibi çoğalmış, tadım odaları su çiçeği gibi ufacık şehir şeridini kaplamıştı.

Şaraba aldırmadım. Hem de hiç. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda oldukça heyecanlıydım.

Beni endişelendiren kasabanın büyüklüğüydü. Ya da daha doğrusu *eksikliği*.

Yüz binden fazla insanın yaşadığı bir şehirde büyüdüm. Sonra Los Angeles'a taşındım ve milyonlara ulaştım. Daha önce hiç sarhoş bir şekilde şehir merkezinin bir ucundan diğerine sendeleyerek gidebileceğim bir yerde yaşamamıştım. Ve butik şarap imalathanelerinin sayısı göz önüne alındığında, bu şehirde bunu kesinlikle yapardım. Bunu yapardım ve sonra üç bin sakinin hepsi bunu öğrenirdi. Muhtemelen kasaba gazetesinde basılırdı. Fotoğraflarla birlikte. Denediğim zamanlarda bile geleneklere uymakta hiç iyi değildim. Belki *de özellikle* denediğim zamanlarda. Bu Matt'i çok kızdırmıştı.

GPS'in takip etmemi söylediği rüzgârlı yol şehir merkezinden ayrılıyor ve ağaçların arasından geçerek biraz irtifa kazanıyordu. Yoldan geriye doğru itilmiş küçük, zarif evler, geniş verandalar, beyaz

sütunlar ve bakımlı bahçeler. Araba yollarına park edilmiş yeni arabaların yüzeyleri altın öğleden sonra güneşinde parlıyordu.

Hiçbir çıkışı olmayan sokağın sonunda canavar gibi bir ev yükseliyordu.

Gözlerim büyüdü ve oraya varmadan önce yavaşladım, araba yoluna girmeden önce bir an durmam gerekti

Güneşli güne ve parlak, elektrik mavisi gökyüzüne rağmen, üç katlı yapının üzerinde kara bir bulut varmış gibi görünüyordu. Gotik tarzdaki bina ortada bir noktaya kadar yükseliyordu ve tepesinde küçük, parlayan bir tavan penceresi görülebiliyordu. Görünmeyen bir kaynaktan gelen koyu gölgeler binanın ön cephesini kaplıyordu. Büyük pencereler tepede zarif bir şekilde kıvrılıyordu. Dekoratif panjurlar, perdeler ve süslemelerin hepsi siyahtı.

En azından bok kahverengisinden daha iyi.

Şimdi buradaydım, daha uzak anılar sel gibi geri geldi. Karanlık odalar, uğursuzluk hissi, ürkütücü dış görünüş ve garip aidiyet .

Gerçekten de tuhaf. İlk bakışta, bu sokaktaki diğer her şeyden çok farklı olan bu yer, misafirperverlikten başka bir şey değildi. Çıkmaz sokaktaki konumundan, yoldan oldukça geriye itilmiş olmasından, karanlık ve önsezili renklerine kadar inkar edilemez bir *kaybolma* havası yayıyordu. Devasa bir canavar gibi çömelmiş, ahşap çerçevesine yazılmış bir uyarı. Geçebilecek her ziyaretçiye verilen bir ürperti.

Ancak, orada oturup ona bakarken bile içimde bir şeyler çiçek açtı. Kalbim küt küt atıyor, vücuduma sıcaklık yayıyordu. Yuva, güvenlik ve aidiyet hissi uyandırıyor. Bu evle ilgili bir şey beni çekiyordu. Yaklaşmam ve yorgun başımı duvarlarının arasında dinlendirmem için bana yalvardı.

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefesi serbest bıraktım. "Kırıldım, hepsi . Ailemle yaşamak, sadece birkaç günlüğüne bile olsa -Sonunda beni delirtti."

Yine de, çatı katındaki ışığın parlak öğleden sonra güneşine rağmen bir parıltı yaymasından-sihirden- nereden geldiği belli olmayan o tuhaf gölgeden-kara *sihirden*- güzel çimenlerden-çalışkan *bahçıvandan*- etrafta dolaşacak çok fazla tuhafılık vardı.

Hayal gücüm hâlâ aktifti ve bu canavar da onu besliyordu. Neredeyse yeniden genç kız gibi hissediyordum.

Arabayı garaj yoluna çektiğimde oluşan ağır sessizlikte, "Burası gerçekten de bir malikane," dedim. "Her şey on yaşındaki çocuklara daha büyük görünürdü, kışımın kenarı.

Bu *çok büyük!*"

Orta yaş ve kendi kendine mırıldanmak da neyin nesiydi? Bu bir anne meselesi miydi yoksa yaş meselesi mi? Bilmiyordum ama bu bana özgü bir şey haline gelmişti ve eğer buna dikkat etmezsem, kendimi süper yaşlı ama asla ölmeyecekmiş gibi görünen Büyük Earl Amca'ya karşı utandıracaktım.

Arabadan yavaşça indim ve vücudumda bir heyecan kıpırtısı oluştu. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi, bunu hissedebiliyordum. Bu hareketle ilgili bir şey doğru hissettiriyordu. Ev büyük, tuhaf ve ürkütücüydü ama şu anda tam da ihtiyacım olan şeydi.

Muhtemelen insanları korkutacak manik bir sırtışa engel olmaya çalışarak kapıya doğru adım attım ve kendimi büyük bir gargoye tokmağa bakarken buldum. Garip pirinç gözleri ve metal dolu ağızla bana sessizce bakıyordu.

"Konuşmasa iyi olur," diye mırıldandım, çocukluğumdaki *Labirent* filmini hatırlayarak.

Ama ne yapardım? Manik

sırtış daha da genişledi.

İnsanları korkutmayı bir kenara bırakın, muhtemelen birileri özel mülkte dolaşan orta yaşlı dengesiz bir kadın için polisi arayacaktır.

Diana önce kapıyı çalmamı söylemişti. Eğer kimse cevap vermezse, anahtarı almak için soldaki ilk eve gitmem gerekiyordu.

Kimsenin aval aval bakmadığından emin olmak için arkamdaki sessiz sokağa hızlıca bir göz attıktan sonra parmaklarımı metalin soğuk halkasına doladım ve kapı tokmağına üç kez *vurdum*. Ses evin içinde yankılandı, zemin boyunca ve çeşitli katlara sıçradı. Hissedebiliyordum, elle tutulur bir şey gibi. Hayal gücüm zaten aşırı hızdaydı.

İçimde adrenalin salgılanırken derin bir nefes aldım.

"Sen *çaldın*."

"Oh!" Sıçradım ve etrafımda döndüm, beklenmedik bir dikiz şovundaki yaşlı bir kadın gibi çantamı göğsüme tuttum.

Saçından çok kırışıklıkları olan uzun boylu, bir adam önümde duruyordu; gözleri koyu bir gece yarısı rengindeydi, kaşları muhtemelen yıllarca kullanılmaktan yüzüne kazınmıştı ve boyu benimkinden en az bir karış fazlaydı, yani altı ila yedi fit arasında bir yerdedi. Güve yemiş bir takım elbise kemikli omuzlarına yapışmıştı ve yırtık pırtık bir pelerin kalçalarının arkasında tozlanıyor, hissedemediğim bir esintide dalgalanıyordu.

Nereden geldiğini bilmiyordum ama sessizce arkamdan yaklaşmıştı.

"Ha-ha," diye temkinli bir şekilde güldüm. "İyi bir tane. Addams

Ailesi'nden, değil mi?

Lurch?"

Ellerimle bir şeyler yapmak istediğim için sebepsiz yere onu işaret ettim.

Bakışları sinir bozucuydu.

Aramızda sessizlik uzadı. Kaşlarımı kaldırdım, konuşma sopasını alıp onunla koşmasını umuyordum. Yapmayınca boğazımı temizledim.

"Ben Jess. Jacinta." Omuz silktim. "Jessie. Genellikle."

"Genelde tek kişi misiniz yoksa üçü arasında geçiş mi yaparsınız?" dedi yaşlı uşak hiç espri yapmadan.

İnandırıcı olmayan bir şekilde gülümsedim ve yine de yarı büzüştüm.

Adam tuhaftı. "Yani... Ben yeni bakıcıyım," dedim, garip görünmemeye çalışarak. Ve

sefilce başarisiz oldu. "Siz Büyük Earl Amca mısınız?"

"Ben senin büyük amcan falan değilim ama adım Earl, evet. Bana Tom diyebilirsin."

"Tom," dedim, yüzünde bir espri arayarak. Eğer varsa bile, kaşlarını çatmasının ardına gizlenmişti.

"Bay Tom," dedi.

Kaşlarımın saç çizgimin içinde kaybolduğundan oldukça emindim. "Bay Tom." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Şaka mı yapıyorsunuz, yoksa... Şaka mı yaptığınızı anlayamıyorum."

"Ben bir. Asla çocuk

yapmam." "Doğru. Tabii ki."

"Bay Tom."

"Evet. Doğru. Bay Tom, o zaman." İkinci kez boğazımı temizledim. "Bay Tom, ben sadece..." Başımı kapıya doğru salladım.

Bana baktı. Gözünü bile kırpmadı.

"Sadece... içeri girmeli miyim?" Başımı tekrar salladım, bu kez vurgulamak için kapıyı işaret ettim.

"Kiminle konuşuyorum?" diye sordu.

Güzel, hafızası çalışmıyordu. Gayet iyi anlaşırdık. Günlerce aynı konuşmayı yapabiliirdik ve hiçbir şeyden haberimiz olmazdı.

"Jessie," diye cevap verdim, şimdi göğsümü işaret ediyordum.

"Jessie, Bayan Murphy'nin evine gitmen gerekiyor. Kasvetli bir diyardan gelen korkunç yaşlı bir kadın ama Anahtar'ın sahibi. Ziyaret

Korkarım ona yardım edemeyiz. Benden sizinle gelmemi istemeyin, bunu midem kaldırmaz."

"Tabii. Bayan Murphy-"

"Evet, Bayan Murphy'nin evi. O sadece..." Yaşlanmadığını gösteren keskin bir hareketle döndü ve soldaki ilk evi işaret etti. Bu, Ivy House'un kapısını kimse açmazsa ziyaret etmem söylenen komşuydu.

"Harika." Tartışarak arabaya baktım, sonra bakışlarımı ıssız sokağa kaydurdım. "Buralarda suç oranı nedir? Muhtemelen oldukça sessizdir, ha?"

"Sadece baskına uğramazsak. Ya da avlanmazsak. Taçsız alfa ihtiyacımız olan tüm korumayı sağladı, yine de korkarım başıboş durumdayız. Bir gün yeterli olmayacak ve o zaman nerede olacağız? Ölü, işte orada. Parçalanmış, derisi yüzülmüş, diri diri yakılmış, ne varsa."

Bana mı öyle geliyor yoksa bu adam tamamen kafayı mı yemişti?

"Tamam. Çantamı yanıma ." dolandım.

"Güvendeyiz çünkü kimse bizim alt düzey sakinlerimizle ilgilenmiyor. Ama sözlerime kulak verin..." Keskin bakışları içime işlerken sessizliğin uzamasına izin verdi. Genellikle marketteki kasa kuyruğunda tuhaf sorular soran uyuşturucu bağımlısı evsizlere özgü kibar bir gülümsemeyle geriye doğru çekildim. "Sandviçi almak istemeyeceksin. Çayı alabilirsin -sana zorla içirecek- ama sandviçten uzak dur. Sizi bütün gün orada tutar."

Bir an durdum, şu anda ne olduğunu gerçekten anlayamamıştım. Bu kaçıkla aynı çatıyı nasıl paylaşabilirdim ki? En iyi ihtimalle ne yapacağı belli olmazdı ve en kötü ihtimalle beni bahçeye gömebilirdi.

Bu korkunç, berbat bir fikir olabilirdi. Ailemle kalmaktan daha kötü.

OceanofPDF.com

DÖRT

Komşunun kapısının önüne kadar geldim. Verandada iki sallanan sandalye duruyordu; biri çok kullanılmış ve yanında düzgün bir taş yığını vardı, diğeri ise yepyeni bir görünüme sahipti.

Bu kapıdaki cilalı kapı tokmağı, alnında bir çıkıntı olan sevimli bir at kafasıydı, tomurcuklanan bir tek boynuzlu at ya da onun gibi bir şey. Onun yerine kapı zilini kullandım. Kapı tokmağına vurmak nedense daha müdahaleci görünüyordu. Bana polisin bir uyuşturucu evine nasıl girdiğini hatırlattı. Gerçekten bildiğimden değil.

"Geliyorum, ." Ses kapıdan boğuk geliyordu. Sahibine biraz yer açarak geri çekildim.

Kapı açıldı ve dışarı hoş bir çiçek kokusu yayıldı. Kapının önünde yaşlı bir kadın duruyordu; saçları kısa ve beyazdı, sırtı hafifçe kamburlaşmıştı ve soluk mavi gözlerinde kaz ayakları vardı. İnce dudakları sanki bir sırta gülümsüyormuş gibi köşelerinden yukarı kıvrılmıştı ve bembeyaz teni bebek yumuşaklığında görünüyordu.

"Hi-"

"Tanrı aşkına sen ne yapıyorsun?" Bayan Murphy, çiğ damlası görünümüyle hiç de uyumlu olmayan cızırtılı ve kaba bir sesle sordu.

Kalın İrlanda aksanını çözmeye çalışırken kaşlarım yine saç çizgimin içinde kayboldu.

"Ne o, bir şey mi satıyorsun?" dedi kadın sessizliğin içinde. "Elbette, içeri girip biraz içsen iyi olur."

"Oh, uh..." Beklentilerinin çekimini hissettim ama ısırmadım. Sadece o ihtiyacım vardı. Yolda çay içmiştim ve gerçekten işemem gerekiyordu ama

Yeni evim hemen yan taraftayken tuvaleti kullanmak istemem kabalıktı. "Ben yeni bekçiyim. Earl-uh, beni Bay Tom gönderdi."

"Bay Tom, kışımın kenarı." Verandaya çıktı, aşağı uzandı, bir taş aldı ve korkuluğun köşke en yakın tarafına koştu. Kolunu kaldırdı, fırlatmaya hazırды.

Bay Tom hâlâ bıraktığım yerde, bize dönük duruyordu.

"Seni eld bugger, ya!" Bayan Murphy bağırdı. "Onu kendin içeri alamaz mıydın? *İşe yaramazın* tekisin..." Havaya fırlattı, taş sanki değerli bir oyun kurucu tarafından fırlatılmış gibi havayı yarararak geçti.

Bay Tom bir adım geri attı. Taş tam olarak durduğu yere düştü; mesafe inanılmazdı, hedef inanılmazdı, Bay Tom'un yaşlı bir kadının kendisine taş atması konusundaki umursamazlığı rahatsız ediciydi. Bu tür şeyler belli ki her zaman oluyordu.

"Ne de olsa bu senin işin," dedi Bay Tom ve caddenin karşısında ve yürüyüş yolunun yukarısında olmasına rağmen onu bir şekilde duydum.

O da öyle.

Bayan Murphy, "Bu benim işim," dedi. Ya da ben öyle sanıyordum. Son birkaç kelimeyi tam olarak anlayamadım. "Şimdi onu yakaladım. Ve ona orada olan biten her şeyi anlatacağım. Sadece bekle, seni aptal." Arkasını döndü ve evine girdi. "Eee?" Geri döndü. "Bir fincan çay alır ? Alacaksın, . Gel . koyayım."

Beklentileri galip geldi. Geri çekilen bir popoya hayır demek zor.

İçerisi ferah ve ev gibiydi; duvarlarda ineklerle dolu yeşil tarlaların resimleri, raflarda küçük biblolar ve ürkütücü sayıda hafifçe kopuk kareli örtüler vardı. Bunlar hem tığ işi yapmayı bilmeyen hem de gözleri iyi görmeyen biri tarafından yapılmış gibi görünüyordu.

"Şimdi," dedi Bayan Murphy şarkı söyler gibi bir sesle, tezgahın üzerinde duran parlak kırmızı elektrikli su ısıtıcısına yönelmeden önce mutfaktaki küçük yuvarlak masayı işaret ederek. "Demek görevi kabul edeceksin, öyle mi?"

"Bekçilik işi," dedim beceriksizce, hâlâ ne dediğini anlamaya çalışıyordum. "Bekçilik işi bende. Sadece bir süreliğine."

"Şey. Ol' Edgar bunun için heyecanlanacak. Earl'den nefret eder. Adama kesinlikle katlanamıyor. En azından ben öyle düşünüyorum. Onu uzun süre dinleyemem. Edgar senin kulaklarını çürütür. Yanında dururken bile yarı sağır olursun, o kadar kötüdür. Çok da kalın kafalıdır. İsteddiği zaman bir porsuk kadar acımasız olabiliyor. Ah pekala..." O çekti

küçük bir süt sürahisini indirdi ve içine biraz süt koydu, sonra gümüş bir çaydanlık aldı ve içine bir çay poşeti attı. İsrâf etmeyelim, istemeyelim, diye düşündüm. Hazırlıklarını durdurdu ve geri döndü. "Bir sandviç alır mısın?"

"Hayır, teşekkürler. Hayır, sorun değil," dedim, uyarıyı hatırlayarak ve ağrıyan midemi görmezden gelmeye çalışarak.

"Elbette, devam et."

Kibarca gülümsedim. "Sorun değil, dürüst ol. Ben iyiyim, sadece-" "Devam et. Yapacaksın. Sadece küçük bir ısırık..."

Elimi kaldırdım ve kibar bir kahkaha attım. "Hayır, sorun değil. Sorduğunuz için teşekkür ederim."

"Devam et."

"Hayır, bu-"

"Devam et."

"Hayır, ben-"

"Elbette, sen de öyle yapabilirsin." Buzdolabına doğru yöneldi.

Midem guruldadı ve yaşlı kadın bunu duymuş olmalı ki başını salladı.

"Özür dilerim, adınızı alamadım..." Çantamı dizime asarak sordum.

"Niamh."

Öne doğru eğildim. "Neve?"

"N-i-a-m-h," diye heceledi.

"Niamh." "Ne-ahve."

"Yeterince yakın." Buzdolabından çeşitli malzemeler çıkarmış ve sandviçleri hazırlamaya başlamıştı. Elektrikli çaydanlık kapandığında Niamh sıcak suyu metal çaydanlığa doldurdu ve kapağını kapattı. Ben yarı ayağa kalkarken o her şeyi masaya taşıdı.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Ben sordum.

"Hayır, hayır, hiç de değil. Otur, otur." Ekmek, jambon, peynir ve bir parça tereyağından oluşan dört sandviçlik tabağı önüme itti. İkiye bile bölünmemişlerdi.

Çay doldurulup süt ve biraz şekerle tatlandırıldıktan sonra Niamh nihayet dikkatini bana yöneltti.

"Demek evi izlemeye geldin, öyle mi? Nedenmiş o?"

"Bir açık olduğunu duydum ve hoşuma gidebileceğine karar verdim..." Sözlerim Niamh'ın titreyen başının içinde kayboldu. "Sorun nedir?"

"Hikaye uydurmanın bir anlamı yok. Gerçek sebep ne?" Niamh sordu.

Rüzgâr yelkenlerimi suya indirdi ve bir sandviç alırken iç çektim. "Boşandım ve ailemle birkaç günden fazla yaşamayı hazmedemedim. Özetle. Bu evi çocukluğumdan hatırlıyordum ve arkadaşım teyzesinin bir bakıcıya ihtiyacı olduğundan bahsedince, *işte*. İşte buradayım, yeni bir deneyime ve belki de küçük bir maceraya hazırım."

"Küçük bir macera, değil mi? Hmm. Sanırım kendi kaderinden sen sorumlusun."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

"Tabii ki değiliz, sen neden bahsediyorsun?" Ofladı pufladı. "Bazı insanlar yuvarlanan otlar gibidir, rüzgar onları nereye sürüklerse oraya giderler. Ben öyle değilim, ben hep kendi yoluma gittim. Buraya gelene kadar. Şimdi *hiçbir* şey yapmıyorum. Bütün gün takılıyorum. Geceleri içiyorum. Şimdilik bu bana çok uygun. Daha mutlu olamazdım."

"Bu iyi. Güzel bölge, ha?"

"Burası tam bir çöplük."

Şakaya gülümsedim, sonra bunun bir şaka olmadığını fark ettim ve kuru sandviçime .

Niamh, "O eski yerde herkes bekçi olamaz, biliyorsun," dedi. "Özel bir insan gerekir."

"Öyle mi? Nasıl yani?"

"Ev dikenlidir. Ona hizmet edenler de dikenlidir." Belli ki Bay Tom'dan, onun kendisinden hoşlandığından daha fazla hoşlanmıyordu.

"Sadece bir süreliğine, kendimi toparlayana kadar," diye onu temin ettim. "Diana'ya teyzesine haber vermesini söyledim."

"Evet, evet, duydum. Ama Diana burada işleyen güçleri tam olarak anlamıyor. O bahsettiğim yuvarlanan ot gibi. Kayıtsızca yuvarlanıyor. Sen farklısın, öylesin. Artık akıntıya karşı savaşıyorsun. Zamanı geldi."

Ensemdeki ve kollarımdaki küçük tüyler diken diken oldu. Isırıklarımı yuttum ve nedenini bilmediğim derin bir nefes aldım.

"Son gelişinde ev sana kucak açmıştı, değil mi?" diye sordu ve sanki konuşmamızın üzerini bir sessizlik örttü.

Kaşlarım kendiliğinden yukarı doğru kalktı.

"Diana'nın teyzesi Diana'nın o eve alışabileceğini düşünmüştü ama öyle olmadı, hayır. Bana sorarsanız çok çekingen. Zekice, ama gerçek değil..." Yumrukladı

Elini. "Düşünce bağımsızlığı. Diana dediğim gibi sürüyü takip etmekten mutlu. Liderlik etmek için biçilmiş kaftan değil."

Konuşma beni kaybetmişti. Kayıtsızca başımı salladım ve aceleyle sandviçimi aldım.

Niamh çayından bir yudum aldı. "Peggy'nin çocuğu yok, biliyorsun. O Diana'nın teyzesi. Ev de onu seçmedi. Bu ruh kırıcı bir şey. Ev her zaman bir kadın varise gider ve bu Peggy olmalıydı. Buraya umduğu kadar iyi uyum sağlayamadı. Neredeyse sade bir Jane. Bunu zor karşıladı. Yine de bankada birkaç milyon o kadar da kötü değil, değil mi? İyi bir evlilik yaptı ve adamın çabucak ölmesini sağladı." Niamh dudaklarını büzdü. "Şimdi küçük, güzel bir hayatı var. Para mutluluğu satın almayabilir ama bir kaçış rotasına yardımcı olduğu kesin."

Bir an sessizce bakakaldım, bir kez daha bana fırlatılan tüm bu çılgınlıkları anlamaya çalışıyordum. Muz olmak burada yaşamak için bir gereklilik miydi?

"Düşündüm de... Ama..." Yeniden toparlandım ve tekrar başladım. "Peggy evin sahibi, değil mi? Sadece Avrupa'da mı yaşıyor?"

"Evet, . Mülkün sahibi o, evet. Ve çevresindeki tüm ağaçlar. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyor."

"Oh, anlıyorum."

"Hayır, yok."

Ve bu benim işaretimdi.

"Peki, tamam." Çayından bir yudum alarak sandviçin son kısmını da mideye indirdim, ayağa kalktım ve ona hoş bir gülümseme verdim. "Çay ve sandviç için teşekkür ederim. Bana anahtarı getirmenizin bir sakıncası yoksa gidip evi tanıyacağım."

Niamh ayakta durmamı izledi, gözleri hesap yapıyordu. Gülümsemem sekteye uğradı. Evi kontrol etme ve bu evden bir an önce çıkma hevesim sabrımı taşııyordu.

Sonunda ayağa kalktı ve bunu yapmak için masaya ağır bir şekilde yaslandı. "Tabii, evet, elbette. Gidip . Sen bir dakika bekle." Doğrulmayı bitirdiğinde vücudu çatırdıyordu ama yaşlı kemikleri yürüyüşünü engellemiyor gibiydi.

Keşke yarısı kadar iyi süzülebilseydim. Ya da o kadar düzgün.

Kilo verme, sıkılaşma ve vücudumu geri kazanma konusunda ciddileşme zamanı. Eğer bu kadın bunu yapabiliyorsa, belli ki bu yaşla ilgili bir şey değildi. Bu bir motivasyon meselesiydi. Beni motive etti.

"Al."

O gün ikinci kez sıçradım ve döndüm. Bu insanlar bana nasıl bu kadar kolay yaklaşıyorlardı? Suda bir şey mi vardı?

Niamh bir zarf uzattı. "senin için birkaç ufak tefek şey var. Yerinde olsam, her şeyi karıştırmadan önce evin sana alışmasına izin verirdim. *Tabii ev* sana alışır. Dediğim gibi kararsızdır ve bazı şeyleri hemen bulmak istemezsiniz."

O heyecan beni tekrar yakaladı. Bulmak istemeyeceğim şeyleri hayal bile edemiyordum. Uzun zamandır hayat otomatik pilottaydı; uyan, ev işlerini yap, uyu. Bu zincirler nihayet kırılmıştı. Her ne kadar ailemin evindeki her kapının ardında beklenmedik şeyler bulunabilse de, bu tam olarak heyecan verici değildi - daha çok sessizce korkutucuydu. Ivy House'da durumun farklı olacağına dair bir his vardı içimde. Orada, dehşet verici şeyler en azından gürültülü olacaktı.

Zarfı aldım, içindeki anahtarın ağırlığını hissettim.

"Earl'ün de seni üzmesine izin verme, aptal herif. Uzun zamandır bir efendisi olmadı, şişmanladı ve tembelleşti. Geçimini sağlama zamanı geldi."

Earl biraz daha kilo kaybederse, uçup gidecek.

Bir an durakladım, konuşmanın başındaki bir şeyi hatırladım. "Daha önce burada olduğumu biliyordun, ben çocukken. Bu nasıl olur?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Uzun zamandır burada yaşıyorum. Kasabanın çoğu da öyle. Etrafımızda üzüm veren otların büyüdüğünü, kasabanın dürüst insanlardan eli açık turistlere dönüştüğünü gördük. Peggy'nin Diana konusunda haklı olup olmadığını merak ettiğimi hatırlıyorum, ancak geldikten üç gün sonra onu ve ailesini evden kaçarken gördüm. Üçünüz koşuyordunuz. Biriniz sürükleniyordu. Sen sürükleniyordun. Bu yüzden aklıma takıldın. Ondan önce seni fark etmemiştim."

Niamh beni kapıya kadar götürüp nazıkçe iterek dışarı çıkarırken anılar içeri süzüldü. Sürüklendiğimi hatırlıyordum ama bu Diana tarafından yapılmıştı. Ailesinin pek acelesi olduğunu hatırlamıyorum. Diana üzgün olduğu için üzgünlerdi elbette ama ev yüzünden değil.

Değil mi?

"Saat sekizde bara gidiyorum. Gitmek istersen benimle ön tarafta buluş. Seni yerel halkla tanıştıtabilirim," dedi Niamh ben caddeyi geçerken.

Earl'le -Bay Tom'la- sahanlıkta, tam da onu bıraktığım yerde buluşmadan önce ona el salladım. Niamh'ın attığı taş, cilalı siyah botunun üzerine yuvarlanmıştı. En az bir saat boyunca kıpırdamadan orada durmuş olmalıydı.

"Anahtarı aldın mı?" diye sordu, zarfa bakarak. "Evet.

Teşekkür ederim."

Yoldan çekilmedi. "Emin misin? Eğer seni onaylamasaydı, anahtarı alıp gitmezdin."

"Evet, bu..." Zarfı salladım. "Burada." "Emin misin?"

Ona en iyi anne bakışımı attıktan sonra, ki bu böyle devam ederse birinin kürek çekeceğine söz veriyordum, zarfın kapağını açtım ve Demir Çağı'ndan fırlamış gibi görünen kocaman, alacalı demir bir anahtar çıkardım. İncelemek için havaya kaldırdığımda mesanemde sıvı birikti. Mühür kırılmak üzereydi. Aptal doğum sonrası şiş sorunları.

"Ben sadece..." Çiş dansı yapmak için çok yaşlı olduğumdan, her şeyi sıkıca kapattım. "Tuvaleti kullanmam gerekiyor, bu yüzden gidip kendimi içeri alacağım."

Bana başka tuhaf bir şey atar bunu bir soru haline getirmedim.

Anahtar kilide girdi ve bir şey tıkladı. Dönen metal tambur değil, içimdeki bir şey. Bir kapı açıldı. Bir ışık yanıyor.

Bu, çok uzun zamandır hiçbir şeyin hissettirmediği şekilde *doğru* hissettirdi. Sanki olması gereken buymuş gibi. Sanki çektiğim sıkıntılar hiçbir zaman boşa gitmemişti ve hayatımın bir sonraki bölümü gerçekten de başlamak üzereydi. Sabırsızlanıyordum.

Ama önce işemem gerekiyordu.

"Tuvalet nerede?" Tüm alt kadın kaslarımı sıkma çabamın yan etkisi olarak burnum hafifçe kıvrılırken sordum.

"Sağa dönün, sola dönün ve dümdüz geri gidin," dedi Bay Tom, kelimeleri olması gerekenden daha yavaş çıkıyordu.

"Harika, teşekkürler."

"Ben burada bekleyeceğim-"

Ayaklarım turuncu ve pas renginde baş döndürücü kareli desenlere sahip rahat bir halıya battı. Basamakları aynı halıyla kaplı, kıvrımlı güzel bir merdiven boşluğunu geçtim, resimlerden oluşan bir duvara zar zor baktım, kemerli bir kapının altından geçtim ve hızla sağa döndüm.

Tuvalet onun söylediği yerde, beyaz çerçeveli yüksek ahşap kapısıyla . Açıklıktan içeri daldım, etrafımda döndüm

ve istemeden kapıyı çarparak kapattım. Telaşlı parmaklarımla kot pantolonumu yırttım ve tam zamanında yetiştim.

Pirinç, porselen ve yağlı boya tablolarla donatılmış geniş banyoya bakarak, "Ah anne, çok iyi geldi," diye mırıldandım. Ne güzel bir yerdi. Banyo bile muhteşemdi.

Karar verilmişti, bu pozisyonu aldığım için heyecanlıyım. Diana böyle düşündüğüm için deli olduğumu düşünüyordu ama bu harikaydı. Bu eski ev harikaydı.

Keşke komşular ve ev sakinleri bu kadar tuhaf olmasaydı. "Peki Edgar da kim?"

OceanofPDF.com

BEŞ

NIAMH yaklaşan gecenin sessizliğinde sandalyesini salladı, yanından geçen kokuları aldı. Arada bir, sokağın başındaki büyük eve bakana kadar yavaşça başını çevirdi.

Edgar verandanın yanındaki çalılardan yanında durmuş bekliyordu. B    leniyordu. Geri gelmişti.

Bunca zaman sonra, kendine farklı bir hayat kurduktan sonra, bir şekilde kendini   zg  r bırakmış, uzaklaşmış ve geri dönmüştü.

Edgar hep yapacağını söylerdi. Onda bir şeyler okumuştu.

O ve genç Bayan Havercamp -  imdi Bayan Drury- evin kalbini bulduklarında, onları gölgelerden izlemişti. Ger  eğ  anında anlamıştı. Bayan Havercamp varis değ ildi. Jacinta'ydı.

Niamh ikna olmamıştı. İnsanlar değ i  iyordu, özellikle de büyülü olmayan, Jessie'nin yaşındaki Janeler. Toplum tarafından   ekillendirildiler. Yumu  atıldılar. Cesaretleri t  rp  lenmi  ti. Niamh yıllar önce Jessie'nin yirmi yaşına geldiğ inde hâlâ değ erli olacağ ından şüphe etmişti. Kesinlikle orta yaşına kadar.

Ama bak, bak. O ya  lı vampir haklı olabilirdi. Elbette henüz taşlar yerine oturmamıştı. Evin hâlâ yeni sorumluyu değ erlendirmesi gerekiyordu. Hâlâ uygun olup olmadığını görmesi gerekiyordu. Ama evin Earl'   Peggy'yle iletişime geçmesi için ne zaman harekete ge  ireceğ ini bilmesi umut verici bir başlangıçtı. Aralarında normal olmayan bir bağ lantı vardı.

Yine de Niamh, Jessie'nin doğ ru kişi olduğ unu kabul etmek zorundaydı... bu kesinlikle aklını başından alırdı. Bu yaşta bir Jane'in üstesinden gelebileceğ i çok şey vardı. Elbette Jacinta ya  lı değ ildi. Niamh'ın kendisi de dört yüz ya  nı zorluyordu. Earl de yuvarlanıp   lebilirdi. Edgar

toprak kadar eski. Kelimenin tam anlamıyla. O kadar yaşlıydı ki doğru düzgün çalışmıyordu bile. Vampir bir avcıdan toplayıcıya dönüşmüştü. Klanı omuz el sallayarak veda etmişti.

Büyü bir kez daha Sarmaşık Evi'nin kalbinden serbest bırakıldığında yaş önemli olmayacaktı. Evle ilgilenen, onu koruyan herkes bir doz güç alacaktı. Güç.

Gençliğin.

Hayır, Jessie'nin yaşının zerre kadar önemi yoktu ama kırk yıldır doğaüstü olaylara karşı kör olduğu gerçeği kesinlikle bir sorun olacaktı. Niamh onun gerçeğe nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. Gözünün önünde yeterince büyürse buna inanıp inanmayacağını.

İnsanlar kendi dünya görüşlerine uymayan şeyleri görmezden gelmeleriyle ün salmışlardı. Arada sırada büyülü insanlardan haberdar olurlardı ve o zaman büyülülere ve büyülü olmayanları aynı şekilde ortadan kaldıran toplu katliamlar olurdu, ancak bu sadece arada bir olurdu. Çoğu zaman, insanlar etraflarındaki dünyanın kendileri kadar sıradan olduğuna kendilerini ikna etmekte şaşırtıcı derecede iyiydiler ve hepsi bu kadardı. Burada görececek bir şey yok, millet.

Niamh eklemlerindeki yaşlanmayı hissederek yavaşça sallandı. Sırtındaki gerginliği.

Dört yüzüncü doğum günü zor geçmişti. Yaşını başını almış ve en iyi dönemini geçmişti. En *iyi zamanını çoktan* geçmişti. Kendi türünün hesaplamalarına göre bile yaşlıydı. Çocuk doğurma yıllarını geçmişti, kafaları koparıp sivri uçlara takmayı geçmişti, hatta eski moda bir köy baskını partisini bile geçmişti.

Gerçekten istese enerjisini toplayamayacağından değil, ama . Savaş çok fazla iş demektir. Çok fazla . Düşündüğünüzde oldukça aptalcaydı. Eğer bir sorun varsa, bunu konuşmak ve uzlaşmaya varmak işleri çok daha hızlı ve çok daha az cenaze çiçeği ile hallediyordu. O şeyler pahalıydı.

Huzurlu sokağı seyrederek iç geçirdi. Güzel geceyi ve yumuşak yeşil çimenleri.

Ivy House'un hiç uyanmamasını umuyordu. Sihrini kendine saklamasını, çoğunlukla o ürkütücü eski türbenin altında uykuda kalmasını. Çünkü büyüsünü Jessie'ye aktarırca her türden efendiyi, sürüyü, klanı ve büyücüyü kendine çekecekti. Zavallı O'Brien'lar istila edilecekti. Ve bu gelen yabancıların her biri Jessie'nin kutsaması için yarışacaktı.

Destek. Hangi tahtta oturacağını seçmek istiyor. Hayatını onun için planlamaya çalışmak.

Niamh sırtıttı. *Büyük şans.*

Bu kadın başkalarının ona ne yapacağını söylemesine izin vermekten bıkmıştı, Niamh bunu onun gözlerinde görmüştü. Konuşmalarını aniden bitirip kendini dışarı atarken görmüştü. Duruşunda görmüştü. Jessie Evans öğütücüden geçmişti ve diğer taraftan daha güçlü çıkmıştı. Daha güçlü. Kimsenin saçmalıklarıyla uğraşmak istemiyordu. Bu konuda biraz ikna edilmesi gerekebilirdi ama öyleydi.

Belki de bu yüzden orta yaşına kadar Ivy House'a geri dönmemişti. Güç ve canlılık gençlerde kayboluyordu. Sadece onunla ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Kapılardan içeri dalıyor, insanlara bıçak saplıyor ve gümüş uçlu oklarla yaratıkları kovalıyorlardı ve tüm bunların sonunda hiçbir şey öğrenmiyorlardı. Tek bir şey bile.

Tüm bu gücü ve canlılığı zeka ve deneyim sahibi birine vermek mi?

Pekala. Şimdi elinde bir şey vardı.

Belki de kader bir sebepten dolayı bu şekilde gelişmişti.

Niamh yavaşça sallanarak her şeyi düşündü. Eğer ev yükünü serbest bırakırsa, o, Edgar ve hatta o *aptal* Earl bile Jessie'nin koruyucuları olarak yerlerini almak zorunda kalacaklardı. Kafataslarını ezecekler ve patlatacaklardı...

da buydu. O kadar uzun zaman olmuştu ki, uyguladığı tüm şiddeti hatırlayamıyordu bile. Kafataslarını hallettikten sonra tam olarak neyi patlatacaktı? Ölmüş olacaklardı, dava kapanacaktı. Daha fazlası aşırıya kaçmak olurdu. Bunun yerine bir bira içip zafer sohbeti yapabilirdi.

Kulağa ne kadar da zahmetli geliyordu. Gençlik pınarı harika bir fikirdi ama burada oturup sandalyesinde sallanmayı ve eski ürkütücü evi kontrol etmeye gelen Dicks ve Janes'lere taş atmayı tercih edip etmeyeceğini merak . Hoş bir hayattı. Çok iyi nişan alıyordu.

Saatini kontrol etti. Yarım saat kalmıştı. Niamh, Jessie'nin davetini kabul edip kasabaya gidip gitmeyeceğini merak etti.

Öyle olmamasını umuyordu. Jessie'nin yaşına yakışır bir şekilde bu gece evde kalacağına Edgar'ın kanıyla bahse girerdi. Janeler'in çeşitli yaşlarda neleri yapıp neleri yapamayacaklarına dair saçma sapan önyargıları vardı. Kıyafet kuralları, saç stilleri, hangi vücut parçalarının gösterilip gösterilemeyeceği. Niamh kaybederse, bir Dick'i geri çekmek zorunda kalacaktı ve yaşı ilerledikçe bu durum

Bir gece içkisi için bu kadar çaresiz birini bulmak giderek zorlaşıyor. Genç ve aptal olanların hepsi onun kalçasını kıracaklarını düşünüyorlardı.

Austin Steele'in kasabaya yeni gelen bu kişi hakkında ne düşüneceğini de merak ediyordu. Bilen onca insan arasında, evin büyüsunün seçtiğı kişiye teslim edilmesini isteyen son kişi oydu. Hem de en son.

Asıl soru, eğer durdurmaya çalışırsa Niamh ve çetenin onu nasıl engelleyeceğıydi.

OceanofPDF.com

ALTI

Evin devasa ana süiti olan yeni odamdaki kadife antika koltuğa . Yüksek bir tavanı, büyük süslü bir şöminesi ve perdeleri sarkan sayvanlı görkemli bir yatağı vardı. Büyük cumbalı pencerenin yanındaki masa ve sandalyeler, özenle bakılmış ve budanmış çalılarla oluşturulmuş labirent şeklindeki çitlere bakıyordu. İçeride, cilalı ahşap zeminin bir kısmını muhteşem kırmızı bir İran halısı kaplıyordu.

Cennetteydim.

Milyon yıl geçse de bu odayı kendim için seçmezdim. Ben evin bekçisiydim, hanımı değil. Bay Tom - Earl'e cevap vermeyi reddediyordu - ne kadar aksini ısrar etse de ben bu odaya ait değildim.

Beni odaya götürdü, durakladı ve sonra başını salladı. "Kesinlikle katılıyorum. Evet, oda burası. Mükemmel seçim."

"Ne?" Etrafıma bakınarak söyledim. "Ben bir şey söylemedim. Mümkün değil-"

"Tartışmanın faydası yok. Tur bitti. Artık kendi başıyısın. İyi şanslar. Eşyalarınızı getireyim."

Arkasından şaşkın şaşkın bakakalmıştım. Beni korkutmak kolay değildi ama bu adam deliliğin büyük ustasıydı. Hâlâ kiminle konuştuğuna dair bir fikrim yoktu. Belki de kafasındaki canavarlarla? Bu benim için iyiye işaret değildi. İşaretsiz mezar, işte geldim.

"Turumun" bir merdivenden ve on iki boş yatak odasından altısından ibaret olduğunu söylememe gerek yok. Mutfağın nerede olduğunu bile bilmiyordum.

Ki evet, bu harika bir şeydi. Kendi keşfe çıktım. Kuytu baktım. Dolaplara bakıyorum. Avlanmak için

Otuz yıl öncesinin tozlu anıları. Eğer etrafta değilse, bana hayır diyemez ya da beni uyaramazdı. Yeni çevremi engelle karşılaşmadan araştırmakta özgürdüm.

İşte burada, Peggy Teyze'nin yatak odasında, o kaçık Bay Tom'la tartışmaktan çok korkuyordum ve benden bunu beklemediği için içten içe seviniyordum.

Telefonumdaki saat 7:53'ü gösteriyordu. Bay Tom'un daha önce bana getirdiği, her lokması yenmiş yemek tepsisini elimle ittim. Yemek ev yapımı ve lezzetliydi, hatta parmağımı bile kıpırdatmadığım için daha da lezzetliydi. Matt yemek yapmayı öğrenmeyi hep reddetmiş, bu işi sadece bana bırakmıştı. Yemek yapmaktan nefret ettiğim ve bu akşam da yapmak istemediğim düşünülürse, Bay Tom'un düşünceliliği karşısında ne kadar övünsem azdı. Tuhaflığı şimdilik affedilmişti. İşaretsiz mezarı unutulmuştu. Çoğunlukla.

"Ne yapmalı, ne yapmalı," dedim yüce çevreye.

Heyecandan karnıma ağırlar girdi. Kendimi kraliyet ailesinden biri gibi hissettim. Ya da zengin biri. Burası şimdiye kadar uyuduğum en büyük odaydı.

Başparmağımı telefonumda gezdirdim. Jimmy'yle FaceTime'dan mesajlaşmışım, böylece o da yeni evini görebilecekti. Sadece birkaç hafta önce yurda taşınmasına yardım etmiş olmama rağmen, şimdiden bir kasırğa geçirmiş gibi görünüyordu. Yine de sesi heyecanlı geliyordu - hem kendisi hem de benim için - bu da bir yükü hafifletiyordu.

Yani şimdi... Eşyalarım için bir ev bulabilir, evde dolaşabilir, kitap okuyabilir ya da...

Telefonuma tekrar baktım. Dışarı çıkmak için geç bir saatti. Genellikle saat sekizde eve giderdim. Matt her zaman saat dokuzda yatakta Sports Center izlemeyi severdi. Alışkanlığım yüzünden eski programımıza sadık kalmışım.

Neden uyumuştum ki? Okuduğum kitap iyi sayılırsa saat ondan sonra uyumazdım ve bazen elimden bırakamazsam çok daha geç saatlere kadar uyanık kalırdım. Ayrıca Niamh benim iki katım yaşındaydı. O sekizde çıkabiliyorsa ben neden çıkamayayım? Yorgun da değildim.

Tamam, evet, yorgundum.

Ama muhtemelen bu gıcırdayan eski evde uykuya dalmam uzun zaman alırdı...

Ama burada kendimi rahat hissediyordum, Matt'le yaşadığım evde hiç olmadığım kadar rahat. Sakin hissediyordum. İçerik. Boşanma sonuçlanmıştı, Jimmy'nin durumu iyiydi, evin taksitleri bitmişti.

Kendimi özgür hissettim! Sonunda istediğim her şeyi yapabileceğimi, hatta istersem akşam yemeğinde dondurma yiyebileceğimi fark ettim.

Siktir et, dışarı çıkmak istiyordum.

Sokağın karşısındaki taş atan nineyle bir şeyler içmeye giderdim. Zamanımı harcamak için daha kötü yollar da vardı. Bay Tom'la takılmak ve muhtemelen ona yeni bir isim söylemek gibi.

Merdivenlerin dibine vardığımda çantamı bulmak için etrafıma bakındım. Zarif oymalarla iyi yapılmış antika ahşap mobilyalarda her türlü ilginç figür ve biblo vardı ama cüzdan yoktu. Portmanto boştu. Kapının yanındaki küçük masada kocaman anahtarın bulunduğu bir tabak vardı ama içine koyabileceğim bir çanta yoktu.

"Dışarı mı çıkıyorsunuz hanımefendi?"

Zıpladım, döndüm ve elimi bir karate pirzolası gibi uzattım. Karate bilmiyordum ama bazen iyi bir blöf işe yarardı.

"Evet," diye yanıtladım, elimi onun etkilenmemiş bakışları arasında bırakarak. "Çantam nerede?" Beyaz eldivenli elinden aldım. Anlaşılmaz bir nedenden ötürü güve yeniği, yırtık pırtık takım elbisesini güve yeniği bir smokin giymişti. Görünüşe göre pek eşofman giyen biri değildi. Pelerini hâlâ sırtından aşağı sarkıyordu.

"Süper kahramanları gerçekten seviyorsun, ha?" Pelerini göstererek sordum. "Süper kahramanlar, büyüklüğü yaşayabilen zavallı Dicks tarafından yaratıldı sadece sayfa aracılığıyla. Ben bunu hayatım boyunca yaşıyorum."

Süper. Hayal görüyordu. Tüm bunlar bitmeden önce kesinlikle bahçeye gömülürdüm.

"Tamam, peki..." Bir an için çantamı kaldırdım. "Benimkini aldığın için teşekkürler-"

"Hafif bir ceket isteyeceksiniz, hanımefendi." Odadan çıktı.

Bir an bekledim, bir tane almayı planlayıp planlamadığını merak ediyordum. Ne de olsa çantamı almıştı. Ama tüm giysilerim odamda olduğuna ve büyük kemerin üzerindeki sahanlığa çıkan kavisli merdivenlerden birine tırmanmadığına göre, bu pek olası değildi. Ayrıca, Sierra Dağları'nın iç kesimlerindeydik; sıcaklık o kadar çok ya da hızlı düşmezdi. Bana bir şey olmazdı. Alkol beni sıcak tutacaktı.

Anahtarı çantama soktum, ağırlığına bakıp kaşlarımı çattım ve kendimi dışarı attım. Kilitleri değiştirmek söz konusu değil miydi? Koşuya çıktığımda o anahtarı bir kılıfın içinde taşımam gerekecekti.

"İyi akşamlar." Verandanın kenarında elinde makasla bir adam duruyordu. Uzun yüzü ve gevşek gıdıları tanıdık geliyordu.

"Sen bahçivansın, değil mi?" Gülümseyerek sordum.

"Edgar, evet." Dudaklarını araladı ve biraz uzun köpek dişleriyle sararmış dişlerini gösterdi. "Hatırlaman ne güzel. Senin için çok *uzun* zaman oldu."

Ses tonundan yaşımla ilgili yorum yaptığı anlaşılıyordu. Neredeyse "Senin için de dostum, kendini kandırma" diye karşılık verecektim.

Onun yerine, "Evet, öyle," dedim.

"Gelip labirenti görmeniz gerekecek," dedi, makasları açarken ama mükemmel bir şekilde bakımlı çitlere doğru eğilmeden. "Bazı eklemeler yaptım. Bu sefer günlerce kaybolacaksın, yemin ederim."

"Vay canına, güzel anı." Diana'yla birlikte burayı keşfettiğimiz zamanı hatırladım. Başlangıçta yolu o göstermiş, kalbinin derinliklerine doğru ilerlemişti. Sorun ayrılma zamanı geldiğinde ortaya çıkmıştı - bizi götürdüğü her yol çıkmaza giriyordu. Kafamız karışmıştı. Sonra korktuk. Çıkış yolunu asla bulamayacağımızdan endişelendik. Ama sonra... Ben yürümeye başladım, hatırlıyorum. Kulağa garip gelse de yolumu hissettim, sezgilerimi dinledim. Girişten içeri girdikten yarım gün sonra, sonunda çıkışa ulaşmıştık. "Bunu nasıl hatırlıyorsun? Sen konuyu açana kadar hatırlamıyordum."

Makası tekrar kapattı ve göz kırptı. "Sizi kurtarmak için bekliyordum kızlar. Dışarı çıkmayı başarmanız hayatımın şokuydu. O zaman kaderinizde büyük şeyler olduğunu anlamıştım."

"Bir bitki labirentinden çıkmayı başardığım için kaderimde büyük şeyler mi var?" Gülümseyerek sordum.

"Evet," diye cevap verdi, belli ki işin esprisini anlamamıştı.

"Oh." Ona en iyi gülümsememi verdim, lütfen beni öldürme ve labirente gömme. "Tamam, peki... görüşürüz."

"Evet."

Niamh verandasında oturmuş, yanında taş yığınıyla yavaşça sallanıyordu. Görünüşe göre artık Bay Tom'u görmemişti.

"Hey," dedim evinin önünde dururken. "Şey," diye karşılık verdi.

I baktı aşağı ve Sokak, aniden sosyal olarak Emin değilim. O zaman Yanlış mı anladım diye merak ederek geri döndüm. "Bara mı gidiyordun, yoksa...?"

"Doğru, evet." Öne doğru eğildi ve sandalyesinden zorlukla kalktı. "Elbette." Taş yığınına kontrol etti, sokağa baktı, sonra tekrar büyük eve döndü. Gözleri kısıldı ama arkama baktığımda tek gördüğüm Edgar'ın el sallamasıydı.

"Hazır mısınız?" diye sordu, sanki gecikmeye neden olan benmişim gibi.

Daha önce giydiğinden daha dar bir gömlek giymişti ve göğsünü fark etmeden edemedim. Bir göğsü kumaşa baskı yapıyordu ve diğeri... orada hiç yokmuş gibi görünüyordu.

Ben bakışlarımı çekemedim Niamh, "Savaşta kaybettim," dedi. "da ne?"

Söylemeye çabaladım, açıkça bakarken yakalandım. Bu yüzden Utanç verici.

"Meme. Savaşta kaybettim."

"Vietnam Savaşı'nı mı kastediyorsun?" Neredeyse İkinci Dünya Savaşı diyecektim. "Neye benziyorum, bir mı? Hayır, göğüs kanserine karşı savaş. Evet, kazandı.

ama savaşı ben kazandım."

"Oh." Son zamanlarda çok fazla 'oh' diyordum. "Tebrikler."

"Ne için? Memeden kurtulmak için mi, yoksa savaşı kazanmak için mi? Çünkü hazır başlamışken diğeri de koparmak beni mutlu eder. Boşuna yer kaplıyorlar, değil mi? Hem ne işe yarıyorlar ki? Beslemem gereken bir bebeğim yok, onlara neden ihtiyacım olsun ki? Onlar sadece gereksiz ağırlık, ben de bunu söylüyorum."

Başımı salladım çünkü... evet, gerçek buydu.

"Her akşam bara mı gidiyorsun?" Verandadan çıkıp caddede yürümeye başladığımızda sordum. Havadan sudan konuşmayı hiç beceremesem de, garip sessizliklerden daha çok nefret ederdim.

"Eh," dedi iç çekerek. "Her akşam pek değil, hayır. Cuma ve Cumartesi günleri buraya gelen tüm Dicks ve Janes yüzünden uzak duruyorum."

Kaşlarımı çattım. "Pislikler... Bu kasabada gerçekten kabadayı insanlar mı var? Motorcular falan mı?"

"Hayır-ahhmm." Parmağıyla dairesel bir hareket yaptı. "Ben buna sadece... ahm... şehir dışından gelenler diyorum. Turistler."

"Doğru ya. Tüm tadım odaları yüzünden, değil mi? Burası büyük bir şarap kasabası, fark ettim."

"Evet, kesinlikle. Hasat mevsimi yaklaşıyor ve buraya bir sürü turist gelecek. Etrafı saracaklar. Sefil piçler..."

giderek ağırlaşan, yapışkan ve bunalıcı bir hal alan sessizlik çökene kadar homurdanmaya devam etti.

"Peki şarap nasıl?" Artık dayanamadığımda sordum. "Güçlü."

"Demek istediğim... farklı türler gibi mi?"

"Kırmızı, beyaz, şu tuhaf yarım ay tipi, hepsi de güçlü."

Yaşı göz önüne alındığında yavaş yürümesini bekliyordum, ancak caddeye devam ettiğimizde, hızının beni terlettiğini fark ettiğimde utandım.

"O zaman onu neden terk ettin?" diye sordu ve ben bu beklenmedik kişisel soru karşısında yarı sendeledim.

"Aslında beni terk etti."

"Piç kurusu."

"Hayır, bu iyi. Rahatlamıştım. Sonu başlatan kişi olmak istemedim ama ikimiz de işlerin yolunda gitmediğini biliyorduk. Fiyasko demek hafif kalır."

"Çok iyisin, yani . Bu senin sorunun. Eğer mutlu değilsen, nedenini bulun ve değiştirin."

"Evet, belli bir noktadan sonra birlikte kalmak ayrılmaktan daha kolay hale geldi. Ayrıca dürüst olmak gerekirse-"

"Umarım öyledir. Yalancılar sadece zamanımı boşa harcıyor."

"-Ben ayrılmaktan korkuyordum. Paranın aslan payını o kazanıyordu ve ben hayatımın yarısını onunla geçirmiştım. Kendi başına gitmek ürkütücüdür. Sonsuza dek süreceğini düşündüğün bir şeyi bırakmak. Vazgeçiyormuşum gibi hissettim. Belki de denemeye devam etmeliydim. Bilmiyorum. Ama sonunda her şeyi bitirdiğinde tek hissettiğim rahatlamaydı."

Öfkelendi. "Sen korkudan felç olmuşken, mutluluğun acı çekti. Eğer duyduysam bu bir cesaret çağrısıdır."

"Şey... *Felçli* olup olmadığımı bilmiyorum..."

"Her halükarda artık özgürsün. Geç olması hiç olmamasından iyidir. O işe yaramaz herif sana yemek hazırladı mı bari? Ya da gümüş ok uçlarını parlattı mı? Onlara yakında ihtiyacımız olabilir. Eğer taşsız alfayı alt etmemiz gerekiyorsa, taşsız alfayı alt edeceğiz. Bunu dört gözle beklemiyorum, türüne göre olağanüstü biri ama yaşı ona karşı çalışıyor. Gerekirse üstesinden gelebiliriz."

Matt'ten bahsetmediğini ve anlamsız konuştuğunu geç de olsa fark ettim. Çılgın muzlar, hepsi, ama benzer bir kelime dağarcığına sahip oldukları dikkatimi çekti. Belki de şarabın içinde bir şey vardı.

Güvenli oynadım. "Bana yemek yaptı, evet. Gerçi bu onun işi değil. O-"

"Bu *kesinlikle* onun işi. Başka ne yapabilir ki? Tembellikten başka. Hayır, hayır, onu sen çalıştırıyorsun, o yüzden sen çalıştırmalısın. Ona gerçekten cehennemi yaşat. Bu onun için iyi."

Ana caddenin sonuna yaklaştığımızda, dümdüz yürümek yerine sağ tarafa, içeri girerken gördüğüm küçük şirin bir otel barını işaret etti.

Gideceğimiz yer, açık pencerelerinden ve iki kapısından turuncumsu sıcak bir ışıltı yayılan bir bardı. Ön tarafta birkaç motosiklet sehplarına yaslanmıştı ama park yerlerinin çoğu boştu.

"Şimdi," dedi Niamh o şarkı söyleyen sesiyle.

"Burası yerlilerin gittiği yer mi?" Onu işyerine kadar takip ederek sordum.

Ana odanın ortasını bir bilardo masası kaplıyordu, toplar şu anda ıstakaları tutan iki pasaklı karakterle oynanıyordu. Bar, arkasında duran genç bir adam ve her biri bir ya da iki koltukla ayrılmış taburelerde oturan birkaç adamla birlikte uzak doğru sıralanmıştı. Yolun aşağısında, birkaç basamakla girilen başka bir odaya açılan açık bir kapı vardı. Kapının ardında bir bilardo masasının izlerini görebiliyordum.

Niamh barın kapıdan en uzak ucundaki boş bir tabureye doğru arı gibi koşmaya başladı. Ben de Niamh'ı takip etmeden önce arkadaki ve aşağıdaki birkaç masaya göz gezdirdim ve Niamh ile boksör burunlu, pembe yanaklı ve kaşları bacakları uzayıp yüzünden çıkmadan önce kırılması kılı bir adamın arasındaki tabureye oturdum.

Genç barmen yaklaştı ve bunu yaparken gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Merhaba, Bayan O'Connor."

"Ee, Paul, nasılsın? Nasıl gidiyor?" Kendini koltuğun üzerinde *öylece* konumlandırdı.

"Güzel, teşekkür ederim." Bakışları bana kaydı. "Merhaba."

"Merhaba," diye cevap verdim, kibar bir gülümsemeyle. Hafifçe rahatlamış görünüyordu. "Şarap listeniz var mı?" diye sordum.

"Elbette." Paul dönüp barın arka tarafına bakarken kelimeyi uzattı, sonra geri döndü. "Kimliğinizi görebilir miyim?"

Kart basılmayalı uzun zaman olduğu için irkildim ve tereddüt ettim.

Niamh dirseklerine yaslanarak aralarındaki mesafeyi biraz daha açtı. "Paul, kaç yaşındasın?"

"Ne?" sordu ve gözleri birdenbire kendini bir yırtıcının gözlerinin içine bakarken bulmuş gibi açıldı.

"Kaç ?" diye tekrar sordu, daha yavaş.

"Yirmi üç," diye cevapladı.

"Yirmi üç, ne?"

Bir an tereddüt etti. "Yirmi üç, hanımefendi."

Bir kez başını salladı. "Peki bu kadın senden daha mı yaşlı?" Bunu söylerken bana eliyle işaret etti.

"Evet. Hanımefendi!" Yüzü kızardı ve ben de benimkinin kızardığını hissettim. "Alınmayın," dedi bana.

"Sanırım içki içebilecek yaştasın?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi." Ses tonundan bu işin nereye varacağını bildiği belliydi.

Yüzüm daha çok yandı ve çantama uzandım. Zavallı Paul'ün bir güvenlik hattına ihtiyacı vardı. Bay Tom'Niamh gibilerle başa çıkma yeteneğine sahip olmadığı açıktı. Muhtemelen çok az insanda vardı.

"Hayır, hayır, Paul bunun tam eşiğinde." Niamh barın üzerinde biraz daha eğildi. "Bunu görebiliyorum."

"Sadece Austin Steele, eğer kişi otuz beşin altında görünüyorsa kart atmam gerektiğini söylüyor. Ve şey... o öyle, yani-"

"Sorun yok, Paul."

Derin bir tını dikkatimi dişlek çocuktan çekti. Koyu kahverengi saçları yanlardan kısa, tepeden uzun kesilmiş geniş omuzlu bir adam barın iş tarafında bize doğru yürüyordu. Sıradan, uzun kollu, bej rengi gömleği onun ortama uyum sağlamasına yardımcı olmamıştı; bu adam göze çarpan türden biriydi ve yakışıklı yüzündeki bilmiş sırıtış bana bunu bildiğini söylüyordu.

"Ben hallederim," dedi adam.

Bakmak istiyordum, çünkü bu adamın kendinden emin duruşundan, düz karnı ve güçlü kalçalarına kadar hayran olunacak pek çok yönü vardı, ama bakarken yakalanmak istemiyordum. Benim yaşlarımda görünüyordu, bu yüzden ürkütücü ya da başka bir şey olmayacaktı (en azından bir yabancıнын ağzı açık bir şekilde bakmanın olağan ürkütücülüğünden daha fazla değil), ama muhtemelen fiziği üzerinde ne kadar sıkı çalıştığı göz önüne alındığında şişirilmiş bir egosu vardı ve ben daha fazla hava pompalamak istemedim. Kesinlikle onun benim

benim ligimin dışındaydı. Benim evrenimin dışındaydı. Onun gibi adamlar kendilerine bakım yapan, güzel kıyafetler giyen ve evden çıkmadan önce saçlarını taramayı unutmayan modellerle çıkarlardı. Benim bütün bunlar için enerjim yoktu. Sütyenim varsa, asa oynuyordum.

Kayıtsızmışım gibi davranmak için bakışlarımı sola kaydurdum. Ama şimdi duvara bakıyordum.

Önümdeki bara doğru çektim.

Ancak, çocuk şarap listesini hiç vermemişti, bu yüzden yine hiçbir şeye bakmıyordum.

"Evet, efendim." Paul rahatlamış bir şekilde, "Evet, efendim," dedi.

"Niamh, iyi akşamlar," dedi adam, önümüzde durdu ve ellerini barın kenarına dayadı. Kasları hafif tişörtünü zorlayarak kabarmıştı.

Bakışlardan kaçınma savaşım pek iyi gitmiyordu, yine de umarım bunu gizlice yapıyordum.

"Austin Steele, işler nasıl? İyi misin?" Niamh yeterince hoş bir ses tonuyla konuştu, az önceki soğuk tavrı erimişti.

"Peki bu?" Austin sordu.

Bakışlarımı hızla tekrar bara çevirdim, ancak geç de olsa elimi uzatıp tırnaklarımı incelemeyi akıl edebildim. En azından bu bana bakacak bir şey veriyordu.

"Bu Ivy House'un yeni bekçisi," dedi Niamh. "Daha bugün taşındı."

Sözlerini uzun bir süre sessizlik karşıladı.

Durumu değerlendirmek için başımı kaldırıp bir göz attım.

Kobalt mavisi gözleri bir kabile davulu gibi içime işliyordu, tereddütsüz bakışları delip geçiyordu. En son baktığımda, vücudu gösterişli bir playboy duruşundaydı ama şimdi sanki harekete hazırmış gibi gergin ve dik duruyordu. Kalın kas kütleleri orta kısmı boyunca uzanıyordu. Bir an önceki ham yoğunluğu şu anki durumuyla kıyaslandığında inanılmaz derecede çekici görünüyordu. Neredeyse yırtıcı ve inanılmaz derecede heybetli görünüyordu.

Karıncalemalar kafa derime yayıldı ve omurgamdan yukarı tırmandı. Bu adam tehlikeliydi ve sadece cüssesinden dolayı değil. Bakışlarında ölümcül ve vahşi bir şey parlıyordu, kaba ve yuvarlanan, yakışıklı dış görünüşünün altında gizlenmişti. Tahmin edilemezliği beni geriyordu.

"Postayı nasıl aldın?" Austin sonunda sordu.

"Boşandı, çocuğu okula gitti ve bu nüdist şişman babasıyla yaşamaktan daha iyiydi."

Önümdeki korkunç adam bir anda Diana'ya olan kızgınlığının yanında geri planda kaldı. Niamh'a döndüm, yüzüm yine ısınmıştı. "Diana tam bir boşboğaz!"

Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Diana tüm haberi Peggy'ye verdi, o da için sabırsızlanıyordu. Bana anlatırken gülmekten kendini alamadı."

"Yani o bir-"

"Jane?" Niamh, Austin'in sözünü kesti. "Oh, o bir Jane, hiç şüphe yok-"

"Hayır, değilim," dedim. "Yani, tabii ki şarabın tadına bakacağım ama Çünkü şarabı severim. Dedikleri gibi, Roma'dayken. Bu beni turist yapmaz. Bir iş için geldim. O muazzam evin bakımını yapmam gerekiyor."

Niamh sanki ben hiç konuşmamışım gibi, "Bu kasaba hakkında hiçbir fikrim yok," diye devam etti. "Ailesinin evinden çıkması gerekiyordu ve Diana bunu önerdi."

Savunmak için ağzımı açtım, sonra kapattım. Ne düşündükleri neden umurumda olsun ki? İstedikleri kadar konuşabilirlerdi - durumumu gerçekten etkilemezdi.

"Şarap listesi hakkında mı?" Dedim.

"Yine de buraya son geldiğinde hoş bir deneyim yaşadı.

On yaşındaydın, değil mi Jessie?" Niamh beni dürttü.

"Evet, ev harika. Ama şarap listesi..."

Austin döndü ve sırtındaki kaslar hareketle birlikte parladı. Korkutucu ya da değil, ona bakmak güzeldi.

lamine edilmiş bir kokteyl ve şarap listesi koydu. "Paul, buzlu Magners," diye bağırdı. Niamh'la konuşmaya geri döndüm: "Evi keşfetti mi?"

"Buraya daha bu öğleden sonra geldi," dedi Niamh. "Burası hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Ya Earl?" Austin sordu.

Niamh, "O sersem suratıyla etrafta dolanıp duruyor," diye cevap verdi. "Tam bir baş belası. Yanında çalıştığı ailenin onu kovmasına şaşmamalı."

"O iyi," dedim, adamı savunmak zorundaymışım gibi hissederek. Ne de olsa bana yemek yapmış ve getirmişti. Tanıdığım en tuhaf insanlardan biri olsa bile, bu onun için inanılmaz derecede nazik bir davranıştı.

"Bu pelerin de neyin nesi? Eski bir smokinin üzerine pelerin giyen birini hiç görmemiştim. İnsanlar onun etrafında gizemli bir şekilde kaybolmuyorlar, değil mi?"

"Asla gizemli değildir," diye yanıtladı Niamh. "Onu dinlemek zorunda kalmamak için gidiyorlar."

Bazı şeyleri tartışamazsınız.

"Bu Pinot Noir nasıl?" Tanımadığım bir ismi işaret ettim. "Chianti gibi bir şey mi?"

Austin'in bakışları hâlâ keskindi ama bir an için yumuşadı. Vücudu da onu takip etti, kasları gömleğinin içinde erimeye başladı. İç çekerek doğruldu. "Hayır. Daha çok Merlot gibi. Senin olayın bu mu? Daha ince şaraplar mı?"

"Kırmızılar için, evet. Bir haftalığına İtalya'daydım ve hayatımı değiştirdi. Beni okşamak varken neden şarabınla yüzüme yumruk atasın, anlıyor musun?"

Gözbebekleri hafifçe büyüdü ve kısa bir an için yüzünde saf, ilkel bir açlık ifadesi belirdi. O kadar hızlı kayboldu ki hayal mi gördüm acaba diye düşündüm. Karnım çırpındı, ama bu sefer korkudan değildi.

Ona kaşlarını çatarak baktım, bu beklenmedik duyguya verdiğim tepkiydi.

Kaşlarını çattı, muhtemelen sorunumun ne olduğunu merak ediyordu. Sosyal beceriksizlik, işte zor.

Gözlerimi tekrar şarap listesine diktim.

"Evet, biliyorum," dedi sessizce ve döndü.

"Paul, bu gece buraya gelmenin bir nedeni var mı?" Austin önüme bir bardak koyarken Niamh seslendi.

Austin Niamh'a, "Kız arkadaşından daha yeni ayrıldı, ona bir şans ver," dedi, dudaklarında bir sırırtış belirdi.

"Bira içerken bacaksız bir şekilde sağa sola düşüyor olsaydı onu rahat bırakırdım," diye cevap verdi. "Ama çalıştığında, işlevini yerine getirmesi gerekiyor."

Austin elinde bir şarap şişesiyle döndü. "Onu korkutuyorsun."

Kırmızı şarap kadehimin dibinde kıvrıldı ve yükselmeye devam etti.

"Bekle, bekle." Dökülmesini durdurmak için ellerimi uzattım, beğenip beğenmeyeceğimi anlamak için tadına bakmaya alışmışım. "Hayır, neden..."

Sıvı ince bardağın üstünü kapatırken iç çektim. Döndürecek yer . Bilen biri değildim ama herkes kırmızı şarabı biraz önemli görünmek için çevirmek gerektiğini bilirdi. Matt bunu büyük bir olay haline getirmişti.

"Al bakalım." Austin bana göz kırptı.

Ben şarabın tadına bakarken Paul sonunda Niamh'ın içkisini uzattı. Acıydı ve sonundaki sirke kokusu burnumu kıvırmama neden oldu.

"Ugh." Titredim, ağzımın tadı artık çöp gibiydi. "Bu iyi, ha?" Niamh bana sıırttı.

"Hayır, teşekkür ederim." Bardağı barın üst tarafına doğru ittim. "Bir Coors'a ne dersin?"

Austin şaraba odaklandı. Üst dudağı biraz daha ince ama alt dudağından daha az biçimli olmayan dudaklarına götürdü ve tadına baktı. Kaşları çatıldı. "Nesi var bunun?"

Kaşlarımı kaldırdım. "O ana caddede aşağı yukarı yirmi tane tadım salonunuz var. Onlara hiç gitmediniz mi?"

Sessiz bir süre bana baktı, sanki hazırda bir savunması varmış da onu kullanamıyormuş gibiydi. "Hayır," dedi sonunda.

İnanmayarak başımı salladım. "Önemli bir şey değil. Sadece bana göre değil. Ben bir bira alayım, lütfen."

Niamh şeytani bir gülümsemeye barın kenarını sıkıca kavradı. "Aklından geçenleri söylemezsen nasıl öğrenecek?" diye sordu bana.

Austin'in kaşları çatıldı. Devam etmemi işaret etti. "Sorun nedir? Ver onu bana."

İçimi çektim, beni bundan kurtaramayacaklarını fark .

"Şey... dürüst olmak gerekirse, çok iyi bir şişe değil. Ucuz, değil mi? Birçok batakhane bu beklerdim, beni yanlış anlama. Genelde batakhanelerde şarap sipariş etmem. Sadece bir şarap kasabasındasınız, bu yüzden en azından iyi olacağını düşündüm. Benim hatamdı. Tahmin etmiştim. İkincisi, uzun zamandır açık. Bitmiş." Omuz silktim. "Yerel üzüm bağlarından birinden bir şeyler denemeyi umuyordum. Yine de sorun değil. Coors iyi olacaktır."

Yanımdaki adam ıslık çaldı, aşırı uzamış bıyıkları ani esintiyle parladı. "İşte bu yüzden boşandı," dedi.

Austin'in omuzları döndü. Sol eli o kadar hızlı fırladı ki şaşkın bir "oh!" bile diyemedim. Yumruğu kıllı adamın suratına öyle bir şiddetle çarptı ki adam tabureden düştü. Sırtını yere çarptı, ardından da kafasını. Burnundan anında kan fışkırdı.

"Aman Tanrım!" Sarsıldım ve Niamh'a çarparak döndüm.

Beni tabureme geri itti, açıkça ilgisizdi.

"Az önce ne oldu?" Çılgılık atmamak için fısıldadım. Zamanında birkaç kavga görmüştüm ama birinin bu kadar güçlü bir şekilde yumruklandığını hiç görmemiştim. "Cidden, ne..."

Austin, "Barımda bir bayana saygısızlık etti ve bir daha yapmaması için uyarı aldı," dedi. "Başka bir şarap denemek ister misin? Daha pahalı bir şarabım var."

Adam ayağa kalktı, yüzünü avuçladı. Donuk gözlerle Austin'e kasvetli bir bakış attı. Aceleyle kapıya yönelmeden hemen önce bana ölümcül bir bakış fırlattı.

Vücudumda tedirginlik titreşimleri oluştu. Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Bunların hiçbirisi benim suçum olmamasına rağmen, bir düşman yaratmıştım. Çok küçük bir kasabada muhtemelen tehlikeli bir düşman.

Odanın dört bir yanından gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. Başımı salladım, ısınan yüzümü indirdim. Austin muhtemelen tatlı davrandığını düşünmüş olsa da, artık onun erkeklik gösterisinden etkilenen saf bir yirmili yaşlarda değildim. Şiddet şiddeti doğurur. Austin tehlikede değildi - açıkça baskın erkekti - ama o adam en zayıf halkaya saldıracak kadar öfkeli görünüyordu. Bu durumda, ben.

Olaya tanık olan bazı insanlar muhtemelen benim hatalı olduğumu düşünüyorlardı. Austin'in o şekilde tepki vermesine ben sebep olmuşum. Burnu yeni kırılmış olan adam kesinlikle öyle düşünüyor gibiydi.

İçgüdülerim sessiz kalmamı söylüyordu. Tanıdığım her kadın gibi, bana da akışına bırakmam öğretilmişti. Sessizlik içinde acı çekmek. Ama Austin gibi adamların eylemlerinin başkalarını nasıl etkilediğini düşünmeye başlamaları gerekiyordu. Kötü adamlar kazanmaya devam ediyordu çünkü iyi adamlar sorunun bir parçası olduklarını anlamıyorlardı.

Bu yüzden, karşı çıkmanın verdiği utanca rağmen, doğrularımı söyledim.

"Beni savunmaya çalıştığın için gerçekten minnettarım," diye başladım. "Ama o adam şimdi aşağılanmış durumda. Suçu benim üzerime atacak ve eğer yeterince sarhoş olursa intikamını benden alacak. Benim için çok tehlikeli bir durum yarattın. Niyetinin iyi olduğunu biliyorum ve denediğin için teşekkür ederim, ama çoğu zaman bir erkek bunun kadın için ne kadar tehlikeli olabileceğini hesaba katmaz. Bana bir taksi çağırabilir misin? Eğer hâlâ dışarıdaysa, şansıma güvenmiyorum."

Aptal yüzüm kızarmıştı, sıcaklığı hissedebiliyordum ama yine de Austin'in gözleriyle karşılaştım. Kızgınlık ya da asık suratlı bir öfke beklerdim. Onu suçlayamazdım.

İkisi için de. Dünya görüşünüzün, muhtemelen hiçbir yerden gelmediğini düşündüğünüz bilgilerle sorgulanması kolay olamazdı.

Ama o berrak mavi gözlerle karşılaştığımda, öfkeyle dolup taşmıyor, hatta kızgınlıkla kısılmıyordu. Nankörlüğünden dolayı beni azarlamak için ağzını açmadı ya da dünyanın yollarını anlamayan histerik bir kadın olarak beni omuz silkmedi. Zeki bakışları sessizce beni süzüyordu. "Ona daha iyi bir şarap getirin," dedi Niamh, sesinin tonu

An.

Austin başını salladı, hareket o kadar inceydi ki neredeyse ayırt edilemiyordu ve uzaklaştı.

Niamh başını sallayarak, "Haklısın," dedi. "Kesinlikle haklısın. Bu kas kafalı aptalların bazıları öküzden farksız. Belirli bir iş için iyiler, sonra otlağa bırakılmaları daha iyi, aptal herifler. Hepsini bir ağıla koyun ve kendi aralarında kavga etmelerine izin verin derim. Bırakalım Darwin .

"Ama bu kasabanın nasıl işlediğini açıklasam iyi olacak. Burası Los Angeles değil. Burası O'Briens, haritada bir lekeden başka bir şey değil. Burada yaşayanların hepsi birbirini tanır. Hepimiz birbirimizi kollarız. Şimdi, eğer yanınızdaki adam bir Dick olsaydı -bir...turist- Austin Steele çok büyük bir hata yapardı, evet yapardı. Ama yerel halk arasında, Austin Steele birine saygı gerektiğini söylerse, o zaman saygı görürsünüz. Ve o kıllı orospu çocuğu kesinlikle buralı. Arada bir duş alsa, biraz ilgi çekebilir. Bir makas ve usturaya ihtiyacı var, pis herif.

"Tabii ki bunu bilemezsiniz. Bu yüzden sana söylüyorum. Konuştuğun için kendini kötü hissetme. Dediğim gibi, eğer bu bir Dick olsaydı başın belaya girebilirdi. Buralarda garip tipler oluyor ve sen bununla başa çıkacak donanımına sahip değilsin. Buranın işaretsiz mezarlar için fırsatlarla dolu olduğunun henüz farkında değilsin. O da zamanla olacak. Şimdilik, Austin Steele'e düşünecek bir şey verdin. Yani bu iyiydi. Böyle devam et. Onu ayak parmakları üzerinde görmek hoşuma gidiyor. Bana sorarsan buralarda çok fazla var. Hepsi omurgasız. Austin Steele'in işi çok kolay. Sadece alkolün bekçisi olduğu için iyi davranıyorum, ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

Austin'in neden bu kadar nüfuz sahibi olduğunu, o işaretsiz mezarlardan herhangi birini yaratıp yaratmadığını ve ayrıca neden tam adını söyleyip durduğunu sormak istedim, ancak sorularımdan herhangi birini soramadan bir şişe şarapla geri geldi.

Açacağı kaldırdı, pazusu gömleğini zorluyordu. Mantar vidasının kolunu çevirirken, vücudunu hafifçe kaydırđı ve bana büyük, bükülmüş omzunu gösterdi. Mantar vidasını bir kez daha çevirdiğinde, gömleğinin içinde patlayan göğüs kaslarını tam olarak görebildim. Şapşal sırtışı gösteriden zevk aldığımı bildiğini gösteriyordu.

Kendime rağmen sırttım ve sonra onun maskaralıkları karşısında gözlerimi devirdim. Niamh ona şaşkın bir şekilde kaşlarını çatı ama nedenini bilmiyordum.

"Sert birisin," dedi mantar çıkarken. Niamh'ı fark edince gülümsemesi azaldı. Bir an sonra, kadehi doldurmadan önce bana doğru eğildi, gözleri deliciydi. "Lütfen şunu bil ki seni asla bilerek tehlikeye atmam. Eve sağ salim döneceksin. Bundan bizzat ben emin olacağım."

Gözlerindeki ateş beni büyülemişti. Ses tonundaki mutlak . Gözlerimi ayıramıyordum.

Başını salladı, sonra doğruldu, mesajı iletilmişti. Gösteri bitmişti. Hâlâ nefesimi tutuyordum. İçime bir sıcaklık yayıldı.

Daha önce hiç kimse güvenliğim konusunda yaygara koparmamıştı.

Küçük bir kız olduğumdan beri. Matt evliliğimiz boyunca yeterince iyi davranmıştı ama benim tehlikede olduğumu hiç düşünmemişti, üst-orta sınıf bir banliyöde değil.

Kalbim ezildi ve gözyaşlarım birdenbire kabardı. Böyle bir adam tarafından bakılmak nasıl bir şey olmalıydı?

"İşte bu yüzden ona taçsız alfa diyorlar," diye mırıldandı Niamh, yeniden doldurulması için içkisini uzatırken. Austin birine yardım etmek için bara doğru ilerlemişti. Paul, işin ona düştüğünü fark edince yüzü asıldı.

"Bu ne anlama geliyor?" Gözlerimi hızla silerek sordum. Kendime gelmem gerekiyordu. Bir iyilik beni yapışkan bir su birikintisine çevirmemeliydi.

"O bir..." Niamh bardağındaki buzu çingırdattı. "Belediye Başkanı. Bir nevi.

Oylar olmadan."

Bu hiç mantıklı gelmedi ama Austin yaklaştıkça boşverdim. Bu insanların söylediklerinin yarısı hiç mantıklı değildi.

Paul Niamh'a bir içki daha verirken, "Ee?" diye sordu. "Karar nedir?"

"Sorun değil," diyerek bardağa uzandım. Onu uzaklaştırmak için bir yudum aldım, her şeyi içmeye hazırdım. Ama tadı dilime vurur vurmaz gözlerim aşağıya doğru kaydı ve dünya durdu. Baharatlı, dumanlı, yumuşak ve hafif şarap damak tadına serenat yapıyordu. Gözlerimi kapadım, tadın tadını çıkardım.

"İyi mi?" Austin sordu, sesi derin bir gürültüydü.

"Çok." Bir yudum daha aldım. İkinci yudum ilkinden bile daha iyiydi.
"Lezzetli."

"İşte." Austin bara vurdu ve Niamh'a kendini beğenmiş bir bakış attı.

"Gördün mü? Bir uzmanı etkileyebilirim. Bunu yapmak için kişisel koleksiyonumdaki en iyi, en pahalı şişe yeterli." Bana göz kırptı ve barda ilerledi. "Hayır, bu-" Ama o çoktan uzaklaşmıştı. "Bunu yapmamalıydı. Bunu yaptım," dedim.

"Elbette yapmalıydı. Son derece haklıdınız - böyle bir yerde düz, ucuz şarap servis ederek ne yapıyor?"

"Düz değil, kırmızı şarapta genellikle kabarcık olmaz. Bu-"

"Her neyse. Mesele şu ki, tek yapması gereken caddeden aşağı yürümek ve iyi malları almak. Gururu iyi iş yapmasına engel oluyor. Ama şimdi burada, onu alçalttınız. Hedefe ulaşması gerektiğini öğrendi."

"Burası onun barı, o-"

"Hanımefendi."

"Heh!" Etrafımda döndüm ve neredeyse tabureden tamamen düşüyordum.

Bay Tom arkamda durdu. "Kazağınızı unutmuşsunuz." En sevdiğim gri kazağımı uzattı.

"Sen..." Yavaşça aldım. "Bunu bulmak için valizimi mi karıştırdın?"

"Elbette hayır, hanımefendi. Ben hiçbir şeyin *kökünü* kazımam."

"O zaman neden diğer yerden kovuldun?" Niamh sahte bir hoşnutlukla sordu.

Onu görmezden geldi. "Bu hariç tüm kıyafetlerini kaldırdım. Evde giymek istersin diye düşündüm."

Gözlerimi kısarak kazağa baktım, sanki büyük bir gizemi araştırıyormuşum ve ipuçları kumaşın içine dokunmuş gibi. "Bunun benim favorim olduğunu biliyor muydun, yoksa şanslı bir tahmin miydi?"

"Elbette biliyordum hanımefendi. Bir uşak olarak, ben-"

"Şanslı tahmin," dedi Niamh. "Muhtemelen sahip olduğun tek hafif modaya uygun eşya bu."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama haklı olduğunu inkâr edemezdim. "Teşekkürler," dedim kazağı alırken. "Ama buraya kadar gelmene gerek yoktu..."

"Hanımefendi bir eşyayı almak için sabırsızlanıyorsa, elbette gideceği yere kadar takip etmeliyim, yoksa nasıl alacak?" Kollarını dikleştirdi

ve eğildi.

Bunun hoş bir jest mi yoksa ciddi bir onaylamama mı olduğunu anlayamadım. Muhtemelen ikisi de.

"Peki, teşekkürler." Belime bağladım.

"Ona teşekkür etme, o yardım ediyor." Niamh Bay Tom'a ateşli bir bakış fırlattı. "Ben de yardımcıyım, bırak artık," diye mırıldandım ona.

"Hiç sorun değil," dedi Bay Tom bana. "Taşları olmadan kendini çaresiz hissettiği için böyle davranıyor. Eve geldiğinizde atıştırmak için bir şeyler hazırlayayım mı?"

Sırıtişım Niamh'a attığı kazık içindi ve buğulu gözlerim gülünçtü. Neler oluyordu? Yıllardır doğru dürüst ağlamamıştım. Matt'le belli bir noktada uyuşmuştum, sürekli hayal kırıklığından ve bunalmışlık hissinden bıkmıştım. Kendimi kapatmıştım.

Duyguların geri gelmesinin iyi bir şey olduğunu biliyordum -tüm duygu yelpazesine tekrar erişiyordum- ama bu işi çok ileri götürüyordu. Neden kahkahalarla yetinmiyordum? Neden herkesin içinde ağlamaya başlamak zorundaydım ki? Utanç verici bir ilk izlenimden bahsediyoruz.

"Hayır, ben hallederim," dedim, bolca göz kırparak.

"Evet, hanımefendi. İhtiyacınız olan tüm eşyalar için yarın alışverişe gideceğim." Niamh'a bir *bakış attı*. "Seni kuru sandviçler için yalvarmaya ve bununla birlikte gelen sıkıcı arkadaşlığa zorlamak istemem."

"Seninle takılmak istediğini düşündüğün için mi, seni erik suratlı sürük?" Niamh karşılık verdi.

"Sarkık, yaşlı bir cadıdan daha iyi-"

"Yeter," dedi Austin ve sesindeki güç ve otorite karşısında ürperdim. Diğer ikisi ağızlarını kapattı. Bakışları yine de çok şey anlatıyordu.

"Sizi almaya ne zaman geleyim hanımefendi?" diye sordu Bay Tom.

"Ben iyiyim Bay Tom, gerçekten. Ve bana hanımefendi demek zorunda değilsiniz. Ben de sizin gibi işe alınmış bir yardımcıyım."

"Nasıl isterseniz, madam, ama sizi almakta ısrar ediyorum. Sokaklar bir efendi için güvenli değil-"

"Sağır mısınız, *Bay Tom*?" Niamh araya girdi. "Bekçi olduğunu söyledi. Herkes gibi sıradan bir Jane. İyi olacak."

"Ciddiyim çocuklar, ben turist değilim. Artık burada *çalışıyorum*. Eğer bu gelişmekte olan bir yerlinin tanımı değilse, nedir bilmiyorum," dedim kızgınlıkla.

"Her ne olursa olsun-"

"Onu eve götüreceğim," dedi Austin, ellerini tekrar bara dayayarak.

Bay Tom'un gözleri hafifçe büyüdü ve tartışmayı planlayıp planlamadığını merak ettim. Eğer Niamh olsaydı kesinlikle tartışırdı. Sonunda tekrar eğildi.

"Ivy House'da görüşürüz, madam." Bay Tom topuklarının üzerinde döndü ve kapıdan dışarı süzüldü.

"Hanımefendinin hanımefendiden ne farkı var anlamadım ama tabii," diye mırıldandım.

"Değil, o kalın kafalı muppet." Niamh içkisinden uzun bir yudum aldı.

"Bay Tom?" Austin sordu, omuzları ve göğüs kasları şişmişti. Yine gösteriş yapıyordu.

"Kamera ekibini çağırayım mı?" Gülmeme engel olamayarak ona sordum. Dramatik bir şekilde dönüp kapıya baktım. "Dışarıdalar mı? Gidip onları yakalayabilirim."

Gözleri parladı ve yüzünde bir sırıtma belirdi.

Niamh başını ona doğru eğdi, gözleri kısılmıştı, sanki gördüklerine inanamıyordu. "Ona aldırmayın, sadece biriyle yatmak istiyor." Bir tane daha içmek için bardağını kaldırdı. Kadın içebilirdi. "Bu bardaki her hatun arıyor. Her zaman öyledir." Ona bir kaşını kaldırdı. "Genelde şov yapmasa da..."

Cümlelerin uzamasına izin verdi. Austin bir gülümsemeyle boğuştu. Hafif gömleği hayal gücüne çok az şey bıraksa da kasları gevşemişti.

"Tek yapması gereken hazır olduğunda bir tane almak," dedi etrafına bakarak. Sesi bir mırıltıya dönüştü. "Keşke benim için de bu kadar kolay olsaydı. Gecenin sonunda onu eve sürüklemek için birinin kafasına vurmak zorunda kalabilirdim."

Kaşlarım havada, gözlerim kocaman ve baş döndürücü bir gülümsemenin köşeleri aşağı çekilmiş bir şekilde donup kaldım. *Az önce söylediğini sandığım şeyi mi söylemişti?*

Kahkahamın dışarı taşmasına izin verdim. "Anladım, *kızım*."

Tokalaşmak için yumruğumu kaldırdım. Elime kaşlarını çattı. "Ne?"

Austin yine sırtarak, "Cinsel açıdan tehlikeli biri, bu dilden anlamıyor," dedi ve bardan uzaklaştı. "Ve görünüşe göre *her* kadın ona bakmıyor."

"Ondan mı bahsediyorsun?" Niamh'a bir başparmağımı salladım. "Çünkü kesinlikle baktım. Saçma olduğunu düşündüm ama baktım."

Sırıtişı sonunda tam teşekküllü bir gülümsemeye dönüştü, gözleri disko topu gibi parlıyordu. Bu onun yakışıklılığını on kat artırdı. Adam inanılmaz derecede ateşliydi.

"Touché," dedi, yorumumdan hiç etkilenmemişti ve bara doğru ilerledi.

Niamh bana doğru eğildi ve mırıldandı, "Bunun hiç de saçma olduğunu düşünmedin, eminim düşünmedin."

"Salyalarımı akıtmakla o kadar meşguldüm ki pek bir şey düşünemedim."

Yumuşak bir kahkaha attı ve doğruldu. "Manzarayı takdir ediyorum. Benim için fazla enerjik olurdu ama manzarayı takdir ediyorum. Şimdi söyle bakalım, Ivy House'a ilk gidişini ne kadar hatırlıyorsun?"

OceanofPDF.com

YEDİ

Ivy House'a ilk gelişimden hatırladığım her şey hakkında konuştuğundan sonra Niamh, bara yaptığımız gezide büyük eksikliğini hissettiğim havadan sudan konuşma konusunda ne kadar mükemmel olduğunu kanıtladı. Her şey ve hiçbir şey hakkında sohbet etti, olayları renkli bir şekilde ele aldı ve küstahça açıklamaları, denemese bile beni çoğu zaman güldürdü. Gece boyunca insanlar onu selamlamaya geldi, benimle tanıştı, bir an boş boş baktı ve yoluna devam etti. En popüler yeni katılımcı ben değildim.

"Beni Jane olarak görmeyi bırakmaları için daha ne kadar burada kalmam gerekiyor?" Sonunda arka arkaya beşinci kişi bir mazeret bile sunmadan ayrılırken sordum. Hepsi de kim olduğumu ve neden burada olduğumu öğrendikleri anda çekip gitmişlerdi.

"Bir süre buralarda takıl. Bu insanlar değişiklikten hoşlanmazlar." Niamh içkisini bitirmişti...şey, sayısını unutmuştum. Beni masanın altında sarhoş etmişti ve sonra biraz daha. Kahretsin, muhtemelen bütün barı masanın altında içmişti. Kombine. "Yıllardır buradalar ve her şey çoğunlukla aynı kaldı. Şimdi dostlar listesine yeni bir yüz eklemek zorundalar. Çoğunun kalın kafalı ahmaklar olduğu düşünülürse, bu biraz zaman alabilir. Sabırlı olun."

"Sabır bana hiç bahsedilmemiş bir erdemdir."

"O zaman çok miktarda alkole ve iyi bir parti numarasına yatırım yapsanız iyi olur."

Güldüm ve şarap kafamın içinde hoş bir şekilde vızıldadı, şişenin çoğu bitti. Taburede sallandım. Sonra geri sallandım.

Austin'in sesi barda yankılandı. "Son çağrı!"

"Tanrıya şükür." Ağır bir şekilde kenara yaslandım. "Daha fazla dayanamayacağım."

"Hoşgörün üzerinde çalışmalısın. Acınacak haldesin," dedi Niamh, şarap şişesini almak için bana doğru uzanırken.

"Hayır, hayır!" Elimi kaldırdım. "Hayır, hayır. Ben iyiyim. İşim bitti. Bir an önce eve gitmeliyim."

"*Devam et.* Elbette bak, neredeyse vardın. Sadece küçük bir damla kaldı. Devam et, iyi olur." Şişenin kalanını bardağıma doldurdu.

Bu noktaya kadar üç kez eve gitmeye çalışmışım. Her seferinde pencere beni atlatmıştı, çünkü Niamh ben hesabımı alamadan bardağımyı yeniden doldurmaya devam ediyordu. Temiz bir kaçış yapmak istiyorsam çok daha hızlı hareket etmem gerektiğini anlamaya başlamışım.

Boş şişeye bakmak için bir gözümü kapattım. Başladığım şarap şişesiyle aynı şişe değildi, ancak şans eseri önüme konduğunda yarısına kadar boşalmıştı. Hatta daha önce kaka yaptığım şişe bile olabilirdi. İyi haber, artık tadına bakmıyordum. Kötü haber ise ucuz şarabın şiddetli baş ağrılarına neden olmasıydı ve yarın hiç eğlenceli olmayacaktı.

"Bu işte iyi olduğumu sanıyordum. Çok pratik yaptım." Bir nefes üfledim ve eğer bu nefes bir muma yöneltilmiş olsaydı, alevler her yeri yakardı.

İnsanlar barın dışına sürüklenirken ya da sendelerken Niamh, "Yeterince pratik yapmadım," dedi.

"Gitmem gerek." Şaraptan bir yudum aldım, sallandım, kendimi tuttum. Elimin tersini ağzımda gezdirdim.

"İşini bitir. Çıkma zamanı," dedi Austin, derin sesi mevcut tüm alanı doldurarak.

Bir dakika sonra, "Gitmeye hazır mısın?" diye duydum.

Aynı anda hem sıçradım hem de döndüm. Arkama nasıl geçmişti?

İşte o zaman çoğunlukla boş olan barı fark ettim. Sadece son damlalarını bitiren birkaç kişi kalmıştı. Zaman elimden kayıp gitmişti. Paul bira paspaslarını duruluyordu.

"Ben iyiyim. Dürüstüm." Bardağın sapını sıkıştırdım, onu itmek niyetindeydim. Mucizevi bir şekilde dudaklarıma dayandı. İhtiyacım olmayan bir yudumluk içkiyi bitirdim. "Ben yaparım."

"Ne yapmak? Kaybolmak mı yoksa yüzüstü düşmek mi?" diye sordu alaycı bir sırıtışla.

"Ben *asla* yüzüstü düşmem. Kıçımın üzerine, evet. Yan tarafıma, tabii. Birkaç basamaktan aşağı ve sırt üstü? Bu da oldu, evet. Ama asla yüzümün üstüne düşmem. Ben" -parmak kaldırdım- "bir profesyonelim."

Niamh, "Evine git Bridie, sarhoşsun," dedi.

"Evet, öyleyim ve bu senin hatan." Demek istediğimi ona yönelttim. "Senin hikâyen ne Bridie, eve mi gidiyorsun?" Eğer şimdi işemezsem, daha sonra çalıları kullanmak zorunda kalacaktım. Bu durumda muhtemelen sırtüstü düşer ve ayakkabılarımın üzerine işerdim.

"Orada...ah..." Austin burnunu kaşdı ve gülümsemesini gizlemeye çalıştığı belliydi. "Merdivenlerin hemen aşağısında bir banyo var."

Son kısmı yüksek sesle söylediğime dair bir his vardı içimde.

"Sen yaptın," dedi. "Ve o kısmı da. Sözel filtrenin çalıştığını sanmıyorum."

"Banyonun nerede olduğunu biliyorum efendim, teşekkür ederim. John ve ben birbirimizi iyi tanıyoruz." Sanki o bir şövalyeymiş ve ben de bir hanımefendiymişim gibi elimle işaret ettim. Bunun yarısı muhtemelen doğrudu. "Ama beni eve bırakmanıza gerek yok. Teşekkür ederim, bu çok nazik bir davranış - vay canına, çok uzun oldu - ama eve gitme konusunda... navi konusunda çok bilgiliyim." Tüm bunlar kulağa neredeyse İngilizce gibi geliyordu. Gayet iyiydim. "Ayrıca, faturamı ödemem gerekiyor."

"Hesabınız ödendi ve bir refakatçiye ihtiyacınız var."

"Nia-vvvve beni izleyecek. Taş atma konusunda rekor sahibi, bundan neredeyse eminim."

Bar taburesinden kaydım, yere ters çarptım ve öne doğru eğildim. Ağırlığımı ayarladım, çünkü bu benim ilk rodeom değildi ve güçlü bir el üst kolumu sarmasaydı sallanarak durabilirdim.

"Çöz beni, seni şeytan," diye mırıldandım, bunun hangi filmden olduğunu merak ediyordum. Ya da bir filmde olup olmadığını. Öyle olduğundan şüpheleniyordum, çünkü bir kılıcın sahneyi tamamlayacağından emindim.

"Kulağa muhtemelen öyle geliyor," dedi Austin, yakın durarak. "Normal insanlar böyle konuşmaz. Ya da kılıç kullanmazlar."

"Lanet olsun." Dişlerimi sıktım ve dudaklarımı birbirine bitıştirdim. Daha fazla kelimenin ağzımdan kaçmasına ihtiyacım yoktu.

"Devam et ve onu al." Niamh bana el salladı. "Bir şey için... bir adam bulmam lazım."

"O benim kahramanım," dedim banyoyu işaret ederek. "Sadece..."

Austin beni serbest bıraktı ama vücudunu tutuş şeklinden -her an harekete geçmeye hazırdı- yüzüstü düşüp düşmeyeceğimi merak ettiği belliydi.

"Ben iyiyim, ben iyiyim." Ellerimi kaldırdım ve çantamı aldım. "Ben kırk yaşında bir kadını. Bir vızıltıyı nasıl idare edeceğimi bilirim."

"Niamh ile içki içen kırk yaşında bir kadınsın. Kafayı bulmayı çoktan geçmişsin." Austin güldü, gülümsemesi bulaşıcıydı. Zaten mükemmel olan yüz hatlarını iyice ortaya çıkarmıştı. "Daha iyi bir çıkış planı öğrenmelisin."

"Bilmiyor muyum?" dedim, duvardan sekerek, merdivenlerden tökezleyerek indim ve sonunda kadınlar tuvaletine girmenin yolunu buldum. "Bay Tom neden beni sandviçler konusunda uyardı da alkol konusunda uymadı? Bu onun açısından büyük bir dikkatsizlik gibi görünüyor."

Tezgâhtan çıktığımda genç bir kadın bana pis bir bakış attı. Nedenini bilmiyordum ama umurumda da değildi.

"Rüyayı yaşıyorum. Nefret edenler nefret edecek," dedim o yolumdan çekilirken. "Ballas olacak..." Omuz silktim, musluğu açtım. "Para harcamak ya da başka bir şey, bilmiyorum."

Oflayıp pufladı ve banyodan çıktı. Arkasından gelen sessizlikte durakladım ve dünya alkolik bir pus içinde etrafımda süzüldü. Çantam yanımdaydı ama kazağım yoktu. İttiğim bir fiçı şarabın etkisiyle uyuştüğüm için soğuş hissetmem için kar fırtınası gerekeceğinden emindim. Meraklı gözlerden uzakta, ikinci bilardo masasının yanındaki arka çıkıştan sıvışabilirdim.

"Bekle... burada." Belimde kazağımı buldum. "Mucize."

Olabildiğince sinsi bir şekilde banyodan çıktım, ancak ayak parmağımı sallanan kapı ile çerçeve arasına sıkıştırmaktan kaçınacak kadar hızlı değildim. Zorlukla dışarı çıktım ve barın görüş alanının hemen dışında durdum. Yolun karşısında, ikinci bilardo masasının diğer tarafında bir çıkış vardı.

Zamanında kötü mahallelerden geçtim, İsviçre Çakısı'ndan başka bir şeyle korunmadım, kaltak suratımı dinlendirdim ve saçma sapan bir tavır takındım. Kimse beni rahatsız etmedi.

Belki de evsiz göründüğüm içindi. Durum ne olursa olsun, burası Kırık Burun Harry'nin olduğu bile küçük, ölü bir kasabaydı. Çok çekici ve ayık bir adamla havadan sudan konuşarak kendimi utandırmama gerek yoktu. Muhtemelen aptalca bir şey yapar ya da söylerdim ve bu da bir daha bu barda yüzümü gösteremememle sonuçlanırdı. En iyisi bunu şansa bırakmamaktı.

SEKİZ

"NE YAPIYOR BU?" Austin, Jessie'nin duvarın ötesinde, görüş alanının hemen dışında kendi kendine mırıldandığı her kelimeyi duyarak Niamh'a sordu. Belli ki onun gibi biri için duyma menzilinin dışında olmadığını bilmiyordu.

"Gizlice kaçmaya çalışıyor gibi görünüyor." Niamh elindeki buz küplerini bardağının etrafında şingırdattı. "Başka bir şans var mı?"

"Hayır," dedi, bir dirseğinin dışarı çıktığını ve sonra tekrar içeri çekildiğini gördü. Sanki sarhoş hokey-pokey oynuyormuş gibiydi, bu düşünce onu bir kez daha gülümsetti. "Evi henüz keşfetmedi mi?"

"Şimdi, bu bilgi bir başkasına mal olabilir-"

Niamh'a tekrar "Hayır," dedi.

İçini çekti. "Dediğim gibi, oraya daha bugün geldi ve en son ne zaman orada olduğunu sadece genel hatlarıyla hatırlıyor. Sıfırdan başlıyor."

"Ama sence onu bulacak mı?"

"On yaşındayken, hayat onun hayal gücünü ayaklar altına almadan önce buldu. Hayat tecrübesi onun aleyhine işleyecek, öyle de olacak. Büyük olasılıkla gördüklerine inanacak ve gözlerini büyüye kapalı tutacak. Bu onu dışarıda tutmak için yeterli bir bariyer olabilir."

"Peki ya olmazsa?"

"O zaman ev karar verecek. Bu seni aşar."

Dişlerini sıktı. "Earl'e ona yardım etmemesini söyle. Gerekirse ona engel olsun."

"Kusura bakma Austin Steele ama o ev senin yetki alanının dışında. Bu kasabadan önce de buradaydı ve uzun süre sonra da burada olacak. Ne size ne de onu koruyanlara hesap verecek."

Austin yaşı kadını bakışlarıyla kıstırdı ve içinde ilkel bir ateşin yükseldiğini hissetti. Gücü genişledi, onu tüketti, yaşı gövdesinden yayılan gücü kolayca aştı.

"Ben genç değilim Bay Steele," dedi ölüm sessizliğinde bir sesle. "Orijinal koruyuculardan çok azı kaldı. Ama yine de ev hâlâ ayakta. Her zaman yeni seçilmişleri karşılayacak birileri vardır. Kendinizi bizimle karşı karşıya getirirseniz, kendinizi beklediğinizden farklı bir cehennemin içinde bulacaksınız."

Austin'in midesi altüst oldu. Kararlılığı sertleşti. "Kasabamın alt üst olduğunu görmeyeceğim."

"Seçme şansın olmayacak."

"Eğer o kız başarısız olursa
ben olacağım."

Kadının bebek yumuşaklığındaki teninde sinsi bir gülümseme belirdi. "O bir kız değil. Bize hayatının baharında, gençliğin tüm yanılsamalarından ve saflıklarından sıyrılmış olarak geliyor. Zeki, bağımsız ve kendine güvenen biri. Onu raydan çıkarmanın tek yolu onu öldürmektir, bu sözüme kulak verin. Ve eğer bunu yaparsanız, uğruna çalıştığınız her şey elinizden alınacaktır. Bir Jane olarak korunuyor. O ev tarafından korunuyor. Bizim tarafımızdan korunuyor. Bu konuda, Austin Steele, başka bir yol bulman gerekecek. Kas gücü işe yaramaz. Aletini sallamak da işe yaramayacak. Ya bize katılıp onu koruyacaksın, doğru yolda ilerlemesini sağlayacaksın ya da kenara çekileceksin."

Neredeyse ateşinin kontrolünü kaybederek eğildi. "Bu kasabanın yıkımına ortak olmayacağım. Sen delisin, yaşı kadın."

"O zaman onu yönlendirmeye yardım et, *çocuğum*. Bir kez olsun kafanla düşün. Kulaklarının arasındaki o kası esnet. Rehberliğe ihtiyacı olacak. Korkunu bir kenara bırak ve başka bir seçilmişin etkilerini en aza indirmeye yardım et."

Öfke ve hayal kırıklığıyla arkasını döndü. Bu kasabayı bağımsız bir varlık olarak kutsamak için kanını, terini ve gözyaşlarını dökmüştü. Sayamayacağı kadar çok alfayla savaşmış, onları kendi bölgesinden uzak tutmuştu. Kendisi için gönderilen klanları ortadan kaldırmış, yüksek seviyeli büyülere karşı koymuş ve kendisini toprağa gömmek için tutulan suikastçıların sinsi bıçaklarını elinden almıştı. Ve tüm bunları O'Briens halkını korumak için yapmıştı.

Ama o ev yeni birini seçerse her şey değişecekti. Yeni seçilen kişi, korumak için mücadele ettiği sınırları yıkmaya gücüne sahip olacak ve onları bir görevdeki büyülü halka karşı savunmasız bırakacaktı. Ivy Hanesi'nin yeni efendisiyle ittifak kurmak isteyenler muhtemelen

yanlış zamanda yanlış yerde bulunan barışçıl sakinleri ezmek için. Çatışmalar, apraz ateşte masumları öldürecekti.

Bu insanları koruyacağına söz vermişti ve hiçbir büyük şehir Jane'i onu durduramayacaktı.

NIAMH, Austin Steele'in en yakın çıkıştan kasıla kasıla çıkışını izledi, iyi iş çıkaracak olan komik, inatçı Jane'in peşinden gidiyordu. Bir milyon yıl geçse bile Niamh'ın bu iş için seçeceği biri değildi. Milyonda bir bile. O... sıradandı. Sıradan. Orta yaşlarda normal bir Jane.

Ama Niamh'ın ev için seçim yapmaktan sorumlu olmamasının nedeni de bu sihirdi.

Jessie'nin hayatı darmadağın olduğunda, gözyaşları içinde bir kayanın altına srnmemişti. Ayağa kalkmış, hayata dört elle sarılmış ve "Boş ver bunu. Daha iyi bir şey bulacağım."

Sonunda korkuya yumruk atmış, تنها bir kasabada rastgele bir işe girmiş ve başı dik bir şekilde yoluna devam etmişti.

Görünüş aldatıcıydı, çünkü bu sıradan değildi. Bu idi Olağanüstü.

Ateşi vardı. şehirdeki ilk gecesinde mükemmel bir yabancıyla dışarı çıkmış, konfor alanına meydan okumuştu. Buraların gördüğü en büyük, en kötü alfa şekil değiştirene karşı koymuştu. Ve geceyi, kendisini güvende tutacak başka birine güvenmeyi reddederek, sarhoş bir şekilde eve tek başına tkezlemek için gizlice dışarı çıkararak bitirmişti.

Niamh kıkırdadı. Bu gece çok .

Jessie Niamh'a içki içerek ayak uyduramamıştı -çok şükür, yoksa alkol zehirlenmesinden ölecekti- ama havlu da atmamıştı. Kendi hızında ilerlemişti.

Evet, Jessie iyi iş görürdü. Tek yapması gereken evin kalbini tekrar . Yardım almadan. Ve sonra ev seçimini yapacaktı.

Birkaç genç adam köşede oturmuş, aşırı sert ikilerinin son demlerini yudumluyordu. Paul sandalyeleri yerleştirmek için barın etrafında dolaşmadan önce yavaşça işini bitirdi. Niamh'ın neden geride kaldığını biliyordu.

"Yardım etmek istersen içinde yüz dolar var," dedi ona geçerken. "Tek yapman gereken onu taşımaya yardım etmek."

Paul'ün gözleri gerildi.

"İki yüz."

Paul, "Austin Steele insanların barından kaçak içki çalmasını istemiyor," dedi. "Ben kaçak çalışmıyorum. Binmek isteyen var mı diye bakmaya gidiyorum. Eğer biri

"Beni kabul ederlerse, onunla eve giderim. Evde onunla ne yapacağım, örneğin onu iddiayı kaybettiğim susamış bir vampire teslim etmek gibi, kimseyi ilgilendirmez."

"O zaman bana ihtiyacın var?"

"Araban var, değil mi?"

"Evet...?"

"Evet mi? Emin değil misin?"

"Evet. Eminim."

"Evet, biliyorsun, ne?"

Çocuk gözle görülür bir şekilde titremeye başladı. Henüz on beş yaşındayken kurt sürüsünden kaçmıştı. Yetim kalmış bir bücürdü. En zayıf halka. Aç bırakılmış, işkence görmüş, hırpalanmış ve aşağılanmıştı. Kaçmak büyük cesaret gerektiriyordu çünkü peşindekilerden önce kasaba sınırlarına ulaşmasaydı -Austin Steele'e ulaşmasaydı- hayatını çok daha kötü hale getireceklerdi. Ölüm zavallı çocuk için bir lütuf olabilirdi.

Ama kasabanın sınırlarına ulaşmıştı. Ve dört ayak üzerindeki en sert, en güçlü şey olduğunu düşünen kurt alfası Austin Steele ile karşılaştığında, yaşlı aptal hayatında ilk kez kuyruğunu kıstırıp kaçmıştı. Topallayarak, böğürerek, bir kulağı ve bir gözü eksik bir şekilde koşarak geri dönmüştü.

Kimse Austin Steele'i alt edemedi.

Niamh kendini Austin'in iyi adam kahramanına karşı kötü polis olarak belirlemişti ve elinden geldiğince çocuğun damarına basmaya çalışıyordu. Bir gün onun da karşılık vereceğini biliyordu. Ya da kafasına bir şey fırlatacağını. Ya da kötü bir isim mırıldanacağını. *Herhangi bir şey*. Niamh daha önce de geç çiçek açanlar görmüştü ve bu çocuk kesinlikle geç çiçek açmıştı. Tek ihtiyacı olan biraz özgüvendi. O zamana kadar, Niamh onu kendisine o kadar odaklamıştı ki, başka birinden korkmayı unutmuştu. Korkmadığı zaman, ona sataşılıyordu. Bu kadar basit.

"Evet, biliyorum hanımefendi," diye yanıtladı Paul. "Ama adamın arabaya binmek isteyip istemediğine bakmaya gideceğini söylediğini sanıyordum?"

"Öyleyim. Farklı bir yolculuk Paul. Devam et. Kuşları ve arıları anlayacak yaştasın."

Yüzü kızardı. Kesinlikle geç çiçek açan biri.

Paul uzun bir süre sessiz kaldı ve işine devam etti. Niamh kaçmaya çalışmayacaklarından emin olmak için köşedeki adamlara baktı. Ama hayır, onlar içkilerini yudumluyor ve dışarı atılmayı bekliyorlardı.

Paul barın etrafından dolaşp kadının bardağını alırken, "Bir şeyi anlamıyorum, hanımefendi," dedi. Buzun geri kalanını lavaboya boşalttı.

"O ne Paul?" diye sordu yavaşça ayağa kalkarak.

"Austin Steele o evi korumayacağını söyledi. Onunla hiçbir ilgisi olmayacakmış. Hatta evin birini seçmesini engellemeye çalışacakmış."

"Hepsini duydun, değil mi? Kulak misafirliğinde iyisin o zaman?"

"Peki, eğer ev Jessie'yi seçmek istiyorsa ve o da Jessie'yi güvenli bir şekilde eve götürüyorsa -onu koruyorsa- bu ev için çalışmak sayılmaz mı?"

Niamh güldü. "Çok zekisin, evlat. Evet, öyle. Kesinlikle öyle. Ama eve yürüyerek gitmekten çok daha fazla hizmet vermesi gerekiyor."

"Ne kadar daha? Hanımefendi."

"Bunu bilemem. Bu genellikle bir kişinin kalbinin bu işe ne kadar yatkın olduğuna bağlıdır. Eğer ödül almak için onu koruyorsa, o zaman pas geçilecektir. Eğer bunu gerçekten onu güvende görmek istediği için yapıyorsa, o zaman evin onun hizmetini fark etmesi ve ona aynı şekilde karşılık vermesi çok az zaman alacaktır."

"Ama bu onun da büyüünün içinde hapsolacağı anlamına gelmiyor mu?"

Niamh buna gülümsemekten kendini alamadı. Çocuk istediği zaman şaşırtıcı derecede zeki olabiliyordu.

"Evet öyle, Paul. Kesinlikle öyle."

DOKUZ

Bardan kayarak çıkarken serin dağ esintisi üzerime vurdu, bunu yaparken yanlışlıkla kapı çerçevesine çarptım. Zıpladım, dengemi sağladım ve yanlış yöne döndüm.

"Tüh," diye fısıldadım, yolun aşağısında beni fark eden bir adamı işaret ederek. Dışarıda sigara içiyordu ama bir şey söyleyecekmiş gibi bana doğru döndü. Ona bir başparmak işareti yaptım. Sonra yüzümü buruşturdum. Aptalca bir şey yaparken insanların dikkatini dağıtmak her zaman iyidir.

Doğru yöne doğru giderken telefonumu çıkardım ve GPS uygulamasına girdim. Üç dönüş falan vardı ama her ihtimale karşı biraz destek istedim. Jeeves'in beni aramaya gelmesini istemiyordum.

"Beni ekmeye mi çalışıyorsun?"

"Hah!" Refleksle tekme attım, ıskaladım, sert bir kas duvarını ittim, hiçbir yere gitmedi, sonra tekrar tekme attım, bir kaval kemiğine çarptım. Orada bir yerde telefonumu düşürmüştüm.

"Benim, Austin." Dans ederek uzaklaştı, o kadar iri bir adam için çevikti. Ya da belki sadece ayıktı.

Ellerimi açtım, adrenalin alkolü kan dolaşıma biraz daha hızlı pompaladı, Frankenstein'in canavarı gibi telefonumun peşinden koştum. Sarı çiçekli dikenli bir otun yanındaki toprakta kayarak durdu.

"Biliyorum," dedim. Telefonumun ekranını kontrol ettim.

Kaya gibi sağlamdı. "O zaman beni neden tekmeledin?"

"Beni şaşırttın. Chuck Norris gibi."

"Ne?" dedi, olukta yürürken bana geniş bir alan bıraktı. Buna ihtiyacım vardı. Kaldırım benim "düz" çizgim için yeterince geniş değildi.

"Chuck Norris periyodik tabloyu yok etti," diye cevap verdim.

"Ha?"

"O sadece sürpriz unsurunun farkındadır."

Sokak lambasının ışığı Austin'in yüzüne vurdu ve yüzünde şaşkın bir sırıtış belirdi. "Gizlice kaçarken kafanı bir taşa mı çarptın?"

"Hayır. Yine de kapıya sıkıştım. Bu sayılır mı?" "Evet."

Sağa dön.

Telefonumu susturdum ama GPS'i kapatmadım. Austin'e muhtemelen göremeyeceği dar bir bakış attım - beni yanlış yola sürüklememesi için sessiz bir uyarı. Artık oradaydı. Aramızda havada asılı duruyordu.

"Anladım," dedi.

"Lanet olsun. Düşüncelerimi yüksek sesle söylemekten nefret ediyorum. Bu yüzden Matt ben içtiğimde hep söylenirdi."

"Matt kim? Eski sevgilin

mi?" "Evet. Beni terk etti."

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Terk edildiğim için mi, yoksa büyük, eski, ürkütücü bir evin bekçisi olduğum için mi?"

Bir an durakladı. "İkisi de. Ürkütücü olduğumu mu

düşünüyorsun?" "Tabii ki ürkütücü olduğumu

düşünüyorum. Ya sen?"

"Evet. Yani..." Kaldırıma çıktı.

Kazara ona çarptım. "Benim alanımdasın," dedim diğer yöne savrularak.

"Özür dilerim." Geri adım attı. "Yani o ev hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

"Ne hakkında hiçbir fikrin yok?" Durdum ve onunla yüzleştim. Öne doğru sallandım.

Geri çekildi. "*Hayaletler* var mı?"

Ay ışığında yüzündeki şaşkın ifadeyi görebiliyordum. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Hiç duymadım..."

Bu düşünceyi kafamdan attım. "Hayaletlere inanmam, ama raporlar olsaydı onları arardım."

"Hayır, hayalet olduğunu sanmıyorum. Dinle... Bu tehlikeli bir ev. Muhtemelen onun içinde alışılmışın dışına çıkmamalısın. Sadece temizlik yaparsan muhtemelen-"

"Tehlikeler hakkında her şeyi biliyorum." Bir an durdum, midemi sakinleştirmek için derin bir nefes almam gerekiyordu. Bolca şarap. Muhtemelen bir şeyler yemem gerekecekti.

her şeyi bastırmak için eve gittim.

"İyi misin?" Austin sordu.

"Evet!" Tekrar yürümeye başladım, ana caddeye yaklaşıyordum. "On yaşındayken, insanları üçüncü kattan dışarı atan bir tuzak kapı buldum. Diana neredeyse altını ıslatıyordu."

"Doğru, kesinlikle. Bu unsurlardan çok fazla var."

"Hey!" dedi bedensiz bir ses.

Gözlerimi kısarak sağ tarafa baktım ve üç adamın kaldırımında zikzak çizerek yürüdüğünü gördüm. Bu sokakta çok daha bol olan sokak lambaları alaycı yüzlerini aydınlatıyordu.

Genç adamlar, sosta, eve gitmeye hazır değiller ve biraz spor arıyorlar.

Yaşlı bir kadını tek başına rahatsız edeceklerinden şüpheliydim, sıkıcı! Birkaç kelime, MILF'ler hakkında bir şaka ve hepsi bu kadar. Ama Austin iriydi, aynı zamanda orta yaşlıydı ve söz konusu "yaşlı" bayanla birlikteydi. Doğru yetiştirilmemiş genç bir moron için bu iyi bir spor gibi görünebilirdi. Hanımını korumaya çalışan yaşlı adamı yemlemek, onu aptal yerine koymak. Ebeveynlik yapmanın yarısı, çocuğumun büyüyünce bu sersemler gibi olmamasını sağlamaktı.

"Gençlerin topluma geri verebilecekleri bir şeyleri olduğunu kanıtlayana kadar bir kapatma düğmesi olmalı," dedim. Kolunu tuttum, elim kas gruplarından birine yerleşti. "Hadi ama. Sadece yürü. Bu aptallar yetişmek için koşmayacaklar."

"Nereden biliyorsun?" dedi, dikkati adamların üzerindeydi.

"Çünkü ben bir kadını ve göğüslerim olmadan önce de tehlikeyi değerlendirmek zorundaydım. Yüzleşmekten kaçınmak daha iyidir, güven bana."

"Bir dahaki sefere davranışları hakkında iki kez düşünmelerini istiyorsan hayır." Yavaşladı.

"Evet, sen!" diye bağırdı adamlardan biri, gülümsemesi genişliyordu. Düz topuz saç kesimi gülünçtü.

"Hey!" diye havladı bir diğeri, belli ki başka bir şey düşünecek kadar zeki değildi. Aptallar gibi güldüler.

Austin durakladı, göğsü bana dönüktü, yüzü onlara dönüktü.

Ona yaklaştım ve yüzleştim, adrenalini içimde yükseliyordu, bunun kaçınmak istediğim yüzleşmeye giden yol olduğunu biliyordum. "Bak kardeşim, sağlam bir yumruğun var. Güçlüsün, yeteneklisin, kükrediğini duyuyorum. Ama sen birsin, onlar üç ve ben bir . Sakın bana

testosteron farkı ya da göreceli hızlarımız. Bak, hadi gidelim. Onlar sarhoş. Ben de sarhoşum. Hepimiz sarhoşuz."

Yüzünü bana doğru çevirdi. "Seni duyuyorum. Sadece söylediklerini değil, korkunu da duyuyorum. Barda ne dediğini hatırlıyorum. Sana hiçbir şey olmayacak. Hiçbir şey olmayacak. Ne şimdi ne de gelecekte. Bana güvenebilirsin, Jacinta. Neler yapabileceğimi çok iyi biliyorum. Ne eksik ne fazla."

"Biraz hareketlenmeye mi çalışıyorsun büyükbaba?" dedi adamlardan biri, yaklaştıkça toplu adımlarında bir sıçrama oldu. Adamlardan biri gülümsemesini kaybetmişti. Kötü olan oydu. Asıl endişelenmesi gereken oydu.

"Tamam." Agresif bir şekilde çantamı karıştırdım.

"Ne yapıyorsun?" Austin hala bana neredeyse yakından bakarak sordu. O adamlara yem atıyordu, bu da beni gerçekten sinirlendiriyordu.

"Onlara yem atmıyorum," dedi ve belli ki filtrelerim hâlâ bozuktur. "Onlara benim korumam altında olduğunu göstermek için yakınlığımı ve beden dilimi kullanıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım, ağzımı açık bıraktım ve boştaki elimi sonuna kadar açtım. Diğer elim çantamdan çıkardığım İsviçre çakısını tutuyordu.

"Bu vücut dili ne diyor?" Adamlar yaklaşırken sordum.

"Bana hayret ediyorsun, saçmaladığımı düşünüyorsun, gereksiz bir risk aldığımı düşünüyorsun ve bir kaltağı bıçaklamaya hazırsın."

Bu sefer sadece baktım.

"Ve şimdi bunu doğru okuduğuma inanılmaz derecede şaşırdın ve etkilendin," dedi, çocuklar neredeyse üzerimize geliyordu. Birbirleriyle itişip kakışıyorlardı. Kolektif cesaretleri ve kötü karar verme yetileri üzerinde çalışıyorlardı.

"*İnanılır* gibi değil," diye mırıldandım, bıçaklardan büyük olanını çekip arkasına geçtim. Eğer sorun çıkarmak istiyorsa, saldırının yükünü o çekebilirdi.

"Güzel bir gece, değil mi?" dedi adamların en uzun boylusu, saçları bir gözünün üzerine dökülerek.

"Çocuklar evde mi?" Flat-top dişlek bir sırıtışla söyledi. "Sonunda biraz alabildin mi?"

"Kaldırımın ortasında mı içiyorsun? Evlat, kırk yaşındayız. Artık arabaların arka koltuğunda sevişmek zorunda değiliz. Bunu bir evde yapabiliriz," dedim, dünya hala yüzüyordu. Çekingenliğim sıfırdı ve elimde bir bıçak vardı. Bu iş nasıl olacaksa öyle olacaktı.

"Ne?" dedi biri.

"Dinleyin çocuklar, burası sakın bir kasaba." Austin teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "İnsanlar uyuyor. Sokaktaki yabancılara bağırarak burada iş yapma şeklimiz değil. Biraz sessiz olalım, tamam mı?"

"*Burada işler* böyle yürümüyor mu?" dedi zalim olan, yüzünde açıkça şiddet yazılı bir şekilde öne doğru eğilerek. Austin'in bir ayak daha uzun ya da çok çok daha geniş olması umurunda değildi. Testosteron ve aptallıkla besleniyordu, ölümcül bir kombinasyon.

"Flat-top'ı çağırıyorum." Dizlerimi gevşettim ve soldan sağa kayarak harekete hazırlandım. Alkol korkuya karşı güçlü bir caydırıcıydı. "Babamın eski odamda Düztaban'ın kafa derisini saklayabileceğim küçük ve güzel bir yeri var. Annem aldırılmaz. Her türlü tuhaf şeyle ilgilenir. O da beni ispiyonlamaz."

"Dostum, bu da ne böyle?" dedi içlerinden biri.

"Bunlar sık mı?" Ben sordum. "Çünkü Niamh onları sorgusuz sualsiz isimsiz bir mezara atabileceğimizi söyledi. Ben de ona inanıyorum. O büyük eski evin bir sürü ormanı var. Muhtemelen onları herhangi bir yere saklayabiliriz ve kimsenin ruhu duymaz. Kamera görmüyorum, sokakta kimse yok ve cinayet sebebi de yok. Kimse onları bize kadar takip edemez. Bilirsiniz, eğer bu tartışma ters giderse."

Beni sessizlik karşıladı. Austin'in elleri hâlâ havadaydı, vücudu bir kaz gibi gevşekti. Yine de harekete hazır olduğunu biliyordum. Bu adam anında yumruk atabilirdi.

"Alo?" Austin'in büyük sırtına yavaşça bakarak sordum.

Üç adam orada durdu, dudakları ve gözleri gergindi ve ifadeleri birdenbire kararsızlaştı.

"Durum nedir?" diye sordum ve Austin'in sırtına doğru sallandım. "Hah!" Sarhoşluğumun hazır olmadığım anlamına geldiği fikrine kapılırlarsa diye, etrafından dolanıp bıçağımla bir kesik attım.

"Dostum, ne... Hayır." Flat-top başını salladı ve Austin'den farklı olarak ellerini havaya kaldırdı. "Boş ver bunu, kardeşim. O piliç... garip."

"Hepiniz delisiniz kardeşim," dedi uzun boylu adam, Austin'e deli olduğunu söyleyen bir bakış atarak. Bu güvensizliği gizlemek içindi, ama bunu kabul ederdim.

Eğildiğimde Austin'in vücudunun hafifçe sallandığını hissettim, sanki gülüyordu. Muhtemelen doğrulabilirdim, ama diğer yöne doğru sendeleyeceğimden endişelendim. Şimdilik eğilmekle yetinmek zorundaydım.

Kötü Adam Austin'e baktı, yüzü dümdüzdü, gözlerinde bir *parıltı* vardı. Elini daha büyük bir adamda denemek istiyordu.

"Boyundan göbeğe," diye mırıldandım, parmaklarım bıçağı sıkıca kavıyordu. "Hızlı bir kesik, boyundan göbeğe. Ya da belki göbekten boyuna. Hangisinin daha iyi olacağından emin değilim. Yine de sorun değil. Yumuşak kısımları hedef alacağım ve sadece yana doğru *yırtacağım*. Bu işimi görür."

"Kardeşim, hadi," dedi Flat-top, otele doğru geri geri yürüyerek. "Bu kaltak deli. Hadi gidelim!"

"Ben deli miyim?" Ben sordum. "Sen başlattın! Sen başlattın ve ben de bitirmeyi planlıyorum. Bu sadece sorumlu bir mücadele. Bir anne böyle yapar, işleri bitirir. Sonra da ortalığı toplar. Çöp kutusu, isimsiz mezar, her neyse. Çöpler koyduğum yere gider, hepsi bu."

Kötü adam gözlerini kısarak Austin'e baktı, arkasından beni süzdü, sonra nefesini üfledi ve yavaşça geri çekildi. "Bir dahaki sefere kadar," dedi sırtarak.

"Eğer bir fırlatma bıçağım olsaydı, onu o kendini beğenmiş küçük sırtına saplardım, seni..." Dişlerimi sıktım. "Siktir et onu, gidelim."

Austin'i ittim ve tam da beklediğim gibi geriye doğru sendeledim ve neredeyse düşüyordum. Güçlü bir kol sırtımı sararak beni dik tuttu.

"Beni dinleseydin şimdi evde olurdu," dedim gözlerim dolarak. Onun yanına yaslandım. "Biraz kestirmek iyi olurdu."

"Nerede, çalılıkta mı?"

"Elbette. Bir çalı, bir oluk, yargılayacak konumda değilim."

Bir kol daha, bu seferki aşağıdaydı. Dünya döndü ve sonra beni kollarının arasına aldı, başım omzundaydı. Çok yakın, çok sertti ve bir yastık kadar rahat değildi.

"Ya bayılacağım ya da kusacağım," dedim, başımı sıcak boynuna yaslayarak.

"Beni orada kurtardığın için teşekkürler," dedi, derin ahengi göğsünde gürleyerek.

Kahkaha atamayacak kadar yorgundum. Ya da belki çok sarhoştum. "Ah." Başımı kaldırdım ve bıçağı tuttum. "Elimde tuttuğumu unutup düşürmeden önce bunu kaldırmam gerek."

Durdu, tutuşunu ayarladı, böylece görüldüğünden çok daha güçlü olduğunu ve süper güçlü görüldüğünü kanıtlayan devasa kollarından sadece birinde dengelendim. Sanki ağırlığımı tek koluyla dengelemiyormuş gibi yavaşça, metodik bir şekilde hareket ederek bıçağı çantama soktu ve iki kollu tutuşa devam etmeden önce kayışı kolunun üzerinden geçirdi.

"Sen sihirli misin?" Şaşırmış ve bayılmak üzereyken sordum. "Çünkü *ne*?"

"Ne?" diye sordu, sesinde hiçbir gerginlik yoktu.

"Kendimi hafif hissediyorum."

"Sen ışıksın."

"Yalanlar." Başımı yastık tarihinin en kötü yastığına yasladım. Sahip olduğu her şey için bir kaya olabilirdi. "Seni ben kurtarmadım, o adamlar kaçıp gitti. Bir dakika, minnettarlık ya da özür falan mı bekliyorsun? Çünkü dediğim gibi, o adamlar kaçıp gitti."

"Kaçıp çünkü sen deli olduğun kadar vahşisin de."

"Hey, ben sarhoşum ve savunma kanunları benim tarafımda. Siktir et onları."

Kıkırdaması, beni Ivy House'a taşırken yaptığı şık ve zarif hareketlerden hiçbir şey eksiltmedi. "Aynen öyle. Bunu kolaylaştırdın ve-"

"Hanımefendi."

"Hah!" Havayı tekmeledim ve yumruğumu savurdum. Bay Tom arkasına yaslandı ve elim hiçlikte süzülerek tam kafasının yanından geçti. "Kahretsin, Bay Tom. Neden? Neden bana hep sinsice yaklaşıyorsunuz?" Önce göğsümü, sonra karnımı tuttum. Tehditkâr bir şekilde döndü. "Aşağı."

"Ne?" Austin sordu.

"Yere yat!" Kollarından kurtulmaya çalıştım, Bay Tom'u ittim, durdum, döndüm, onu tekmeledim ve sonra sendeleyerek çalılara doğru yürüdüm. "Gidin buradan. Herkes uzaklaşsın. Buradan sonra işler kızışabilir."

"Bunu kim yaptı?" Bay Tom Austin'e sordu.

"Bunu *ben* yaptım," dedim derin nefesler alarak. Huzursuz midemi tutuyordum. "Ama *neden* beni alkol konusunda uyarmadın? Sandviçleri yeme ama *alkol ne olacak?*"

"O iyi. Onu yakaladım," dedi Austin.

"Hayır." Etrafıma bakındım, yolun hemen aşağısındaki Ivy House'u gördüm. Neredeyse evdeydim. Bu gece muhtemelen tuvaletlerle yakınlaşacaktım. "Sadece gidin. Hepiniz gidin. Ben iyiyim. Dürüstüm. Süper iyiyim. Kesinlikle harika." Kendimi harika hissetmiyordum.

"Git," dedi Austin, ses tonundaki emir vücudumda bir şok etkisi yarattı.

Midem yuvarlandı. İnledim. "Neden?" Özellikle kimseye sormadım. "Gitmem gerektiğini söylediğim ilk birkaç seferde neden gitmedim? *Neden?*"

"Ama Austin Steele, o benim sorumluluğumda. Ben-"

"Git!" diye bağırdı.

Başka birinin arazisindeki çimlerin üzerine oturdum. Yana doğru süründüm, böylece otların arasında ve onların çimlerinden uzakta kaldım. "Bunun için çok yaşıyım."

"Bu benim hatam." Austin yanımda diz çöktü. "Haklısın. Her şeyi oluruna bıraksaydım, şimdiye kadar evde olurdun ve huzur içinde kusardın."

"Bu doğru."

"Ama bencilce seni dışarıda tuttuğum için mutluyum. Hayatımda hiçbir kavgada bu kadar eğlenmemiştim. O çocukları tek başına korkutup delirttin. Hiç böyle bir etkim olmamıştı."

"Aferin sana. Bay Tom gitti mi?" "Evet."

Başımı salladım. "Neden insanlar hep senin adını kullanıyor?"

İçini çekti ve gökyüzüne baktı. Benim yanıma oturdu. "Bu bir saygı gösterisi. Bunu anlamayı beklemiyorum ama onlar benim sürüm değil, bu yüzden teknik olarak bana alfa diyemezler. Ama bana saygı duyuyorlar ve bu yüzden isminin tamamını kullanıyorlar."

"Haklısın, bunu anlamıyorum. Size tam adınızla hitap etmeyeceğim, bunu hemen söyleyeyim. Hepiniz çıldırmışsınız. O trene binmeyeceğim."

"Ama siz yine de bir yabancıyı boynundan göbeğine kadar kesmek ile göbeğinden boynuna kadar kesmek arasındaki farkı tartıştınız ve istediğiniz şekilde bıçaklamaya ve parçalamaya karar verdiniz."

"Evet. Bu sadece mantık. Ayrıca, bir savaşın içindeydik."

"Ah."

"Sanırım burada uzanıp uyumamalıyım." "Hayır."

"Niamh gerçekten içebiliyor. Yani... benim iki katım yaşında. Neye bulaştığının farkında değildim." Derin bir nefes aldım ve sallandım. Elinin beni sabitlediğini hissettim.

"Çok fazla değil."

"Alfa. Neden biri sana alfa desin ki? Bu tür bir ego gezisi? Ve neden biri komşusuna taş atar? Neden biri çocukları tuzağa düşürmek için evin arkasında bir labirent yaratır? Burayı anlamıyorum."

"Mantiğa meydan okuyor."

Tamamen haklıydı. Mantiğa meydan okuyordu. Ama sonra, burası küçük bir kasabaydı. Belli ki küçük kasabaların kendilerine has tuhaflıkları vardı. Büyük bir kasaba olsa

Muhtemelen Austin'in zilini çalar. Bir insan büyük bir şehrin kötü bir yerinde biriyle yüzleşmek için durmazdı. Bu sizi vurdurmanın bir yoluydu.

"Yarın işteki ilk günüm ve akşamdan kalma olacağım," diye mırıldandım. İç çekişi yumuşaktı. "İlk olarak ne yapacaksın?"

"Muhtemelen Bay Tom'a sebepsiz yere bağırmıştır." Uzanmaya çalıştım. Eli geriye doğru hareketimi durdurdu. Ona karşı ittim. Betona karşı itmek gibiydi. Ona söylemek istediğim bazı sözcükleri düşündüm.

"Earl'e neden Bay Tom diyorsunuz?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bilmiyorum. Nedense bana adının Tom olduğunu söyledi. Sonra da ona Bay Tom dememi söyledi."

"Ve sen yaptın?"

"Earl'ü kullandığımda beni duymuyormuş gibi davranıyor. Onunla konuşmanın tek yolu bu."

Austin gülümseyerek kalkmama yardım etti. "Biliyor musun, sen bir tuhaflık balonunun içindesin. Biz o kadar da tuhaf değiliz."

"Bunu hayvan davranışlarıyla konuşan adam söylüyor."

Bu onun yüzündeki gülümsemeyi sildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istiyorum?" Yürümeye başladım ve yapraklı bir çalıya doğru yöneldim. Ona bir tokat attım ve geri döndüm. "Tüm bu vücut duruşu şeyleri. Normal erkekler böyle düşünmez."

"Yine de o adamlar ne demek istediğimi anladılar." "Nereden biliyorsunuz?"

"Anlayabiliyordum. Erkekler kızlardan farklıdır. Biz Mars'tan geliyoruz. Siz Venüs'ten geliyorsunuz."

"Bu tam bir saçmalık. Ben Koç burcuyum. Ben Mars'ım. Erkeklerin canı cehenneme, bir. İkincisi, kadınlar erkekleri bizi anladıklarından yüzde yüz daha fazla anlar. Bunun nedenini biliyor musun?"

"Mantıklı mıyız?"

Ona baktım. Sonra yanlışlıkla sallandım ve alnımı ona . Kendimi geri iterek silkindim ve "Gerçekten mi? Mantıklı mı? Siz aptallar az önce sebepsiz yere gürlediniz. Hepinizin bir penisi var." Ellerimi salladım. "Hayır, çünkü kadınları dinlemiyorsunuz. Kadınlar gizemli yaratıklarmış gibi davranıyorsun. Ve elbette, bir şeyi umursamadığında, o şey bir gizem olarak kalır. Ama bizim sizi tanımak için harcadığımız çabanın yarısını siz de bizi tanımak için harcasaydınız bu kadar zor olmazdı. Sorunları yaratan *sizin* ihmalkârlığınız."

"Bu doğru mu?"

"Ve bir şey daha." Parmağımı kaldırdım. Sonra da iyi bir önlem olsun diye göğsüne yumruk attım. Alkol beni gereksiz yere şiddete yöneltmişti. Sanki yeniden çocuk olmuştum, kardeşimle oturma odasının zemininde WrestleMania oynuyordum.

Austin'e yumruk atmanın ona değil bana zarar vermesi dışında.

Sırıtişını görmezden gelerek elime masaj yaptım. "Erkek çocuklarına zayıf olmanın korkaklık olduğunu öğrettiğinizde geleceğin erkekleri ne hale geliyor sanıyorsunuz? Korkak demek kadın demek tabii ki. Ya da kötü performans gösteren erkekler kız gibi davrandıkları için bağırarak? Ya da hanımefendi? Yetti mi *hanımlar*?" Tek gözümü kısarak ona baktım. Beynimin dik dik bakmak için toplayabildiği tek şey buydu. "Erkekler erkek çocuklarına en kötü zamanlarında kadınlarla, kızlarla eşdeğer olduklarını öğretiyorlar. En zayıf oldukları anda. Ve siz neden farklı gezegenlerden geldiğimizi merak ediyorsunuz? Erkeklerin neden kadınlara bu kadar sık saygısızlık ettiğini mi merak ediyorsunuz?" Çantamı okşadım. "Boyundan göbeğe kadar."

Sonunda ortamı için yaptığım espriye güleceğini düşünmüştüm ama gülmedi. Onun yerine karanlıkta sessizce bana baktı. Kollarımdaki küçük tüyler yeniden yükseldi. Tüylerim diken diken oldu.

"Seni anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Bunların hiçbirine inanmadım -kadın olmakla ilgili alaylara- ama büyük resmi de göremedim. Tıpkı bu gece olduğu gibi - hiç kimse bir erkek benim yaptığım gibi kendini öne sürdüğünde kadınların karşılaştığı tehlikeleri dile getirmemişti. Bu beni gafil avladı. Bu gecenin çoğu beni gafil avladı. Hayatımda, konu bu olduğunda, bir şekilde gözlerim bağlıymış gibi hissediyorum. Kör değil, çünkü baksaydım görürdüm, ama..." Başını iki yana salladı. "Şaşkına döndüm. Teşekkür ederim. İleride bu konuda daha bilinçli olacağım."

Uzandım ve elimi koluna koydum, sadece gerçek olduğundan emin olmak için. Hâlâ uyanık olduğumdan emin olmak için.

Tanıdığım hiçbir erkek gibi davranmıyordu. Kesinlikle eski sevgilim ya da onun arkadaşları gibi değil. Matt'le kadınların karşı karşıya olduğu tehlikeler hakkında konuşmaya çalışmışım ama o beni başından savmıştı. Bu onun gerçekliği değildi ve dolayısıyla korkum da haklı değildi. Kadınların kadın oldukları için karşılaştıkları anlık, günlük acılar gerçek değildi.

Austin, Matt'in şimdiye kadar olduğundan on kat daha güçlüydü. Daha iri, daha geniş, daha erkeksi. Tam bir sert adamdı. Ve yine de... can kulağıyla dinliyordu. Dahası, onu aydınlattığım için bana teşekkür ediyordu. Ve bunda ciddiye.

Daha iyi adamlarla takılmalıyım.

Gözlerim yaşlarla doldu. "Sen iyi bir adamsın, Charlie Brown. Sebepsiz yere rastgele esnesen bile."

Gülümsemesi yumuşaktı. Elimini nazikçe çekti. "Seni eve götürmeye ne dersin?"

"Tamam, ama oraya gitmeden önce Niamh'ın bütün taşlarını çalalım. Çok kızacak."

OceanofPDF.com

ON

Daha gözlerimi açmadan başım çatlayacak gibi oldu. Ağzım lağım çukuru gibiydi.

Işık yüzüme serpildi ve üzerimde bir şekil belirdi.

Bay Tom yatağımın yanında durmuş bana bakıyordu. Şaşırdığımı gösteremeyecek canım yanıyordu.

"Neden bir seri katil gibi başımda dikiliyorsun?" Boğuk bir sesle sordum.

"Hanımefendi kahvaltı ister mi? Ya da yanağına bulaşan çikolatayı silmek için bir bez?"

Gözlerimin kapanmasına izin verdim ve ağrıyan alnımı avuçladım. Sonra kendimi uzun ve yüksek sesle inlemeye bıraktım.

"Kahve ve aspirin o zaman. Getireyim mi?" diye sordu, yüzü hala birkaç metre uzakta ve kişisel alan balonumun güvenli bir şekilde dışında olmasına rağmen çok yakındı.

"Tabii, sakıncası yoksa."

Başını salladı, doğruldu ve geri çekildi. "Yerlere saçtığın kıyafetlerini yıkadım ve ceplerine doldurduğun taş koleksiyonunu yeniden yerleştirdim."

Tanrım, Niamh'ın taşlarını çalmıştım.

Aslında teknik olarak Austin ve ben Niamh'ın taşlarını çalmıştık. Ceplerim tüm koleksiyonu sığdıracak kadar geniş değildi, bu yüzden onları kabaca *onun* ceplerine sokmaya başladım ve onu hırsızlığa ortak ettim.

Bay Tom'a, "Muhtemelen bundan kimseye bahsetmemek en iyisi," dedim. "Sakıncası yoksa aramızda kalsın."

"Elbette hanımefendi. Her kim taşlarını kaybetmişse, benden asla bir ses duymayacak."

"Saat kaç?" "Saat on, madam."

"On mu? Kahretsin." Doğrulamak için mücadele ettim, dar atletim ve sütyensizliğim için endişelenemeyecek kadar canım yanıyordu. Bay Tom'un umurunda olsaydı, davet edilmeden odama girmesine izin vermezdi. "Gitmem gerek."

"Hiç de değil, madam. Ben de uzun süredir ayakta değilim. Bu topluluktaki insanlar Dicks ve Janes'lerden biraz daha farklı saatlerde çalışırlar. Gecenin büyüsunü kucaklamak için ayakta kalırlar ve olaysız geçen gün boyunca uyurlar."

Harika bir bahaneydi, o kadarını söyleyebilirim.

"Kalkmana ve duş almana izin vereceğim. Kahve seni bekliyor olacak."

"Teşekkür ." Beni bekleme olayını kesmesi gerekiyordu, yoksa Diana'nın teyzesi eve geldiğinde buna alışır ve ayrılmak istemezdi ama bugün o gün olmayacaktı.

Banyoya gitmeden önce o gidene kadar bekledim. Duş biraz yardımcı oldu, ancak günün tamamen berbat geçeceği açıktı. Bundan kaçış yoktu.

Bir fincan kahve, bir bardak su ve bir şişe aspirin, büyük cumbalı pencerenin yanındaki küçük masanın üzerine yerleştirilmiş, son derece cilalı gümüş bir tepsinin üzerinde *duruyordu*. Porselen vazosundan sarkan tek bir beyaz gül, tepsiden biraz uzaklaşmıştı ama yapraklarında hâlâ biraz çiy olduğu için taze olduğu belliydi.

Acıya rağmen gülümsedim ve güneşli pencereden dışarı baktım, aşağıdaki geniş bahçelere baktım, her iki tarafa uzanan patikalar ve banklar içlerinden geçiyordu. Bahçelerin ötesinde, çok tuhaf olması gereken ama bir şekilde buraya uyan büyük bitki labirenti görünüyordu. Kendimi fazla mutlu hissedemeden Edgar'ın çimenlerin üzerinde yürüdüğünü ve arkasında yarı çıplak bir bedeni sürüklediğini gördüm.

İrkildim, masaya çarptım, vazoyu devirdim ve ayağa sıçrarken sandalyeyi devirdim.

"Bu da ne-"

Adamın çoraplı ayak bileğini, vücudunu özenle biçilmiş çimenlerin arasından çekmek için bir araç olarak kullanıyordu. Adamın dar kot pantolonu ince kalçalarını sarıyor, yerde sürüklenmesine rağmen yerinde duruyordu. Adamın vücudunun üst kısmını tişört süslemiyordu ve boynundan aşağıya, soluk göğsüne doğru bir damla kan akıyordu. Kolları iki yana açılmış ve başı yerdeki topaklara çarparak sallanıyordu.

"Aman Tanrım," dedim nefes nefese, masanın etrafından kapıya doğru koşarak. Durdum, titreyen ellerimle hızlıca birkaç aspirin aldım ve onları kahveyle yutmaya çalıştım. Dilim yandıktan sonra bunun yerine suyla yuttum. Öncelikler.

Bir sonraki an, elimde telefonum, kalbim boğazımda ve baldırlarımın etrafında dans eden kabarık beyaz bornozumla merdivenlerden aşağı koşuyordum.

"Sorun nedir, madam?" Fuayeye doğru son birkaç adımı atarken Bay Tom, "Sorun nedir hanımefendi?" diye sordu.

"Edgar bir cesedi sürüklüyor." Ne söylediğime bile inanamıyordum. "Kanat için fotoğrafını çekmem gerek. Polisleri arayın!"

"Hayır, eminim bunun mantıklı bir açıklaması vardır." Kapıyı yırtıp açtım. "Polisi arayın!"

"Bekleyin, madam-"

Ön bahçeyi koşarak geçtim ve evin yanından dolandım, karşıma büyük bir metal kolu olan uzun ahşap bir çit çıktı. İçeri daldım, kapının küçük çimento karelerle bezeli, taba rengi kayalardan oluşan bir patikaya açıldığını çok geç fark ettim.

"Ah," dedim, dekoratif taşların sivri uçları çıplak ayaklarıma batıyordu. "Ah. Lanet olsun. Ow!"

"Hanımefendi, terlikleriniz nerede? Onları bornozun hemen altında bırakmıştım." Bay Tom topuklarımdan sıkıca tuttu. Edgar'ın öfkelenmesi ihtimaline karşı muhtemelen iyi bir şeydi.

"Bir silah getirmeliydim," dedim, yarı topallayarak yarı zıplayarak her küçük çimento karesine.

Edgar çimlerin kenarına ulaştı, bana doğru geliyordu. Yolunu kesmek için acele ettim.

"Seni yakaladım." Telefonumun kilidini açmadan önce işaret ettim ve bağırdım. "Seni suçüstü yakaladım. Polisleri arıyorum."

Edgar ilerleyişini durdurdu. Bacağını bıraktı ve soyuluyormuş gibi ellerini kaldırdı, tırnakları çok uzun ve oldukça sarıydı. "Neler oluyor?"

"Neler oluyor?" İnanamayarak tekrarladım, çimento karelerden birinin üzerinde dengede duruyordum, ayaklarım ve başım acıyla çarpıyordu. Kameraya dokundum. "İşte bu oluyor." Edgar'ın ayaklarının dibinde gelişigüzel yatan adamı işaret ettim. "Saldırma ihtimaline karşı arkamı kollayın Bay Tom."

Bay Tom, "Onun hücum günleri çoktan sona erdi, hanımefendi," diye cevap verdi. "Daha çok topallamaya meyilli. En iyi ihtimalle . O gerçekten

eskiden olduğu gibi."

Edgar sürüklediği adama baktı. "Hayır, hayır, kaçmayacak. En azından birkaç saat daha baygın kalacak."

"*Seni* kastetmiştim. Endişelendiğim şey senin şarj olman..." Edgar'ın sözleri filtrelenmeden önce telefon uygulamasına girdim ve dokuza bastım. Telefonu hafifçe indirdim. "Birkaç saat daha mı?"

"Evet, sadece ." Edgar bana güven verici bir şekilde gülümsedi, muhtemelen benimkine benzeyen şarap lekeli sarı dişleri köpek dişlerinin orantısız bir şekilde uzun görünmesine neden oluyordu. "Çok fazla eğlendi."

"Bu utancın sürüklenmesi, öyle değil mi Edgar?" Bay Tom söyledi. Edgar'ın kaşları çatıldı. Kolları hâlâ havadaydı.

"Utanç yürüyüşünden ziyade, utanç sürüklenmesi, anladın mı?" Bay Tom sordu. "Onu sürüklediğiniz için mi? Partiye geçen bir geceden sonra mı?"

"Açıklamak zorunda kalırsan hiç komik olmaz," diye mırıldandım, adama bakarak. "Ama... üzerinde kan var. Ve hareket etmiyor. Onu *sürüklüyorsun*, Tanrı aşkına."

"Ah, kan." Edgar tekrar adama baktı. "Evet. O. Çünkü..." Durakladı. "O... kendini yaraladı."

"Merdivenlerden falan mı düştü?" Bay Tom sordu.

"Evet!" Edgar Bay Tom'u işaret etti. "Evet, aynen öyle. Merdivenlerden düşerken kendini yaraladı. Sikler sakar olmaya meyillidir. Ben de onu bir şey almaya götürüyordum..."

"Yara bandı," dedi Bay Tom.

"Evet! Kesinlikle. Bir yara bandı. İşte gördünüz mü? Her şey normal."

"Normalden çok *uzaktayız!*" Telefonumu bir kalkan gibi tutarak son birkaç metrelik kayanın üzerinde dişlerimi sıktım ve çimlere vardığımda iç çektim. "Geri çekil!" Telefonumu yukarı kaldırdım ve bir silah gibi ona doğrulttum. Birçok kullanım alanı vardı, şu anki kullanım alanlarının hepsi hayaliydi. Neyse ki Edgar kolayca itaat etti, elleri hâlâ bir soygunun masum kurbanıymış gibi havadaydı.

İki parmağımı yarı çıplak adamın boynuna koydum, teni nemli ve soğuktu. Nabzı güçlü ve emin bir şekilde geri atıyordu.

"Burada neler oluyor?"

İçimi bir rahatlama kapladı. Çömeldiğim yerde döndüğümde Niamh'ı açık kapının yanında, elleri kalçalarında ve tek göğsü bol gömleğinin içinde aşağıya sarkmış halde buldum.

Ben Edgar'ı ispiyonlayamadan o devam etti: "Edgar, randevumla ne yapıyorsun? Ve tanrılar aşkına, sevgilime ne oldu?"

kayalar?"

"Randevun mu?" Ben sordum.

"Taşların mı?" diye sordu Edgar.

"İzinsiz giren," diye bağırdı Bay

Tom.

"Evet. Randevun." Edgar uzandı ve adamın bileğini tekrar tuttu. "Ben de onu getiriyordum-"

"Yara bandı alıyorum," dedi Bay Tom, gülünç hikâyeyi tekrarlayarak.

"Evet, evet." Edgar tüm bunlar çok fazla gelmeye başlamış gibi gözlerini kırıştırdı. Ben de tam olarak aynı durumdaydım. "Onu yara bandı almaya götürüyordum çünkü... merdivenlerden düştü. Ve kanamaya başladı. Ama sonra onu sana geri verecektim. Çünkü o senin randevun."

"Taşları kim aldı?" Bay Tom bana başıyla onay verdi, sanki ben de ona uymalıymışım gibi. "Randevun mu?" Yavaşça ayağa kalkarak tekrar sordum. "Dün geceden mi? O..."

Barın köşesinde oturan iki genç adamı hatırlayarak yirmi yaşlarındaki çocuğa baktım. Kulak misafiri olduğum birkaç konuşma parçasına bakılırsa, hem görünüş hem de beyin bakımından biraz eksik görünüyorlardı ve çaresiz olduklarını tahmin edebiliyordum. Alkol muhtemelen Niamh'ın yoğun kaşlarını yumuşatırdı. Aşırı yaş farkına gelince... ben kim oluyordum da yargılıyordum? Bir kadın ne kadar saçma olursa olsun daha genç bir erkeği deneyimlemek istiyorsa, ben kim oluyordum da yuh diyordum? Yargılanmaktan hoşlanmadığım için başkalarını da yargılamazdım. Tabii ki bu, şu anki durumumuzla ilgili başka hiçbir şeyi açıklamıyordu.

"Biraz yeşil mi?" Niamh benim yerime tamamladı. "Doğru, ama daha fazla dayanıklılıkları var. Daha sert-"

"Aman Tanrım, kadın," dedi Bay Tom, dehşet içinde.

Kaşları havaya kalktı. "Sır ortaya çıktı, yaşlı kemikler. Ve kemik dediğimde, gerçekten-"

"Hayır." Elimi kaldırdım. "Hayır, boş ver. Ama... o neden burada, Edgar tarafından çimlerin üzerinde sürükleniyor?"

"Elinin yatkın olduğunu söyledi, ben de onu Edgar'a gönderdim, ben de zavallı delikanlıya kahvaltı hazırlarken... şeyi tamir etsin diye. Ama eve gitme vakti geldi Edgar. Onun zamanını tekeline almayı bırak." İlerlerken yağmur çizmelerinin altındaki dekoratif taşlara dikkatle baktı.

Güneşli bir sabahta ayakkabı seçimini sormayacaktım. Bu çok fazla garip bir detaydı.

Niamh adamın ayak bileğini Edgar'ın elinden alırken, "Bu kulağa doğru gelmiyor," dedim. "Neden Edgar'ın evine gömleğini çıkararak gitsin ki?"

"Oh hayır. Onu ısırık yüzünden çıkardım, kan yüzünden! Kendini yaraladığında. Merdivenlerde."

Edgar'a çaresizce baktım. Niamh adamı kayalıklara doğru sürükledi.

"En azından onu kaldır. Her tarafı çizilecek," dedim kayıtsızca.

Niamh sözlerime aldırmadan, "Konuştuğu onca saçmalığın kefareti," dedi. "Tam bir otuzbirci."

Yani köşedeki adamlardan biriydi. En azından hikayenin bu kısmı doğrudu. Onu dün gece onlarla bırakmışım.

Boynuna bir göz atmaya çalıştım ama o hızla kaçıyordu. Bay Tom adamın kollarını tutmuştu ve sırtı neredeyse yere değmiyordu. İyice bakamadan kapıdan geçtiler ve ben de dönüş yolunda ayaklarımı incitmekten korkarak çimlerin üzerinde yalınayak kaldım.

"Merdivenlerden düşerken boynunu incitmiş... Ambulans çağırmalıyız," diye geç de olsa fark ettim, hâlâ zonklayan başımı avuçlayarak. Ve kesinlikle onu hareket ettirmemeliydiler. Bunu daha önce de söyleyebilirdim ama sağlıklı düşünemiyordum.

"Hayır, o iyi. Sadece üç adım attı," dedi Edgar. "O . Birkaç saat sonra uyandığında yorgun olacak, belki biraz akşamdan kalma olacak ama ciddi bir şey olmayacak."

Sanki üç basamaktan düşüp boynundan kan gelmeye başlayan bir adamın gömleğini ilk kez çıkarmıyormuş ve onu ayak bileğinden tutup bahçeden dışarı sürüklemiyormuş gibi emin bir şekilde söyledi.

"Yapamam." Başımı salladım, tamamen yenilmiştim. "Bunların hiçbirini yapamam." "Tamamen anlaşılabilir. Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Edgar.

benimle birlikte kayaların
üzerinden. "Anladığını
sanmıyorum."

"Hayır, bilmiyorum ama birleşik bir cephe oluşturmak istedim."

Telefonum titredi. Bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesaj: *Hayatta kaldın mı?*

"Onları senin aldığını biliyorum," diye bağırdı Niamh ön bahçenin kenarındaki Bay Tom'a. Zavallı genç adam ayaklarının dibinde, kollarını ve bacaklarını açmış yatıyordu. "Sadece itiraf et. Bir taşla vurulduğunda kötü görünmek istemedin, bu yüzden onları dört bir yana dağıttın."

"Ben hiçbir şeyi dağıtmadım. Belli ki bunamışsın. Muhtemelen dün gece eve geldin ve onları komşuların evlerine attın."

"Bunu sadece *bir kez* yaptım ve o da bana sürpriz bir hoş geldin partisi düzenlemeye çalıştıklarında oldu. Bu haklıydı. Onları hakladın!"

İtiraf etmem gerektiğini bilerek iç çektim. Bay Tom suçu üstlenmek zorunda kalmamalıydı.

İlerlemeye başlamadan önce hızlıca bir mesaj gönderdim: *Kimsiniz?*

"Niamh, tartışmayı bırak ve şu çocukla ilgilen, olur mu?" Dedim.

O ve Bay Tom tartışmalarını bana boş boş bakacak kadar uzun bir süre için kestiler.

"Ayağınızın dibindeki Dick." Onlara yardımcı olmak için işaret ettim, tamamen şaşkına dönmüştüm. Gerçekten de turistlere pek değer vermiyorlardı. Bu iş iyice saçma bir hal almaya başlamıştı. "Onu eve götürün. Ya da en azından bir yatağa. Bir de doktor falan çağırın. Zavallı adama iyi bak. Ve taşlarına gelince-"

Bay Tom kollarını kavuşturarak, "Hayır, bizimkileri alamaz," dedi. "Taşlarını kaybetti. Bu onun sorunu. Senin küçük harika çocuğun muhtemelen onları eğlenmek için dağıtmıştır," dedi. "Gençler böyle şeyler yapar. Ne olursa olsun, bu bizim sorunumuz değil. Şimdi, *çimlerimden defol.*"

"Burası senin çimenliğin değil." Niamh eğilip adamın bileğini tutarken homurdandı. Bir an tereddüt etti. "Eee?"

Bay Tom sıkıntıyla homurdandı ve sonra birlikte çalışarak onu caddenin karşısına ve Niamh'ın evine taşıdılar.

Bir an öncesine göre kafam daha da karıştı. Dün bütün gün olduğumdan. Bu insanların hepsi deliydi. Hepsi. Ve onlarla geçirdiğim her an biraz daha deliriyordum.

Kısa mesaj: *Ben Austin. Dün gece taşlarla ilgili mazeret için numaranı telefonuma kaydetmişsin.*

Edgar yumuşak bir sesle, "Ve olay örgüsü kalınlaşıyor," dedi.

Telefonumu onun meraklı gözlerinden uzaklaştırdım, tam arkamdan yaklaştığını fark etmemiştim.

"Göründüğü gibi değil," dedim hemen.

"Görünüşe göre Austin Steele size sadece ilk adını kullanmanız için izin veriyor. Seni çok düşünüyor olmalı. Ya da belki de potansiyelinizin farkındadır ve erkenden bir ittifak oluşturmak istiyordur. Merak etme, Niamh'ın taşlarına yapılan atıfı gözden kaçırdım."

"Ne için ittifak? At nalı için mi?" Eve doğru döndüm. Hâlâ neler olup bittiğini bilmiyordum, ama her şeyi halletmiş görünüyorlardı. En iyisi, duruşmada tanık kürsüsüne çıkmam gerekirse diye daha fazla ayrıntı bilmemektir.

bir noktada. "İnsanların ona saygıdan dolayı tam adıyla hitap ettiğini söyledi. Bunu hala anlamıyorum. O bir barmen. Şerif falan değil."

"Evet. Alışıl gelmiş bir şey olmadığı için kafa karışıklığını anlayabiliyorum. Ama biz eksantrik bir kasabayız. Bize uyar."

"Uh-huh."

Bulanık ve çarpan başımı salladım. Aspirin ya hâlâ etkisini göstermemişti ya da göstermeyecekti. Ben ikincisi üzerine bahse girmiştim. Dün gece aşırıya kaçmışım. Hem de *çok* abartmışım. Ve yaşlandıkça akşamdan kalmaların çok daha kötü olduğunu düşünürsek, kendimi toparlayabileceğimi sanmıyordum. Acı çekmem gerekecekti.

Ama daha fazla tuhaflığı kaldıramazdım. Daha fazla değil. Frene basmak zorundaydım.

"Harika. Müthiş. Muhteşem." Yanından geçip gittim.

Austin'e mesaj attım: *O kadar canım yanıyor ki hiç komik değil. Bay Tom taşları "yeniden evlat edildi" ve bunun cezasını çekiyor. Biraz kötü hissediyorum.*

Austin mesaj attı: *Kendini kötü hissetme. Bu ona hayatında biraz heyecan verir. Bana zorla verdiği taşları kasabanın her yerine serpeceğim ki Niamh onları tekrar bulabilsin. Bu ona yapacak bir şey verir.*

Neredeyse ona bu sabah gördüklerimi ve diğerlerinin tuhaf davranışlarını anlatacaktım ama bunu yapmaya cesaret edemedim. Eğer bunu garip bulmazsa, kendimle ne yapacağımdan emin değildim. Buraya uyum sağlamak istiyordum ve bunu yapmak için Dick ya da Jane olamayacağım açıktı. Bu yüzden şimdilik sessizce hayatıma devam edecek ve bir şeyleri çözmeye çalışacaktım.

Ben olsam yaşlı insanlardan da uzak dururdum. Benim için utanç sürüklemesi yok, çok teşekkür ederim. Yıllar boyunca pek çok utanç verici durumla karşılaştım ama bu, pastayı kolayca buza çevirirdi.

Kendimi odama geri bıraktım ve ılık kahvemi yudumladım. Hazırlanma ve evi keşfetme zamanı gelmişti. Ne gibi sırlar barındırdığını görmek istiyordum.

ON BİR

Elimde eldivenler, bir toz bezi ve içinde Clorox spreyi, çeşitli temizlik maddeleri ve bir sürü bez bulunan bir marangoz kemeriyle antrenin ortasında . Toz ve örümcek ağlarından başlayarak evde fırtına gibi esmeye niyetliydim. Buraya son geldiğimde en kötüsünün bunlar olduğunu hatırlıyordum.

Ancak, birinci katın yarısını çoktan geçmiştım ve sekiz bacaklı düşmanlarımdan hiçbirini görmemiştım. Şimdi antrede durmuş, temizlenmesi gerekebilecek herhangi bir şey var mı diye çeşitli yüzeyleri inceliyordum. Tavanın yüksek köşelerinde ya da tavan penceresinde tek bir örümcek ağı bile yoktu.

Toz konusunda, girişteki masalar üzerinde sarı bir lastik eldivenle yapılan test temiz çıkmıştı.

Ki bu harikaydı. Şikayet etmiyordum. Bay Tom belli ki burayla ilgileniyordu ya da bu iş için başka birini tutmuştu. Bakımı kolay olacaktı.

Ama planladığım gibi devam etmek yerine, öylece kalakaldım. İlk başta fark etmemiştim ama birinci kat sahanlığındaki yüksek ahşap kemerde karmaşık oymalar vardı. Parşömenler ve sanatsal tasarımlar göze çarpıyor ve tuzağa düşürüyordu. Orada burada küçük yüzler belirliyordu. Bir köşeden bir at başı kişniyor gibiydi, bir diğerinden ise uzun pençeleri ve sivri dişleriyle goblin görünümlü bir şey alay ediyordu.

Nereye baksam yeni bir görüntü ortaya çıkıyor, enfes bir goblen oluştıuruyordu. Bir yanım bir sandalye çekip ona bakmak istiyordu.

"MADAM!"

Takdir dolu şaşkınlığımı üzerimden atarak kaşlarımı çatmıştım. "Bay Tom, neden bağıırıyorsunuz?" "Sabırlı" anne sesimle söyledim. O ses

her türlü uyarıda bulunarak sabrın sadece bir gösteriş olduğunu ima etti.

"Özür dilerim hanımefendi. Duvara vurdum, sizi birkaç kez aradım.

-"Beni duymuyor gibiydin."

"Koluna iyi bir dokunuş fena olmazdı." Bakışlarımı kadrajın içinde dönüp duruyormuş gibi görünen görüntülerden ayırdım. Havada uçuyor ya da tarlalarda dörtnala koşuyorlardı. Bana bir zamanlar bilgisayarda oluşturulmuş desenlerin yer aldığı posterleri hatırlattı; onlara baktığınızda bir görüntü belirliyordu. Ama bu oyma ahşaptı.

"Hanımefendi!"

"Aman Tanrım, Bay Tom, neye ihtiyacınız var?" Yavaşça ona döndüm.

İrkildi ve iki adım geri çekildi. İfademin, göstermeye çalıştığım sabrın reklamını yapmadığı açıktı

"Affedersiniz, madam-"

"Lütfen bana hanımefendi demeyi bırakın."

"Evet, hanımefendi"-içimi çektim-"Gidip sizin için bunu aldım." Kapağı kapalı bir seyahat kupası uzattı.

"Teşekkür ederim ama ben iyiyim. Dört fincan kahve içtim. Kafeinle gayet iyiyim. Muhtemelen bırakmalıyım. Ama beni düşündüğünüz için teşekkürler."

"Kahve değil, bayan." Tereddütle öne doğru bir adım attı, elini uzattı.

"Akşamdan kalmalığı kovmak için. Bir arkadaşım var. uzmanlık alanı...

taslaklar." "Dama mı?"

"Günümüz iksirleri. Hikaye kitaplarındaki cadı karışımlarına hiç benzemiyor. O hikayeler yanlış. Tahmin edilemez. Bu...tıbbi. Doktorlardan. Lisansı olmayan doktorlardan."

"Bitki uzmanları mı demek istiyorsun? Çin tıbbi gibi mi?"

Yüzünden rahatlama ifadesi geçti. "Evet, tabii ki. Evet, bitki uzmanları. Aynen öyle. Kasabada birkaç tane var. Biri iksirler yaratıyor, yani işe yarayan iksirler. Biri de bir yalanı yaşayan işe yaramaz bir Jane. Süper kahramanlardan bahseden şu hikaye kitabı yazarları gibi."

Yeni ütülenmiş siyah takım elbisesine iliştilmiş, onu bir şekilde daha az kemikli gösteren köhne pelerinine baktım. "Doğru."

"Yardıma olur." Kolunu bana doğru uzattı ama bir adım daha atmadı.

İnanılmazdı. Oğlum öyle bir noktaya gelmişti ki anne sesimi duymazdan gelmeye başlamıştı. Ayrıca annemin görünüşü. Ayrıca klasik anne-hücum etmeye-hazır-

ve onu görmesini sağlayan ses/bakış kombinasyonu.

Bu beni çıldırtmıştı, çünkü her ne kadar popoma vurulmasından hoşlanmasam da, bir noktadan sonra kaçınmak zorundaydım. Mesela on beş yaşında ve toplum içindeyken. Ergenler kesinlikle en kötüsüydü. Sanki bir uzaylı bir gün dünyaya gelmiş, benim sevgi dolu oğlumu almış ve onun yerine kokuşmuş, kıllı bir mutant koymuş gibiydi. Biri beni uyarmalıydı.

"Bayan-"

"Evet, evet, tamam." Seyahat kupasını aldım, kapağını çıkardım ve yeşil sıvıya baktım. "Bu buğday çimi mi yoksa her neyse o mu?"

"Bilemiyorum, hanımefendi."

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsunuz, Bay Tom?"

"Hayır, hanımefendi. Bana sadece Tom diyebilirsiniz. Bence bunu hak ettiniz." Tuhaflığı frenlememe yardım etmiyordu. Gerçekten etmiyordu.

Edgar'ın çimlerin üzerinde sürüklediği cesedi hatırladım. Çocuk ölmemişti elbette ama onun yerinde ben olmak istemedim. O taşlar ayağıma yeterince kötü gelmişti. "Sen bir yudum al o zaman." Geri uzattım.

Bir yudum aldı ve tekrar bana doğru uzatmadan önce yüzünü buruşturdu. "Tadı güzel değil ama işe yarar. O gerçekten çok iyi."

Seyahat kupasıyla ilgilenmeye devam ettim ve ilk yudumumu alırken sahanlığa oyulmuş sahneye bakmak için döndüm. Acı tadı yüzümü buruşturdu ve midemi bulandırdı ama geri vermeden önce bitirdim. Zehir içip içmediğimi zaman gösterecekti. Hâlihazırda hissettiklerime bakılırsa, son hoş gelebilirdi.

"Sırada hangi odaya geçeceksiniz?" diye sordu, geri adım atarak.

Başımı salladım ve bakışlarımı tekrar başka yöne çektim. Fuayedede öylece durup bütün gün oymalara bakamazdım. Hareket etmem gerekiyordu.

"Sağdaydım. Sola da gidebilirim."

Her oda bir öncekinden daha güzeldi. Mobilyalar ilk ziyaretimden hatırladığım gibiydi, aynı anda hem görkemli hem de ev gibiydi. Etrafta onları kullanacak kimse olmadığından, aradan geçen otuz yıl onları eskitmemişti. Parmaklarımı pürüzsüz ahşap kollarda veya üst kısımlarda gezdirdim, koltukların ezilmiş kadifesini hissettim, kanepelerdeki zaten kabarık olan yastıkları kabarttım.

Yağlı boya tablolar bana bakıyordu, yüzyıllar öncesinden kadın ve erkekler beni farklı bir zamana götürüyordu. Duvar kâğıtları bazı duvarları kaplıyordu, bu tarz duvarlara doku veren kabarık unsurlar içeriyordu. Ivy House'daki her şey farklıydı, benzersizdi ama bir şekilde mükemmel bir şekilde harmanlanmıştı.

Zemin kattaki son odada, etrafı halka şeklinde ahşap sandalyelerle çevrili muhteşem bordo halının ortasında öylece durdum ve bakakaldım

Pencereden bahçenin ötesindeki labirente baktım. Sadece oğlumu kucağıma aldığımda, onu ileri geri salladığımda, yoğun sevgim ve onun bebek yumuşaklığındaki teniyle rahatladığımda hissettiğimi hatırlayabildiğim bir şekilde huzurlu hissediyordum. Bu ev bana evim gibi gelmişti. Kalmak istediğimi hissettim. Belki de sonsuza kadar.

"Bu evin satılık olup olmadığını biliyor musunuz?" Kapı aralığından bana bakan Bay Tom'a sordum.

Kapı arkamda olduğu için onun orada olduğunu, bir sürüngen gibi sessizce bana baktığını nasıl bildiğimi bile bilmiyordum. Sadece... biliyordum. Chi'me izinsiz giriyordu. Bu odanın chi'sine. O buraya ait değildi.

Henüz.

Kendimi biraz tuhaf hissederek bu tuhaf düşüncüyü kafamdan attım ve onu tam olarak hissettiğim yerde bulmak için döndüm. Bir ayağı odada. Diğeri dışarıda. Sanki üçüncü bir gözüm çıkmış gibi bana bakıyordu.

"Ev geçti. Satılmadı." Parmaklarını birbirine doladı.

"Peggy Teyze'nin çocuğu yok ve buraya hiç gelmez. Eminim bir teklife sıcak bakacaktır? Bu civarda emlak ne kadar?"

"Ivy House'un sahibi, ona sahip olmaya en uygun kişidir. Diğer herkes sadece bir kahyadır."

İçimi çektim. "Yardımcı olmamak üzerine bir ders falan mı aldın? Sanki iki farklı konuşma yapıyormuşuz gibi geliyor."

"Ben yapmadım ve biz yapıyoruz."

"Muhtemelen böyle bir ders verebilirsin," diye mırıldandım, onu doğrudan görememek için arkamı döndüm. Yine de umutlanmamam muhtemelen en iyisiydi. Bu ev büyüktü, arazisi daha da büyüktü ve ormanın ne kadarına sahip olduğunu bile bilmiyordum. Evin bir bahçıvanla birlikte geldiğinden bahsetmiyorum bile. Kendim çalışmadan Edgar'a ödeme yapamazdım. Bu aptalca bir hayaldi. Sadece şu anda mutlu olmam ve hayatıma devam gerekiyordu.

"Küçük bir öğle yemeği ister misiniz, bayan?" Bay Tom sordu. "Ya da bir şeyler atıştırmak? Akşam yemeği çok uzakta değil, ama birkaç saat daha yok."

Elimi bir sandalyenin tepesinde gezdirdim ve sonra uzak duvardaki kitaplığın üzerinden geçirdim. Eldivenlerimi çoktan çıkarmıştım. Tek bir kir zerresi bile bulamamıştım.

"İyi bir temizlik yapmışsın," dedim ona. "Biraz zamanınızı almış olmalı."

"Zaman su gibi akıp geçti, sizi temin ederim. İhmal edilmiş bir ev kadar üzücü bir şey yoktur."

Onu önüme çektim. "Bütün evi temizledin mi?"

"Bütün evi değil. Tüm... küçük köşeleri ve çatlakları bilmiyorum."

"Tuzak kapılar ve gizli geçitler falan gibi mi?" Pırıl pırıl parlayan mutfığa kadar onu takip ettim.

"Doğru. Sadece iki tane buldum."

"Gerçekten mi?" El hareketini takip ederek kocaman mutfaktaki küçük masaya oturdum. "Ne zamandır buradasın?"

"On beş yıl oldu."

"Sanırım buradayken sadece iki tane bulabildim. O zaman muhtemelen hepsi bu kadardır."

"Muhtemelen."

Verdiği cevap, geveze bir çocuğun soru sormasını için onunla anlaşılan bir ebeveyn gibi yanılttı.

Yüzümü elime yasladım ve iki şeyi geç de olsa fark ettim. Birincisi kendimi harika hissediyordum. Tıpkı yeni gibi. Belki de yenisinden daha iyi! Bazen sebepsiz yere ağrıyan sırtım bu kez gayet iyi hissediyordu. Oturmak için eğildiğimde hafif bir ağrı bile yoktu. Bu çok güzeldi. Ve yeşil içeceği içtiğimden beri eklemlerim bir kez bile itiraz etmedi, bir şeyleri kaldırıp kontrol etmeme rağmen. Tüm bunlara baş ağrımın tamamen geçmesi de eklenmişti. Midem gayet iyiydi. Kendimi eve bu kadar kaptırmamış olsaydım daha erken fark ederdim.

Tüm bunları aptalca bir sırtışıla anlattım.

"Agnes az onlar kadar yetenekli. Geç çiçek açan , ama kasabaya harika bir katkı. Sadece diğerini denemeyin. O bir deli."

"Doğru."

Fark ettiğim bir diğer şey de Bay Tom'un yine bana yemek yapmakla meşgul olduğuydu ve bu konuda kendimi kötü hissetmiyordum. Ne bile sormamıştım. Bir çocuk gibi masaya oturmuş, bana verilenleri bekliyordum.

Bana ne olmuştu?

"Yani artık burada olduğuma göre, temizlik işini ben üstleniyorum, öyle mi?" Ayağa kalkarak sordum. En azından aktif bir katılımcı gibi görünmem gerekiyordu.

"Hayır, hayır." Beni tekrar yere yatırdı ve itaat edene kadar bana baktı. Ben de öyle yaptım, sanki uzuvlarımdan gerçekten sorumlu değilmişim gibi.

"Diğerleri

etrafa taş ve kirli giysiler saçma konusuna gelince, sorun çıkaracağınızı sanmıyorum-"

"Evet, bak, taşlar için üzgünüm. İçtiğim zaman biraz yaramaz oluyorum. Niamh'a söylerim-"

"Böyle bir şey yapmayacaksın. Etrafında ondan korkmayan birine ihtiyacı var."

"Niamh'dan korkuyor musun? Taş atma konusunda o kadar ısrarcı mı?"

"Sıradan işlerle için hiçbir neden yok," dedi, ya beni duymuyor ya da görmezden geliyordu. "Yapacak daha önemli işlerin olacak."

"Ne gibi? Peggy Teyze'den bir liste ya da başka bir şey almadım."

Bana tüm malzemeleriyle birlikte üç katlı bir sandviç ve yanında küçük bir salata getirdi. Gözlerimi kocaman açtım. İnanılmaz derecede hızlı hazırlamıştı.

"Vay canına, teşekkür , bu-"

"Görevler atanana kadar bilemeyiz," dedi bir adım geri çekilerek. "Bu hızla gidersek uzun sürmez."

"Peggy Teyze bir liste gönderiyor ya da..."

Tek kelime etmeden odadan çıktı.

Bir süre arkasından bakakaldım. Ne zaman onun kendine has özelliklerini kavradığımı düşünsem, o gidip tüm algılarımı yerle bir ediyordu.

Temizleyecek bir şey olmadığı için tek yapmam gereken evin etrafına bakmaktı. Ve belki daha fazla gizli geçit bulmak.

ON İKİ

BAY. TOM, hayatında karşılaştığı en acımasız kadının yeni süpürülmüş ön verandasında bekledi. Vahşi kediler bu kadının huysuzluğuyla yarışamazdı.

"Ne istiyorsun?" dedi kapıyı açarken, yüz hatları çatık kaşlarla kapalıydı.

"Seni bu kadar sevimsiz yapan geçmişinde yaşadığın bir travma mıydı?"

"Sana biraz travma vermeme ne dersin?"

"Evet, aynen öyle. Senden tam da böyle bir cevap bekliyordum." Bay Tom burnunu çekti ve kadının vücut dilini yanlış anlamaması için ellerini arkasında kavuşturdu. Onu tanıyan biri olarak, Bay Tom'un kendisine saldıracağından şüphelenmesi ve hayal ettiği hafifliğe aynı şekilde karşılık vermesi ihtimal dışı değildi. "Bilmek istersin diye düşündüm, uzun sürmeyecek."

"Uzun sürmeyecek olan ne? Kişilik değişimin mi? Şimdiden daha şık giyinmeye başladığını görüyorum."

"Konumuma uygun olarak, evet. Gözlem gücünüz dikkat çekici. Aferin." Sarmaşık Evi'ne doğru baktı, gölgeli, çömelmiş bir şeydi, sihirli topluluktaki statüsünü geri kazanmak için can atıyordu. Sihirli krallar ve kraliçeler onun ihtişamını görmek için geleceklerdi. İşleyicisinin ihtişamını görmek için. Dünyanın dört bir yanından en iyi ve en parlak kişiler Jacinta'nın sarayına katılmak için dilekçe verecekti. Onun sihrinin ışıltısını paylaşmak için.

"Nereden biliyorsun?" Niamh alçak ve kalın bir sesle sordu. Hiç heyecan hissetmiyordu.

"Sihri görüyor. Girdiği her odada sihri gördü."

"Hangi odalara girdi?"

"Sadece alt katta. Şu anda öğle yemeği yiyor." "Onu mu arıyor? Kalbi yani."

"Beyin gücünüzü sarhoş mu ettiniz? Onun *bundan* haberi yok. Örümcek ağları ve toz arıyor."

"Örümcek ağları ve toz mu?" Niamh kollarını kavuşturdu. "Cennetin kapısında neden örümcek ağları ve toz arasın ki? Şimdiden görevlerinden sıyrılmaya mı çalışıyorsun?"

"Çünkü onun iş unvanı bakıcı, seni çekilmez kadın. Bir seçmede olduğunun farkında değil. Evi temizlemesi gerektiğini sanıyor ve ben de bugün buna inanmasına izin verdim ki etrafına bakması için bir nedeni olsun. En azından birimiz zavallı kıza kaderinde yardımcı oluyoruz. Bu arada, taşlarınızı arama çalışmaları nasıl gidiyor? Herhangi bir ipucu var mı?"

Niamh bir an dudağını çiğneyerek onun yüzünü inceledi. "Onun kalbi bulmasını istiyorsun, değil mi?"

Bir an durakladı. Bu soru kulağa bir tuzak gibi geliyordu. Kadın aklına koyduğu zaman kurnaz olabiliyordu. Son saatte ondan kurtulmaya mı çalışıyordu?

Gözlerini kısmıştı. "Öyle değil mi?"

İçini çekti ve tekrar eve baktı. "Ah tabii, bilemiyorum. Burada güzel, sessiz küçük bir hayat var. Austin Steele'in işleri... huzurlu. Günlerimi bu şekilde bitirmek hiç fena olmazdı."

Bay Tom bir an için dilsiz kaldı. Kadının söylemesini beklediği onca şey arasında bu kesinlikle onlardan biri değildi.

"Ama şekil değiştirenlerin çoğunlukla insan ömrü vardır," dedi, şimdi onun istifa etmek isteyip istemediğini merak ediyordu. Huysuz, inatçı ve tam bir haptı ama bu nitelikleri onu Ivy House'un en değerli varlığı yapıyordu. Onun ayaktakımını uzak tutma konusunda çok önemli bir rol oynadığını erkenden fark etmişti ve bu yüzden herkesin iyiliği için hoşnutsuzluğunu bir kenara bırakmıştı. Bazen bu kolay olmuyordu ama başarmıştı. Son uşaklık işinden ayrıldıktan sonra evin onu koruyucusu olarak kabul etmesinin nedeninin de bu olduğundan şüpheleniyordu. "Şimdiden kırk iki yaşında. Bir on yıl sonra bu bölgeyi koruyamayabilir. Güç de güç gibi azalır, onun için bile."

Dişlerini emdi.

"Kes şunu, iğrenç bir şey," dedi kendini tutamayarak. "Austin Steele bu kasabayı koruyamadığında, başka biri gelip sahiplenmeye çalışacak. Bu herhangi biri olabilir. Yeni durum hoşumuza gitmeyebilir ama onları kovmak için çok yaşlı oluruz."

"Kendi adına konuş."

"Aynalarınla saklambaç mı oynuyorsun? Çok yaşlısın, zaman baba sana acıyor. Hayır, bu kasabaya gelişme şansı verecek tek şey Ivy House'un eski ihtişamına kavuşturulmasıdır. Ve bunun tek yolu-"

"Evet, evet, biliyorum, kız evi diriltmek zorunda. Bana çocukmuşum gibi ders verme."

"O bir kadın, sıradan bir kız değil ve neden sana bir çocuk gibi davranmayayım? Çocuk gibi davranıyorsun."

Onunla alay etti ve evine geri dönmek için arkasını döndü. "Beni bilgilendirmeye devam edin Bay *Tom*."

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" -kapı suratına çarpıldı- "ne yapıyorum?"

Başını sallayınca sandalyesinin yanındaki üç taşı fark etti. Onları çizmesiyle tekmeleyerek verandaya saçtı.

"Bunu gördüm!" Kapı hızla açıldı.

Bay Tom koşmaya başladı, adrenalin onu yarı yaşındaymış gibi hissettiriyordu. Ayakkabıların tahtaya sürtündüğünü, Niamh'ın dağılan kayaların peşinden gittiğini duydu.

"Muhtemel bir seçilmiş olduğu için artık korunduğunu mu sanıyorsun?" diye bağırdı. Bir taş sırtının ortasına çarptı. "Karışmayı bırak -" Bir diğeri yanındaki betona çarpıp sekerek uzaklaştı. Kızın işini zorlaştırmak için zig zag çizdi. "-Taşlarım!" Bir diğeri bacağına çarptı.

Nefes nefese Ivy House'un verandasında durdu ve geri döndü.

Niamh korkuluklara yaslanmıştı, kolları tel teldi ve kısa saçları bembeyazdı. Elini kaldırdı ve ona Avrupa'da orta parmağın karşılığı olan barış işaretini gösterdi.

Yaş kesinlikle onu ele geçirmişti. Yavaştı, gıcırdıyordu ve muhtemelen sağlıklı olduğundan daha fazla oturuyordu. Yaşının alacakaranlığındaydı. Onun neden bu hizmet alanından emekli olmak isteyebileceğini anlıyordu. Kendisi de bir ya da iki kez böyle düşünmüştü. Ama amaçsızlığın onu ölüme sürükleyecek bir düşüşe iteceğinden endişelenmişti ve o büyük İyi Geceler'e hazır değildi.

Niamh'ın da öyle olmadığını fark etmesini umuyordu. İlk zamanlarında güçlü bir büyü vardı. Savaş lordları onun karşı tarafa katılmasından korkardı. Kraliyet ailesi onu yaldızlı masalarına davet etmişti.

Ivy House tüm bunları geri getirecektir.

Jessie'nin sağ tarafta olduğunu hissederek sessizce eve girdi. Zaten o odadaydı ama gizli geçidi kaçırmıştı. Belki şimdi ikinci bir şans veriyordu.

Yalan söylemişti. Evin damarlarına açılan her gizli girişin yerini biliyordu. Her koruyucu bilirdi. Ivy Evi güvendiği kişilerden sır saklamazdı. Yine de ona bunlardan bahsedemezdi. En son buraya geldiğinde birkaç tanesini keşfetmişti ama Niamh'ın telefon mesajında söylediklerine bakılırsa Jessie sadece iki tanesini hatırlıyordu. Bu yüzden sadece iki tanesini bildiğini iddia etmişti. Kalbi tekrar bulmasına yardım edemezdi. Büyüye layık olabilmesi için bunu kendi başına yapması gerekiyordu. Bu denemenin bir parçasıydı.

Ses çıkarmadan kapıya doğru sürüklendi.

"Yapacak bir işin mu senin?" dedi arkasını dönmeden.

Tıpkı daha önce konsey odasında Çember'in merkezinde durduğunda olduğu gibi sıçradı. Güçlü on ikisiyle çevrili on üçüncü parça. Kendisinin ve evin hizmet etmeyi seçeceği on iki kişi.

Yerini garantilemişti, biliyordu. Şanslı numara dokuz. Niamh üç numaraydı, tahminine göre evin verdiği numaralar önem sırasına göre sıralanmıştı. Edgar on ikiydi, eğer o kadar uzun süre dayanabilirse - yaşlı vampir meyve halkalarına dönüşmeye başlamıştı.

"Üzgünüm, bayan."

"Lütfen, bana Jessie de."

"Özür dilerim, efendim."

Ona döndü, kahverengi saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve başının etrafında biraz kıvırcıklık vardı. Burnunu ve yanaklarını bir tutam çil kaplamıştı ve alnındaki çizgiler hafifçe kırışmıştı. Bir zamanlar atletik olan, şimdilerde ise annelikten ya da hareketsizlikten dolayı biraz daha irileşmiş bedenini bir eşofman örtüyordu.

Yaşlılık belirtileri, uzun siyah kirpiklerinin arasında parlayan ela gözlerindeki parlak zekâyı azaltmıyordu. Ne de duruşundaki rahat güveni azaltabilirdi. Jessie kim ve ne olduğunu açıkça biliyordu ve bu yüzden kendini daha çok seviyordu. Gençliğinde çok güzel olmalıydı ve yaşlandıkça güzelliği daha da artmıştı. Ivy Evi ve büyülü seçkinler için iyi bir seçim olacaktı.

"Peki, tamam, bayan iyi olacak o zaman." Elini sıkıntıyla salladı ve yan duvardaki şömineye dokundu. Narin parmakları mermer üzerinde saygıyla gezindi. Bakışları geçmiş ustaların yüzlerini gözden geçirdi. Gözleri efsanelerden birkaçına takıldı.

Odadan çıktı ve ikinci kata yöneldi. Onu yavaşlatmamak için her şeyin tertemiz olduğundan emin olması . Niamh'ın garip kuşkularına rağmen tren istasyondan ayrılmıştı.

Artık beklemekten başka çareleri yoktu.

OceanofPDF.com

ON ÜÇ

Her zaman bir tehlike sezmişimdir, özellikle de Jimmy söz konusu tehlikenin içindeyse ve arkadaşlarımdan birinin ne zaman arayacağını bilme konusunda bir yeteneğim vardı. Bunlar doğaüstüyle ilgili tek iddialarımdı ve küçük iddialardı. Ama burada bir şeyler oluyordu. Tuhaf bir şeyler.

Mermer parmak uçlarımda altında sıcacıktı, sanki ocakta bir ateş varmış gibi. Ama yoktu.

Ayakkabı giymiş olmama rağmen zemin de ayaklarımda altında sıcak hissediyordum.

Elimi şöminenin kararmış iç kısmının önüne bıraktım ve garip hayalet ısının parmak uçlarıma nüfuz etmesine izin verdim.

"Çıldırıyor muyum?" Tekrar doğrulurken fısıldadım.

Odanın uzak tarafına doğru ilerlemek için bir dürtü hissettim. Dekoratif bir dolap köşeye doğru itilmişti. Tıpkı antrede olduğu gibi, oymalar hareket ediyor ve kıvrılıyor, derinliklerinde saklı süsleri ortaya çıkarıyordu. Yüzler ve figürler. Bir savaş arabası ve bir at. Büyük bir meşe ağacı.

Yan tarafa doğru, hareketli şekiller ve süslemeler merkezi bir nokta etrafında dönüyordu. Bir dairenin etrafında.

Bu çemberin nabzı atıyor gibiydi.

Aynı şeyin farklı bir odada yaşandığına dair anılar su yüzüne çıktı.

Niyetim olmadan hareket ederek, parmağımın havada asılı kalmasına izin verdim. Yavaşça, ne olacağından emin olmadan, eğer bir şey olursa, parmağımın pedini bu dolabı ilk incelediğimde görmediğim küçük bir oluğa yerleştirdim.

Ben ittim.

Tıklayın.

Dolabın yan tarafı açıldı.

Geri çekildim, şaşırmışım. Heyecanlandım.

Etrafıma bakındım ama Bay Tom bu sefer arkamda değildi. Dolabı çektim. Yağlı menteşeler üzerinde sallanarak açıldı ve ardındaki karanlığa açılan küçük bir kapı ortaya çıktı.

Telefonumu çıkardım, karanlık derinliklere baktım, sonra telefonun fenerini açtım ve ileri doğru adım attım.

İşte o zaman durum beni yakaladı.

Çocukken arkama bile bakmadan o küçük alana dalar giderdim. Gençliğin verdiği tüm merakla evin derinliklerini kontrol ederdim ve ettim de. Ve neredeyse üçüncü kattaki tuzak kapıdan düşüp ölüyordum.

O boşlukta her şey olabilir. Yarasalar. Zehirli örümcekler. Kocaman dişleri olan sıçanlar.

Telefonumun şarjı yüzde yirmi birdi ve saat 9:02'yi gösteriyordu. Geç olmuştu, şarjım azalmıştı ve bu muhtemelen iyi bir fikir değildi. En azından günün sonunda.

Bir adım geri attım. Bay Tom iki geçit bildiğini söylemişti, bu onlardan biri miydi?

Merak, canavar bir kamyonu bağlı bir çekme halatı gibi beni kendine çekti. "tehlikeli olabilir," diye kendime hatırlattım, gözümü derinlikler.

Bir adım ileri.

Anılar sel gibi aktı. Kıkırdama. Düğmeye basmak ve Diana'ya beni takip etmesini işaret etmek. Duvarların içinden geçip bambaşka bir yere çıkmak. Duvarların içinde hiç kaybolmadığımızı fark ettim. Hiç geri döndürülmemiştim.

İki adım daha.

El fenerimin açısını değiştirdim ve duvarların etrafıma yaklaştığını hissettim. Genelde küçük alanlarda iyi değildim ama bu nedense hiç sorun olmadı. Kendimi güvende hissettim. Rahatlatıcı, neredeyse.

"Kesinlikle çıldırıyorum," diye fısıldadım, sesimin tonu dar alanda kısılmıştı.

Dolap açık kaldı ve karanlık derinliklerde çalışırken içeri biraz daha ışık girmesini sağladı. Ancak bir köşeyi döndüğümde artık dış ışığa ihtiyaç kalmamıştı.

Tavanın köşelerinden süzülen yumuşak mavi ışık, bir buçuk kişinin sığabileceği büyüklükteki küçük geçidi kısmen aydınlatıyordu.

Sadece bir Austin. Etraftaki karanlığı görmemi engelleyecek kadar olmasa da görebilmem için yeterli ışık . Bir çeşit gömme aydınlatma olmalı. Telefonumun ışığını kapattım ve duvarlarda örümcek ağlarının olmadığını fark ettim. Ayaklarımın etrafında hiçbir şey sekmiyordu. Evin geri kalanı kadar temizdi.

İleriye doğru devam eden geçitten küçük kare bir oda açıldı. Odanın bir tarafında iki sıska insanın oturabileceği büyüklükte bir bank vardı. Diğer tarafta, göz hizasında bir resim çerçevesi ve içine gömülü küçük bir metal küre bulunan bir oyuk vardı.

Doğal olarak, içine bakmak için yaklaştım. Küre bir çeşit camdı ve içinden diğer taraftaki alanı balık gözü gibi görebiliyordum. Bay Tom, daha önce gezindiğim küçük oturma odasının ortasında kıpırdamadan duruyordu. Gördüklerimin geri kalanıyla kıyaslandığında benim için pek bir cazibesi yoktu. Gözlerini hiçbir şeye dikmemişti.

"Evet, evet, oldukça," dedi.

Küreden geri çekildim. Sonra tekrar yaklaştım, çünkü bu kutsal el bombaları da neyin nesiydi? Kiminle konuşuyordu?

Elleri yanlarındaydı, yani telefonu yoktu ve odada başka kimse de yoktu. Bu kendi kendine mırıldanarak konuşmak bile değildi. Kelimeler saklandığı deliğın bu tarafından bile net ve açıktı.

Bay Tom casusluk isteyeceğim son kişiydi.

Sessizce, çünkü onu bu kadar net duyabiliyorsam, onun da beni duyabildiğini varsayarak, geçide döndüm ve araştırmaya devam ettim. Bir başka küçük oda, bu sefer çamaşır odasına bakıyordu. Evin içinde ilerleyerek mutfak, misafir odasını buldum ve başladığım yerden fuayenin karşısındaki ön oturma odasına kadar ilerledim.

Balık gözü mercek, pencereden dışarı bakan Bay Tom'un sırtını gösterdi.

"Evet, evet," dedi. "Oldukça."

"Ne tuhaf herif," diye fısıldadım, ancak kendimi duyabilecek kadar yüksek bir sesle. Arkasını dönmedi.

Duvarların arasından geçen küçük koridor devam ediyordu ve ben de kendimi labirentte koşan bir fare gibi hissediyordum. Bir başka köşe küçük bir merdiven boşluğuna açılıyordu. En üstte, yerde bir mandal ve yanında bir ip bobini fark ettim. Muhtemelen bir kaçış kapağıydı.

Düşmemek için iyice üzerinden geçtim.

Diğer tarafta ise çerçevesiz bir seyir küresi vardı. Tavan o kadar alçaktı ki biraz eğilmem gerekti. İçinden baktığımda

Bay Tom'un ön kapıda durduğunu ve açtığını gördüm. Kapı tokmağını ya da zili duymamıştım.

"Merhaba, Austin Steele," dedi Bay Tom ve karnımda küçük bir kıpırtı belirdi. Dün gece kendimi ne kadar büyük bir aptal durumuna düşürdüğümü merak ettim. Bu sabah mesaj atmıştı, yani bir şeye çok kızmış olamazdı. Taşlarla ilgili bir şaka yapmıştı. Ben de ona asılmamıştım, yani bu iyiydi.

Yine de ben sarhoştum, o ise ayıktı. Utanacak çok şeyim olduğundan emindim.

Austin, "Jessie'nin nasıl olduğunu görmek için geldim," dedi.

"Ah. Evet. Sokağın karşısındaki o dayanılmaz kadın beni bilgilendirdi. Bayan Jessie'nin eve alışmamasını umuyorsunuz, doğru mu?"

Kaşlarımı indirdim, içimde öfke dolaşıyordu. Başarısız olmamı mı umuyordu? Neden böyle bir şey umuyordu ki?

"Doğru," dedi Austin. "Sanırım nedenini biliyorsun."

"Çünkü kasabanın efendisi ve şefi olmaktan hoşlanıyorsunuz ve daha güçlü biri için kenara çekilmek istemiyorsunuz."

Austin ya kızgın ya da rahatsız bir şekilde ağırlığını kaydırды. "Bu güçle ilgili değil. Bu evin yanlış türden insanları çağırdığını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bu kasabanın bir şeye ihtiyacı yok, açık ve net. Daha iyi olurdu.

."

Sinirlenerek ve biraz da incinerek küreden uzaklaştım. Bunu yaptığımda ses kesildi. Bunun akustik bir hilesi olmalıydı ya da belki de bu izleme alanları modern gözetleme teknolojisinden yararlanıyordu. Sebep ne olursa olsun, daha fazlasını duymama gerek yoktu.

Midemin çukuruna hastalıklı bir ağırlık yerleşmişti. Hayal kırıklığına uğramış hissediyordum. Yıllar geçtikçe daha iyi bir karakter yargıcı olduğumu düşünmüştüm ama Austin'i açıkça yanlış okumuştum. Benim fikirlerimi, bakış açımı önemsiyormuş gibi davranmıştı, hatta eve sağ salım dönmem için elinden geleni yapmıştı. Tüm bunlara rağmen başarısız olmamı destekliyordu. Bu, *dostlarını yakınında tut, düşmanlarını daha da yakınlaştı*r gibi berbat bir durum muydu?

Hem neden beni bir tehdit olarak görsün ki?

Nefes nefese bir T kavşağına geldim ve tavan yükseldikçe doğruldum. Rastgele sağa döndüm, bir yatak odasını kontrol ettim, ürpertici hissettim ve bir sonrakini kontrol ettim.

Bu doğru değildi. Bu geçitler yatak odalarına bakmamalı.

Bu döngünün muhtemelen yatak odama çıktığını ve Bay Tom'un buraya erişebildiğini fark edince içimi bir korku kapladı.

Geldiğim üçüncü kürenin hemen altında bir kulp vardı. Kolu tuttum, çevirdim ve çektim. Hiçbir şey olmadı. Tekrar çektim, birkaç kez çekiştirdim. O çekişlerden birinde biraz dışarı ittim, bu da kapıyı yanlış yönden açmaya çalıştığımı fark etmemi sağladı.

"Aptal," diye mırıldandım, büyük kapıyı iterek açtım. Hayır, kapı değil. Bir dolabın arkası.

Raflarda ayakkabı, askılarda da giysi yoktu. Yönümü bulur bulmaz geri dönmek niyetiyle geçidi arkamda açık bıraktım ve dolap kapısını iterek dışarı çıktım.

Bulanık bir oda karşıladı beni, açık kapıdan içeri koridor ışığı sızıyordu. Parlak ay ışığı pencerelerden içeri süzülüyordu, dolunaya birkaç gün vardı.

bir şekil belirdi. "İyi akşamlar, bayan." Donup kaldım.

Kalbim çılgınca çarpıyordu.

Bay Tom alanın ortasında durmuş, elleri iki yanında, yüzü Ben.

Neden ben odadan çıkarken o da bu odadaydı?

Gizli geçit mi? Aşağıdan buraya nasıl bu kadar hızlı gelebildi?

Alnımdan terler boşandı. "Burası beni öldürüp bahçeye gömdüğünüz yer mi?" Birden boğazım düğümlenerek sordum.

"Aman Tanrım, hayır. Bunun ne anlamı olabilir ki?" Benden uzaklaştı (*Tanrı'ya şükür*) ama kapının yanında durdu.

Bir adım geri attım. Zarıftı ama ne kadar hızlı hareket edebilirdi? O beni yakalamadan önce geçide girip evden çıkabilir miydim?

Işık yandı ve odayı aydınlattı.

Yeni bir korku beni ele geçirdi. Yaşadığım sürece üzerimden atamayacağımdan şüphelendiğim bir korku.

ON DÖRT

"BU CEHENNEM DE NE?" Aniden uyuşan dudaklarımın arasından sordum.

Gözler. Her yerde gözler. Boyalı gözler ya da mermer gözler, bazı gözler hareketlerimi esrarengiz bir şekilde takip ediyordu. İnsan karikatürü bedenlerinin tepesinden bana bakıyorlardı.

Bay Tom ellerini açtı. "Bebek odasını takdim ediyorum." Yüzümdeki dehşet ifadesini gerçekten hissedebiliyordum.

Bebekler küçük sandalyelerde oturuyor, tombul plastik yüzleri hayatı taklit etmek için birazcık dönüyordu. Diğerleri köşede toplanmıştı, porselen gülümsemeli küçük kızlar, fırfırlı elbiselerine sarınmışlardı.

Yutkundum, bu korkunç sahneyi anlamlandırmaya çalışıyordum. "Ama neden o rafta üst üste dizilmiş bebek kafaları var?"

"Ah evet. Bebek kafalarından herhangi birinin değiştirilmesi gerekirse diye. Kol ve bacak kutuları da var."

İşaret ettiği yere bakmadım. Bu kâbusa bir yenisini eklemek istemiyordum. "Şunun iki gözü siyah gibi görünüyor," dedim işaret ederek, "sanki dayak yemiş gibi. Neden o kafayı değiştirmiyorsun?"

"Bebeğin tarzı bu. Çok güzel kızıl saçları var ve oldukça huysuz. Sert bir kız. Kızılar her zaman öyledir."

Bakışlarım mevcut her yüzeyi kaplayan ve yere dökülen küçük bedenlerin üzerinde gezindi. "Tamam ama şunun dudakları siyah, gözleri dikişli X'ler ve gri çizgileri olan siyah saçları var. Bu doğru değil."

"Bu Cadılar Bayramı bebeği."

"Kocaman dişleri ve kocaman çılgın bir gülümsemesi olan bir erkek bebeğiniz var. Ne oluyor Bay Tom? Bu çok ileri gidiyor."

"Lütfen, bana Tom de. Ve bunda büyütülecek bir şey görmüyorum. Onlar sadece bebek."

"Canlanıp peşinden koşana kadar, elbette." Tedirginlik tenimde gezindi.

Bazı insanlar palyaçolardan nefret ederdi.

Bazıları pandomimcilerden. Ben mi? Ben bebeklerden nefret ederdim.

Bebek boyutunda ve şeklinde olmaları doğru değildi, *neredeyse* canlı gibiydiler ama cansızdılar. Aklı karıştırıyordu. Küçük kız yüzlü ve yetişkin elbiseli olanlar da öyle. Sanki bana suçlayıcı bir şekilde bakıyorlarmış gibi hissettim. Ölü bir çocuğa benzeyen Cadılar Bayramı bebeğini ya da hiçbir yere ait olmayan o korkunç adam yüzünü ne kadar rahatsız edici bulduğumu ifade edecek kelimeleri bulamıyordum.

Beynim geri tepti. Kabus üstüne kabuslar yarattı. Neredeyse gerçeğe benzeyen bu yaratıkların her seferinde bir adım atarak peşimden geldiğini hayal ettim. Birbiri ardına sarsıcı hareketler.

"Hayır." Başımı salladım, geriye doğru adım attım. "Hayır. Bunların hepsi gitmeli." Bay Tom'un kafasının karıştığı belliydi. "Anlamıyorum."

"Bu seni şüpheli yapar." Parmağımı ona doğru uzattım. "*Şüpheli*. Ve odamı dikizlemesen iyi edersin!"

Bay Tom'u iterek koridora çıktım. Şu anda daha fazla karanlık yer keşfetmeme imkân yoktu. Fareler ve örümcekler neyse de, onlarla başa çıkabilirdim. Ama bebekler? Hayır. Beni sayma.

"Asla yapmam." Bay Tom hemen peşime takıldı. "Eğer yapabilseydiniz, bazı odaların karartılmış olduğunu görürdünüz. Onlar içinde efendinin olduğu odalar."

"Buranın efendisi ben değilim, o yüzden bunun konuyla ne ilgisi var anlamıyorum." Döndüm ve parmağımı bir kez daha havada gezdirdim. "Git ve şu odayı kilitle. Ben koşmaya gidiyorum."

Çılgın bakışlarım hiçbir tartışmaya yer bırakmadı. Hemen yüzünü buruşturdu.

"Gizli geçidi de kapatın. O şeylerin evin duvarları arasında dolaşmasını istemiyorum."

"Ev canlanmadıkça onlar da canlanmaz," diye bağırdı Bay Tom. "O zaman da harika bir ordu oluyorlar. Kimse onları beklemiyor."

"Cehenneme düştüm." Kapıyı arkamdan çarparak odama girdim ve dolabıma koştum. Hiçbir şey beni birinci kattaki gibi çağırmıyordu.

"Aman Tanrım, kendini duyabiliyor musun Jacinta?" Dolabın köşesine büzüldüm ve hızla koşu kıyafetlerimi giydim.

Çıplaklığımı görmesini umursadığım için toparlanmıyordum bile. Bu sarkık, darmadağınık beden çocuk sahibi olduğumdan beri aynı değildi. Bazen artık benimmiş gibi bile hissetmiyordum. Kimin aval aval baktığı umurunda bile değildi.

Hayır, toparlanıyordum çünkü spor sütyenimin yarısına kadar sıkışacağımdan ve mücadelemi göreceğinden endişeleniyordum.

"Çimenlerin üzerinde sürüklenen genç adamlar, kasabanın alfası olmaktan bahseden seksi orta yaşlı adamlar, insanlık tarihinin en tuhaf uşağı ve şimdi de askerileştirilmiş oyuncak bebeklerle dolu bir oda? Ne tür bir Hades'in honkeytonk'una düşmüştüm? Ve işte buradayım, tüm bunların ortasında, hareket eden ahşap oymalar için dolabın etrafına mı bakıyorum? Bu çok kötü. Orta yaş krizini geçtim, deliliğe doğru hızla ilerliyorum."

Kendi kendime konuşuyor olmamın da bir faydası olmadı. Spor ayakkabılarımı giydim ve dolaptan çıktım.

Bay Tom beni yatak kapısında, ellerini önüne açmış bekliyordu. Avuçlarında 80'lerin tarzında, üzerinde yeşil bir şerit bir eşofman bandı ve ona uygun iki bileklik vardı.

"Hayır." Onu iterek geçtim.

"En azından yanına biraz su al. Al." Koridorda aceleyle ilerledi.

Beklemedim, onun yerine merdivenlere yöneldim.

Bay Tom beni orada karşıladı, üstünde bir su borusu olan küçük bir sırt çantası taşıyordu.

"Sadece bir kez kullandım. Koşmanın bana göre olmadığına karar verdim. Harika durumda." Merdivenlerin dibine geldi, pelerini dalgalanıyordu ve onu uzattı. Derinliklerinde su şırıltıları duydum. "Susuz kalmamak önemlidir."

"Sadece bir kez kullanıldı... ama suyunu değiştirdiniz mi?"

Acelesi yüzünden durakladı. Gözleri sırt çantasına kaydı. "Ya da su borusunu yıkadın mı?"

Yüzünde rahatlamış bir gülümseme belirdi. "Bunun için endişelenmeyin. Ben ters yıkama yapmam. Su da bozulmuyor." Sırt çantasını biraz daha uzattı. Söyleyecek bir şey yoktu.

"Bekle! Seninle ister misin?" diye seslendi arkamdan.

Merdivenlerden inip serin gecenin içine doğru yürüdüm. Her ne kadar Los Angeles'ın bazı mahallelerinde geceleri koşmaya gitmesem de, çok endişeli değildim

O'Brien'lar hakkında. Yine de Kırık Burun Harry ve gece dışarıda bir kadın olmanın getirdiği normal güvenlik endişeleri vardı. Arkamdan biri koşarsa duyabilmek için sadece bir kulaklığımı takardım...

Yürüme yolunda durakladım ve kapıdan çıkarken kulaklığımı unuttuğumu fark ettim. En azından telefonum yanımdaydı, dolapta üstümü değiştirirken eşofmanımın içine sokmayı başarmıştım. En azından yardım çağırabilir ya da gerekirse GPS kullanabilirdim.

Niamh'ın karanlık verandasında bir hareket fark ettim. Ben yaklaşırken ayağa kalktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, elinde bir taş ve sandalyesinin ayağının yanında sadece iki tane vardı. Belli ki silahları konusunda seçiciydi. "Koşuya mı çıkıyorsun?"

"Evet. Biraz hava almam

lazım." "Al. Ben de geliyorum.

Orada bekle."

Neden herkes bana her yerde eşlik etmek istiyordu?

O içeride kaybolur kaybolmaz ben de . Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı ve kendimi zorlamak istiyordum. Söylemesi ayıp ama koşmak hızlı yürümekten farklı bir şeydi. Bana engel olunmasını istemiyordum ve Niamh da o kadar çevik görünmüyordu.

Gerçekten de kaldırılmak istediğimi fark etmem sokağın sonuna kadar sürdü. Bir hamak tarafından.

Dizim acı içinde kıvranıyor, ciğerlerim yanıyor ve her yerim ağrıyordu. Müzikle koşmak çok daha iyiydi çünkü ritim ve şarkı sözlerinde kaybolabiliyor ve acıyı unutabiliyordum. En azından acının bir kısmını unutuyordum. O olmadan, her sarsıcı adımdan başka odaklanacak bir şeyim yoktu. Yavaşça geçen her ağaca. Kesik kesik nefesime.

Ayaklar ritmik bir şekilde arkamda gümbürdüyordu. Benden daha hızlı biri bana doğru koşuyordu.

Kalbim tekledi ve adrenalinim yükseldi. Yirmili yaşlarımda aldığım kendini savunma dersleri kafamın içinde dönüp durdu. Soğukkanlı davranarak omzumun üzerinden baktım.

Niamh peşimdeydi, üzerinde Bay Tom'un önerdiğine neredeyse benzeyen 80'lerden kalma bir ter bandı, bir bilek bandı seti ve sokak lambalarında neredeyse parlayan tel tel, çamaşır suyu beyazı kasları gösteren minik bir koşu şortu vardı.

Konuşmak ya da en azından homurdanmak için yavaşladım ama elini sallayarak yanımdan geçti. "Sonra barda buluşuruz. İlk içkiler benden."

Onun ardından nefes nefese kaldım ve kadının caddede ve köşede adeta zum yaparak ilerleyişini izledim. Kadın kamyon gibi gidiyordu! Ne ego kırıcıydı ama.

Bacaklarım titrese de ettim. O yapabildiyse, ben de yapabilirdim. Sonunda. Bir gün.

Yıllar sonra gibi gelen bir yarım saat sonra, geniş bir çemberi tamamladım ve beni evimden şehir merkezindeki şeridin karşı ucuna getirdi. Düşmeden önce sakinleşmenin zamanı geldiğine karar vererek yavaşça yürümeye başladım.

Sonuçta, yaşımın iki katı bir kadının benimle paspas olması dışında, iyi bir ilk koşu olmuştu. Her yerim acıyordu ve muhtemelen Quasimodo'ya benziyordum ama en azından dışarı çıkmış ve bir şeyler yapmıştım. Bu Niamh'a bir içki içmek için katılacağım anlamına gelmiyordu.

Şehir merkezi şeridi, birkaç blok boyunca, çoğunlukla sessizdi. Yolun aşağısındaki otelden yüksek sesli kahkahalar geliyordu, açık kapıdan geniş kaldırıma yumuşak turuncu ışık yayılıyordu. Birisi -kadına benziyordu- bir blok aşağıdaki küçük kulübeden çıktı, muhtemelen bir konuttan ziyade bir tür iş yeri ve kapıyı kilitledi.

Doğrudum, hâlâ nefes nefeseydim, yüzümden ter damlıyordu ve ilerlemeye devam ettim. Karartılmış ya da kapatılmış pencereler yolu süslüyordu. Kapılar kapalıydı. Saat o kadar geç değildi ama işyerlerinin çoğu gece için çoktan kapanmıştı.

Otelden bir çığlık yükseldi. Geçerken açık kapıdan içeri baktım. Barın en ucunda birkaç genç insan oturuyordu; kadınlar açık saçık giyinmiş, erkekler ise aynı kıyafetin çeşitlemelerini giymişlerdi: mavi yakalı bir gömlek ve ustalıklı yıpratılmış bir kot pantolon.

Bakışlarım kadınlardan birinin çıplak göbeğine takıldı. Dört paketimi geri almak için neler vermezdim. Eğer bir tane olsaydı, onu da gösterirdim. Kırk yaşındaki bu kadın hareket ettiğinde sallanmak yok. Kanıt olarak ortaya koymak isterdim.

Dişlerimi sıktım. Bunu kanıt olarak ortaya koyacaktım. Yoksa neden koşayım ki? Yakında diyetimi kontrol altına alacaktım - artık yatmadan hemen önce kurabiye yemek yok - ve sonra bir rock yıldızı olacaktım. Bunu başarabilirdim!

Tamam, yatmadan önce *o kadar* kurabiye yemem. Bir bayanın yaşaması gerekiyordu.

Barın ortasında yalnız bir adam oturuyor, sıkılmış barmen ise kasanın yanına eğilmiş telefonuna bakıyordu. Pek de heyecan verici bir şey gibi görünmüyordu.

Kendi arkadaşlarınızı getirmediğiniz sürece. Austin Steele'in yeri gibi değil, insanlar bilardo oynuyor ve müşterilerin çoğu sohbet edip selamlaşıyor.

Söyledikleri hafızamda canlandı. İçim burkuldu.

Belki de haklıydı. Buraya uygun olmadığım açıktı. Evet, bu bir iltifat gibi görünmeye başlamıştı ama ihanet hâlâ canımı yakıyordu. Beni dinlemişti. Beni eve bırakmıştı. Bunlar beyefendilerin yaptığı şeylerdi. Genç nesille birlikte yok olmaya yüz tutmuş şeyler.

Ama hiç de centilmen değildi. Çılgın topluluğunun statüsünü düşünüyordu.

Yürümeye devam ettim, şeridin kenarına yaklaştım.

Austin'in oyunu ki? Başarısız olmamı istiyorsa neden bana yardım etti?

Peki Steele isminin olayı neydi? Gerçekten mi, *Steele*? Muhtemelen bu ismi kendisi bulmuştur. Orta yaşını yeniden markalaştıran gümüş bir tilki - "Hala gençlerle takılabilirim, çünkü ben çelikten yapıldım!"

Harika olduğumu bilmek için kendimi yeniden markalaştırmama gerek yoktu. Tam bir kimlik krizinin ortasında olabilirdim, bir anne vücuduyla ve verecek hiçbir bokum kalmamış olabilirdi, ama yine de yirmi yaşındaki halimin etrafında daireler çizebilirdim.

Tamam, tam olarak *koşmadım*. O kaltağın beni geçemediği tek şey bir dondurma kamyonuydu.

Ama ben onun etrafında daireler çizerdim! Para meselelerini çözmüştüm. Bir evi çekip çevirmeyi, faturaları yönetmeyi, çalışmayı, şehir üniversitesinde ders almayı ve bir insan yetiştirmeyi biliyordum. Yirmi yaşındayken kendimi zar zor hayatta tutabiliyordum.

Ben de daha sertleşmiştim. Anne olmak insana fedakârlığın ve mutlak cesaretin ne demek olduğunu öğretiyor. Oğlum için ateşin içine koşardım. Bir kurşunun önüne atlardım. Ne kadar korkunç olursa olsun, sadece onu güvende görmek için kendimi her türlü tehlikeye atardım. Ve tüm bunları gözümü kırpmadan yapardım.

Bir annenin cesareti ölçülemez. Çocuklarımız en iyi benliklerine kavuşabilsinler diye, teşekkür etmeden, her gün arka planda çalıştık. Sevdiklerimiz için kendimizi feda ettik ve bunu sessizce yaptık. Memnuniyetle. Sevgiyle.

Sinirli bir nefes verdim. Austin bana ne tür kötü bir insan diyordu ki?

Ne var biliyor musun? Umurumda bile değildi. O evi sevmiştim. Benimle konuşuyordu. Yuva gibi hissettiriyordu. Komşu şiddet yanlıysa ve bir denizci gibi içiyorsa ne olmuş yani? Bahçıvan bakımlı çalılıklarıyla masum çocukları kandırmayı sevse ne olurdu? Kâhyanın kendini süper kahraman sanması ve kişisel alandan pek anlamaması kimin umurundaydı ki? Hepsinin kocaman kalpleri vardı. Bana hoş geldin demişlerdi. Bu da karakterleri hakkında bir şeyler söylüyordu. Eğer tek sorun, seksapeli hiç kaybetmemiş kaslı bir adamsa, öyle olsun. Zaten öyle arkadaşlara ihtiyacım yoktu. Beni o evden atmanın bir yolunu bulamayacaktı. Orası artık benim evimdi ve ben evimi korurdum.

Bebek odası hariç. Onun hâlâ gitmesi gerekiyordu. O çok uzaktı.

Beni Austin'in barına götürecek kavşağa yaklaşırken kendi kendime başımı salladım. Niamh muhtemelen oradaydı, altı paket içmişti ve kendini iyi hissetmiyordu.

Köşede kararsızlık içinde tereddüt ettim. Sanki planlarımız varmış gibi. Hatta bana ihtiyacı bile yoktu. Dün gece gördüklerime dayanarak, bara tek başına gitme geçmişi olduğunu söyleyebilirim.

Ayrıca, hiç param yoktu ve *gerçekten* içmek istemiyordum.

Kararımı verdim ve eve doğru ilerlemeye devam ettim. Tam o sırada kürek kemiklerimin arasında garip bir his olduğunu fark ettim, sanki biri beni izliyordu. Sanki tehlike orada bir yerde gizleniyordu.

Bu bölge tepelerden inen dağ aslanlarına ev sahipliği yapıyordu. Belki de çöp kutularını arayan ayılar. Öyle olmasını umuyordum çünkü bir hayvan avcısını bir insan avcısına her zaman tercih ederdim. İnsanlar hasta ve sapkın olabilirdi ve ölü taklidi yaptığınızda ya da kollarınızı iki yana açıp "Hah!" dediğinizde korkup kaçmaları pek mümkün değildi.

Yutkunarak, soğukkanlı davranarak sağa baktım, bakışlarımla karanlığı delmeye çalıştım. Huzursuz yapraklar dışında hiçbir şey kıpırdamıyordu.

Tekrar düz bakarak, çevresel görüşümde diğer tarafı izledim. Hâlâ hareket yoktu. Ama hissettiklerimden şüphe duymuyordum. Gölgelelerin arasında beni bekleyen bir yırtıcı vardı ve bana karşı büyük bir ilgi duyuyordu.

Göğsümdeki basınç artarken yavaşça hızımı arttırdım, yarı yarıya Niamh'a doğru koşmayı düşünüyordum.

Peki, tamam. Belki ben de Austin Steele'e doğru gitmeyi düşünüyordum. O adam barında saldırganlığa tolerans göstermediğini açıkça belirtmişti ve bir kavgadan çekinmiyordu.

Telefonumu çıkardım, ekrana dokunmaya hazırdım.

Önümde bir şekil belirdi, gölgelerin arasından sıyrıldı.
İnce ama kıvrımsızdı, bir erkek olduğunu tahmin ettim.

Kendine dikkat etmesi gereken bir adamdı, yoksa agresif bir bakışa maruz kalacaktı.

Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissetmeme rağmen soğukkanlı davranmaya devam ederek telefonumun ekranına dokundum. Niamh'ın dün gece test edilen numarası listenin en başında yer alıyordu.

"Merhaba," dedi adam yavaşça ilerleyerek. İlgisinin benimle ve belki de yeterince hızlı davranan bir caninin cinayetten paçayı sıyrabileceği bu güzel, karanlık sokakla olduğunu gösteren bir yürüyüşü bu.

"Hey," dedim karşıdan karşıya geçmeyi düşünerek.

Telefonumu yüzüme yaklaştırdım, potansiyel olarak kötü bir durumun uyarı sarsıntılarıyla biraz titriyordum. Niamh'ın numarasını tuşladım ve aradım, gerçekte hiçbir şey olmadığı için polisleri aramak için haklı bir nedenim yoktu ama her ihtimale karşı desteğe ihtiyacım vardı. Eğer bir şey olursa, umarım benim için polisi arardı. Ya da Austin'i arardı.

"Güzel bir gece," dedi adam, kaldırımın ortasına doğru yönelerek yolumu kesti.

On adım kaldı. Sokağın diğer tarafına geçersen beni takip etmesi için onu motive edebilirdim ama onu bu kadar yakından geçmenin de kendine has riskleri vardı.

"Elbette." Caddeyi çaprazlamasına geçmeyi tercih ettim, hızlı yürüyordum ama koşmuyordum. İnce yapılıydı ve daha önce yaşlı bir kadın beni geçmişti, peşimden koşmasını istemedim. Bu yarışı kazanacağımdan şüpheliydim ve bu çaba beni sadece yoracaktı.

"Alo?" Niamh'ın neyse ki telefonuna cevap verdiğini duydum.

"Sizinle biraz konuşmak istiyordum," dedi adam ve önünü kesmek için harekete geçti, yürüyüşü uzundu ve hızı artıyordu.

"Jessie?" Niamh konuştu ve arka planda kahkahalar yükseldi. Belli ki bardaydı.

"Yardıma ihtiyacım var," dedim telefona hızlıca. "Neredeyse evde. Bizim sokakta

."

Telefon elimden sökülüp alındı.

Şaşırdım, dehşete kapıldım ve her zamanki dilbilimsel yaklaşımım la tepki verdim. "Hah!" İki büküm oldum ve bir kolumu uzattım.

Dirseğim birinin ağzına çarptı ve kafasını geriye doğru kırdı. Benim telefon yerde sekerek ilerledi.

"Yardım edin!" Bağırdım, koşmaya başlamıştım bile.

Yüzüm sert havaya çarptı. Vücudum...

Orada hiçbir şey olmadığını, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde sendeleyerek geri döndüğümde fark ettim.

Yolumda hiçbir şey yoktu. Neye ?

İri eller kollarımın üst kısmına kenetlendi. Geriye dönüp baktığımda bunun dirseğimle vurduğum adam olduğunu anladım, dudağı kanıyordu ve yüzünde asık bir ifade vardı. Bu ikinci bir adamdı, beni takip edenden farklıydı.

"Yardım edin!" Hâlâ kafam karışıkta ama telefonumun açık olduğunu biliyordum. Yeterince yüksek sesle bağıırsam Niamh'ın duyabileceğini biliyordum. "Yardım edin! Neredeyse eve geldim."

Beni tutan adam döndü ve telefonumun üzerinde tepindi.

"Hayır!" Yumruklarımı sıkarak bağırdım. "Beni ne sanıyorsun, paradan mı yapıldım? Bunu neden yapıyorsun? Kapat şunu."

"Şu ev hakkında..." İlk adam önüme çıktı. Daha önce iyice bakamamıştım -neye benzediğini önemsemeyecek kadar kaçmaya niyetliydim- bu yüzden tuhaf kıyafetini fark etmemiştim. Siyah eldivenler, uzun siyah kadife bir pelerin ve altında smokin vardı. Bay Tom'un tek süper kahraman olmaya aday sihirbaz olmadığı açıktı.

"Şaka mı şeker mi?" diye mırıldandım, bir karış açık kalmıştı.

"O evde nasıl bir rol oynuyorsun?" diye sordu adam.

"Ben yeni bekçiyim. Burayı temizliyorum, hepsi bu. Bana ait değil. Arkadaşımın teyzesinin. Çay ya da başka bir şey ister misin? Eminim uşak Bay Tom size seve seve çay yapar. Komşum kesinlikle yapar. Hatta bir ya da iki sandviçle birlikte kıyafetiniz hakkında biraz küfür bile ederdi. Kimse sizi suçlamaz-"

"Arkadaşının teyzesinin..." Gözleri kısıldı. "Sen Havercamp'lardan değil misin?"

"Hayır! Ben bir Evans'ım. Şey...yasal olarak bir Evans'ım. McMillan olarak başladım. Benim kendi soyadım bile yok. Sadece hayatımdaki erkeklere göre bana veriliyor ve benden alınıyor."

"Sessizlik."

Ağzımı tıklayarak rastgele gevezelikleri kestim. Panik, farkındalığımın sınırlarını bulanıklaştırdı. Derin nefesler görüşümün biraz açılmasına yardımcı oldu ama ikinci adamın tutuşu canımı yakmaya, etime batmaya başlamıştı. Hâlâ ne istediklerini bilmiyordum.

"Onu koruyanlar temizlemenize izin mi veriyor?" diye sordu ilk adam.

"Bu kadar yeter."

Başımı çevirdim, rahatlamıştım. Niamh gelmişti. Ve destek getirmişti.

OceanofPDF.com

ON BEŞ

AUSTIN STEELE sokağın ortasında durmuş, ay ışığı güçlü vücudunu aydınlatıyordu. Güçlü kolları iki yanında gevşekçe sallanıyordu ve çiğ yoğunluğu havayı elektriklendiriyordu. Öne doğru biraz eğilmiş, ayaklarının üzerinde dengede duruyordu, belli ki her an ileri atılmaya hazırды. Dövüşmeye gelmişti, bunu inkâr etmek mümkün değildi ve açıkça kaybetmeyi planlamıyordu.

İçimi bir rahatlama kapladı. Kavga etmiş olabilirdik ama onu gördüğüme çok sevinmiştim.

Austin'den biraz uzakta Niamh duruyordu, hala koşu bantlarıyla süslenmişti ve inanılmaz bir şekilde elinde bir bira vardı.

"Nedir bu, bir sürü mü?" İlk adam gülümsedi ve Austin Steele'e doğru bir adım attı. İkinci adam beni kendine kalkan yaparak etrafında döndürdü. "Biraz uzun dişliyiz, değil mi?"

Niamh, Austin'i işaret ederek, "Onunla birlikte değilim, hayır," dedi. "Ben onlarla birlikteyim." Arkamızı işaret etti.

Arkama baktığımda Bay Tom ve Edgar'ın caddenin ortasında yürüdüklerini görebiliyordum, Bay Tom'un pelerini arkasında dalgalanıyordu.

İlk adam güldü. "Ne komik küçük bir kasaba. Siz dört ihtiyar da onun koruyucuları mısınız?"

"*Kasabanın* koruyucuları mı? Ben olsam sıkmazdım." Niamh güldü, sesi konuşmacının aptallığını yansıtıyordu. Bir anda kankam oluverdi. "Hayır, biz o hanımefendinin koruyucularıyız." Beni işaret etti. "Bizim kasabayı koruduğumuz düşüncesi neredeyse senin kıyafetin kadar komik olurdu. Çok büyük bir pelerinin var. Neyi telafî etmeye çalışıyorsun o zaman?"

"Demek seçilmiş kişi olmaya niyetli," dedi adam, dudaklarını kıvrıran bir gülümsemeyle. "Ben de onun Bayan Havercamp olmadığına inanıyordum."

"O Bayan Havercamp değil, hayır. Aslında Bayan Havercamp'a artık Bayan Drury deniyor," diye cevap verdi Niamh. Birasından bir yudum aldı. "Korkunç bir soyadı, biliyorum. Onu bu soyadını almaması konusunda uyarmaya çalıştım. Diana, dedim, yaşın önemli değil, insanlar bu isim yüzünden seninle dalga geçmeye devam edecekler."

Adamın gülümsemesi azaldı. İkinci adam sebepsiz yere beni hafifçe sarsarak Austin'in dikkatini çekti.

"O zaman... onun burada ne işi var?" diye sordu birinci adam. "Ivy House'un seçilmiş olması için yeni birinin başvurduğuna dair haberler aldım."

"Başvuru yapmıyor," dedi Niamh. "Diğer uçta onu neyin beklediğine dair hiçbir fikri olmadan bu duruma tökezleyerek giriyor."

"Ben olacağımdan emin olabilirim," dedi adam, ses tonu ipeksi.

"Öyle olmadığından emin olacağım," diye yanıtladı Austin, sözünde kesinlikle kabadayılık yoktu. Sanki bir gerçeği ifade ediyormuş gibiydi ve kendine olan güveni bunu kesinlikle inandırıcı kılıyordu. Kendine güveni ve sesindeki sertlik.

Kollarımdaki küçük tüyler diken diken oldu ve vücudumu bir ürperti kapladı, onun vahşiliğinden korkuyordum... ve aynı nedenle biraz da heyecanlıyım.

"Bırakın onu ve kasabadan çıkın," dedi. "O ve burası benim korumam altında."

Adam güldü. "Bu doğru mu? Senin koruman mı?" Dramatik bir şekilde döndü ve önce arkasına, sonra da etrafına baktı. "Sadık tebaanız çalırlıklarda mı saklanıyor? Yoksa görüldüğünüz kadar yalnız mısınız?" Tekrar güldü. "Felix, onu getir-"

"Özür dilerim." Niamh elinin tersiyle ağzını sildi. "Sizi tanıştırmalıydım - bu Austin Steele."

İki adamın içinden bir ürperti geçti. İlk adamın yüzündeki gülümseme silindi ve vücudu dondu. Beni tutan adam refleks olarak daha sert sıktı. Beni sarsarak Jessie kalkanını Austin'e doğrulttu.

"Ah. Austin Steele," dedi ilk adam, sesi gergindi. "Ününüz sizden önce geliyor elbette. Komik, daha fazla güç için baskı yapmakla ilgilenmediğinizi duymuştum."

". Bela istemiyoruz."

"Bela istemezsin." İlk adam arkadaşına küçük bir jest yaptı ve kollarımı sıkarak eller gevşedi ve sonra çekildi. "Bela istemiyorsun ve daha fazla güç için strateji geliştirmiyorsun, ama yine de burada Ivy House'un yanında duruyorsun. Bu tesadüf... inanılmaz."

"tesadüf sadece bir tesadüf. Ivy Evi nesillerdir efendisizdi. Ben gelmeden çok önce. Burası küçük, sakın bir kasaba ve ben de öyle kalmasını planlıyorum. Misafirliğinizi fazla uzattınız."

Adamın bakışları bana kaydı. İyi adam tarafına doğru kayıyordum ama sanki çılgın bir kırmızı ışık/yeşil ışık oyunundaymışız gibi olduğum yerde donup kaldım. Bakışları Austin'e geri dönmeden önce diğerlerinin üzerinde gezindi. "Gerçekten de ne kadar karışık bir ağ. Bay Steele, ilerlemeyi durdurmayı planlıyorsanız, umarım eşinizle karşılaşmaya hazırsınızdır."

"Peki bu kim olabilir, *sen* mi?" dedi Austin, vücuduna güç dolanarak.

"Aslında işverenim." Adamın elinde sihirli bir şekilde beyaz bir kart belirdi.

eldivenli el. Fırlattı, dikdörtgen karanlığı yaparak yolun karşısına geçti. Bana döndü ve eğildi, pelerini etrafında dönüyordu. "Kendinize dikkat edin hanımefendi. Kaybeden tarafı seçmek istemezsiniz."

Pelerinini parlattı ve sinsice uzaklaştı, çalılarının arasında eriyip kayboldu, çıkışı da girişi kadar tuhaftı. Uşağı da onu takip etti.

Bacaklarım titriyor, kalbim hızla çarpıyor, telefonum çatlamış ya da daha kötüsü, üç yaşlı insana ve Austin'e aynı anda saldırmaya çalıştım. Konumları bunu imkânsız kılıyordu, bu yüzden sefil belirsizliğimi Austin'e yönelttim.

"Lucy, yapman gereken bazı şeyler var!"

Çevresel görüşümde bir hareket bulanıklığı dikkatimi çekti. İkinci bir çift el kollarımı sıkıca kavradı, parmaklar uzun ve cılızdı ama garip bir şekilde güçlüydü. Bir yüz boynuma doğru eğildi.

Adrenalinim yükseldi. Korku içime aktı.

Keskin bir acı patlaması boynuma saplandı ve daha önce hiç hissetmediğim bir tür ilkel korkuya yol açtı. Zaten hareket ediyordum.

Omzumun üzerinden dürterek faili gözünden yakaladım. Geriye doğru sarsıldı ve uludu, ben de Edgar olduğunu anladım.

Bu, bahçeye gömüldüğüm gece olmayacaktı.

Ellerinden kurtuldum ve koşmaya başladım.

Bir adım bile atamadan siyahlık beni ele geçirdi.

ON ALTI

EARL, Edgar'ın uluyarak Jessie'den uzaklaşmasını şaşkınlıktan dili tutulmuş bir halde izledi. Parmakları ve dişleri Jessie'nin boynundan kurtuldu.

Austin Steele bir anda oradaydı. Edgar'ı tek eliyle kaldırdı ve caddenin kenarındaki çalıların arasına fırlattı. Jessie çoktan Edgar'ın ısırığına yenik düşmüş, sersemlemiş ve uyumaya başlamıştı. Kemiksiz bir şekilde yere düştü -ya da Austin Steele yere atlayıp onu düşerken kucaklamasaydı düşecekti, cüssesine ve gücüne rağmen onu nazikçe göğsüne bastırdı.

"Aman Tanrım." Earl alkışladı. "Oldukça hızlı hareket eden bir kahraman. Etkilendim."

Niamh Earl'e, "Tabii, evet, başkası seni kurtardıktan sonra alkışla, seni eşek," dedi. Çalıların arasından sürünerek çıkan Edgar'a döndü, giysilerinden yeşil filizler çıkıyordu. "Peki sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Edgar refleks olarak, herkesin ilgisi altında bocalayarak. Çalıların arasına geri çekildi.

"O zaman neden onu ısırdın?" Niamh sordu.

"Bilmiyorum," diye tekrarladı, gözleri kocaman açılmıştı. Etrafındaki çalılar sarsıldı. "Panikliyor," dedi Earl, rahatlatıcı gülümsemesi karşısında soldu

Austin Steele'in bakışları. "O bir vampir, nasıl olduklarını bilirsin. Önce ısır, sonra soru sor. Eminim tüm bunların iyi bir nedeni vardır. Edgar, bakalım sen daha iyi bir cevap bulabilecek misin?" Earl, Austin Steele'den uzaklaşarak konuştu. Jessie kollarında gevşekçe sallanırken, başı omzunda sallanırken bile, tüyleri diken diken olduğunda büyük alfaya güvenmiyordu. Belki *de özellikle* Jessie onun kollarına sahiplenici bir şekilde sarılmışken.

kavramak. Austin Steele'in koruyucu içgüduları onu bir şekil değiştiren için bile alışılmadık derecede vahşi yapıyordu. Earl kollarını vücuduna bağlı tutmayı tercih ederdi.

"Şey, ona evden bahsedemeyiz," dedi Edgar küçük bir sesle, artık çalıların arasında tamamen gizlenmişti, "ve bazı cevaplar isteyecek, bu yüzden... bize zaman tanınması için onu hayrete düşürdüm."

"İşte, gördün mü?" Earl dedi ki. "Bu adil bir nokta. Austin Steele de Edgar'ın gözünü çıkardıktan sonra kafasının betona çarpıp kırılmamasını sağlamak için oradaydı. Hep birlikte iyi iş çıkardığımızı düşünüyorum."

Niamh alt dudağını çiğneyerek, "Refleksleri iyiydi," dedi.

Earl, "Agnes'i ziyaret edip bir içki alabiliriz," dedi. "Eminim bu gece için bir hafıza iksiri iyi gelecektir ve yarın umarım evin kalbini bulabilir ve-"

"Hayır." Austin Steele'in sesi Earl'ün omurgasında rahatsız edici bir ürperti yarattı. Earl birkaç adım daha uzaklaştı. "Bu gece sadece bir örnekti. Bir öncü. Eğer ev ona sihrini bağışlarsa, daha fazla kaçırma girişimi göreceğiz. Daha güçlü büyü. Onu bundan koruyacak hiçbir şey olmayacak. Tüm kasaba istila edilecek."

Niamh kollarını kavuşturarak, "Nasıl olsa burası eninde sonunda istila edilecek," dedi.

Austin Steele, "Eğer kalbi bulamazsa ve varisler ortaya çıkmazsa, kimse bu kasabayla ilgilenmeyecek," diye cevap verdi.

"Bu kasabaya her zaman ilgi duyan birileri vardır, Austin Steele. Burada pek çok büyülü insanı barındırdın, ama onları barındıramayacak kadar yaşlandığında ne olacak? Bir sonraki alfa kayıp bir sürü arkadaşını aramak için ya da sadece efsanevi Austin Steele'e meydan okumak istediği için geldiğinde ne olacak? Bir gün, o diğer alfa daha genç, daha güçlü ve daha acımasız olacak. Değerli kasaba halkınızı spor olsun diye öldürebilir."

Güçlü gövdesi boyunca kasları patladı ve çenesi sıkıştı. "O günden bu yana çok yol kat ettik."

Earl istemsizce yutkundu ve çalılıklarda Edgar'a katılmayı düşündü. Niamh bu koca kasabada Austin Steele'le kafa bulmayı aklından bile geçirmeyen tek kişiydi. Her zaman tam bir desteden bir joker eksik olmuştu ama arada sırada bir adım daha ileri gidiyor ve şeytanın memelerini çekiyordu. Akli başında hiç kimse Austin Steele kendini canavarına kaptırdığında onun yoluna çıkmak istemezdi. Kadın delirmişti. Ama en azından Earl ona ulaşabilmişti.

"Düşündüğünüz kadar uzun değil," dedi. "Senin ömrünün beş katı yaşayan büyümlü halk için değil. Ne olursa olsun, o gün gelecek. Sen eski bir kot pantolonun üzerindeki bir yamasın. Bir yara bandı. Senin yerine geçecek başka biri olmazsa -ki ikimiz de biliyoruz ki sihirli dünyada türünün tek örneğisin

-Burası er ya da geç ele geçirilecek. Belki de Kızıl Pelerinliler tarafından..." - parmaklarıyla tavşan kulakları yaptı- "kurduğunuz bu terk edilmiş kasabada büyümlü ırkı *arındırmaya* . Diğer herkes sürgün edilecek ya da daha kötüsö olacak. Ya da insan ve işbirliği yapmayan büyümlü insanları kovmaya ve şarap endüstrisinin kârını ele geçirmeye çalışan fae'ler..."

"Anladım, anladım," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Sen uzun vadeli bir çözüm değilsin. Sen kısa vadeli bir çözümsün-"

"Ben dedim. Peki ya sen? Bana yavaş yaşamayı sevdiğini söylemiştin. Seçilmişleri korumak için yeniden kılıç kuşanmayı gerçekten istiyor musun?"

Omuz silkti. "Emekli olmayı seviyorum, bu doğru. Biri kıızı öldürürse benim için en kolayı bu olur. Sonra, birkaç yıl içinde, sen alevler içinde öldüğünde-"

Edgar çalıların arasından, "Gereksiz," dedi ve sonra yapraklar titredi, sanki bunu söylemek istememişti ve getirebileceği ilgiyi hoş karşılamamıştı.

"-Ben iyi olacağım. Kimse tek memeli ve kötü tavırlı yaşlı bir İrlandalı kadını rahatsız etmez. Hem de yasadışı biriyle. Dünyada bir sürü veranda var. Herhangi birinden yabancılara taş atabilirim. Ama Edgar'ın durumu pek iyi olmayacak. Bu yaşta mı? Bir vampir avı partisi için yaşlı ve zengin bir adama satılacak. Tabii ki avlanan o olacak. Ve Earl de duvarların içinde toz zerreciklerini gözetleyerek delirene kadar işe yaramaz olmaya devam edecek."

"Öncelikle, ben işe yaramaz biri değilim-" dedi

Earl. "Eski işvereniniz farklı düşünmek için yalvaracaktır."

"-ve ikincisi, o evde hiç toz zerresi yok. Görevlerimde çok titizimdir." Mırıldanarak bitirdi, "Ve şimdi Bay Tom. Geleceğin seçilmişsi tarafından böyle adlandırıldı. Bana hep Tom denmesini istemişimdir. Soyadım da yok. Sadece Tom."

"Gördün mü? Neredeyse delirmek üzere," dedi Niamh. "Neredeyse delirmek üzere. Sadece boş bir yuvada birkaç yıla daha ihtiyacı var."

"Jess'in kalbi bulmasına izin vermenin tüm sorunlarımızı çözeceği izlenimine mi kapıldın?" Austin Steele pazuları şişmiş bir halde sordu.

"Hayır," diye karşılık verdi Niamh. "Bu kasabanın, saltanatı boyunca bu kasaba olarak kalabilmesi için tek şansının o olduğunu söylüyorum."

"O bir Jane," dedi Austin Steele. "Doğaüstü güçler etrafını sarmış, fark edilmek için yalvarıyor ama o henüz fark etmedi. O gücü elde edecek, onunla ne yapacağına dair hiçbir fikri olmayacak ve karşısına çıkan ilk prens ona dünyayı sunacak. Bizi kendi başımızın çaresine bakmak zorunda bırakarak bir çırpıda bu kasabadan gidecek."

"O evden ayrılmayacak," dedi Edgar, çalıların arasından hafifçe yükselerek. "Orayı çok seviyor. Orayı hep sevdi. Ve şimdi oraya geri döndü. Oradan ayrılmayacak."

Austin Steele, "Kendini rahat hissederek geri döndü," dedi.

"Austin Steele, izin verirsiniz..." Earl ellerini kaldırarak alfanın hain bir ışıltı saçan gözlerini görmesini engelledi. Kelimeler neredeyse boğazında düğümleniyordu. "Ailesiyle birlikte yaşamak bir kolaylık meselesiydi. Aynı şey buraya, hiç arkadaşı ve güvenlik ağı olmayan yabancı bir kasabaya gelmek için söylenemez. Özellikle de yanında tutmak zorunda olduğu arkadaşlarını düşünürsek."

Niamh, "Kendinden bahsediyor olsan iyi edersin," diye .

"Buraya geri döndü çünkü ev onu evine çağırıyordu," diye devam etti. "Zamanı gelmişti. O hazır. Bugün fuayede durdu ve iki saat boyunca kemerli girişe baktı. Kendini kaybetti. Ev uyanıyor ve o da onunla bağ kuruyor. Onun evle olan bağı hepimizin hissettiğinden çok daha derin ve hiçbirimiz evi terk etmedik. O da gitmeyecek."

Niamh, "Egoist bir prene de gitmeyecektir," dedi ve ofladı. "Bunun için fazla yorgun. Hayatının yarısı boyunca süren bir son düzlükte savaşı kaybederek mi çıktığını sanıyorsun? Tanrım, hayır. O bir erkek aramıyor. Tuniğinin içine tüy takmış bir palyaço kasabaya girip sallanmaya başlarsa, çok erken aşktan bahsederse ve ayaklarını yerden kesecek bir gösteri yaparsa, yüzüne güler ve muhtemelen çalıların arasında saklanan o zavallı aptala yaptığı gibi gözüne bir yumruk atar. Edgar bunu hak etmiş olsa da, hak etmediğini söyleyemem."

Earl her ne kadar bu uygulamadan nefret etse de bu konuda ona katılmak zorundaydı.

Niamh, "Hayır, o bu rol için mükemmel" dedi. "Ateşi ve zekası var çok eğlenceli biri. En önemlisi de doğru olduğunu bildiği şeyi yapmaktan kolay kolay vazgeçmeyecektir. Hayır, onu bırakıp gitmeyeceğim ve eğer o evde kalmak istiyorsa, bunu yapmasına yardım edeceğim. Onun için savaşa geri dönmeye değer, bunu yapmak için diğer memeyi kaybetmem gerekse bile."

"Şu kelimeyi söylemeyi keser misin?" Earl acı çekerek sordu. "Meme ya da meme bezi ya da-"

"Etrafta dolaşıp ona meme bezi diyeceğimi mi sanıyorsun?" Niamh karşılık verdi, gözlerinde ateş parlıyordu. "Neyim ben, doktor mu?"

"Beyninde taş olan bir taşra cini gibi bir memeden daha iyi," cevap verdi, sesi yükseliyordu. "Yine de, sanırım, eğer ayakkabı uyarsa-"

"Yeter," dedi Austin Steele, odak noktası keskin bir şekilde Niamh'ın üzerindeydi, Tanrı'ya şükür. "Söylediklerinizi duydum. Bunun üzerinde düşüneneğim."

"Tek isteyebileceğim bu, Austin Steele," dedi ve başını eğdi, biri diz kapaklarını kırmadan olabildiğince eğildi. Ya da hikâyeler öyle diyordu.

"Bu arada, bunu nasıl halledeceğiz?" Austin Steele Jessie'nin yüzüne baktı.

"Isırığının etkisi geçmeden önce yaklaşık bir saatimiz var," dedi Edgar, hâlâ çalıların arasında çömelmiş, kemikli eliyle yaralı gözünü tutarken.

Niamh, "Belki de onu doğaüstü hayata alıştırmanın zamanı gelmiştir," dedi. "Bu yasak," diye yanıtladı Earl.

"Evin sırlarını ifşa etmek yasak," dedi Edgar. "Ama geçmişteki varislerin çoğu eve doğaüstü güçleri bilerek geldiler. Adayların çoğu evin sihrinin ne işe yarayacağını biliyor ama ona nasıl erişeceklerini bilmiyor. Jessie'ye sihirli dünya hakkında bilgi vermek kurallara aykırı değil. Büyülü olmayanlarla, onların refahını, hayatını etkilediğinde ya da büyülü olmaya hazır olduklarında büyü hakkında konuşmamıza izin verilir. O bu üç kriteri de karşılıyor."

"Evet, evet, doğru, doğru," dedi Earl, Edgar'ın haklı olduğunu biliyordu. "Birileri sihir okulunda dikkatini vermiş." Niamh sırttı.

"Okula gitmedim," dedi Edgar. "Dönüşmeden önce tarlada çalışıyordum. Bizi eğitimsiz ve cahil tutmak istediler, böylece kendimiz için düşünemezdik."

"Öyle demek istemedim... Öyle değil..." Niamh sıkıntıyla gözlerini ovuşturdu. "Hepimizin sorunları var dostum."

Earl, "Bence bütün bunları ona açıklayalım ve bakalım ne diyecek," dedi.

Bütün gözler ona döndü, Jessie'nin Edgar'ı bıçaklamasından öncekinden bir kişi daha azdı. "Yaşam tarzımızı açıklayalım. Ona neyin tehlikede olduğunu söyleyeceğiz. Sonra da kararı ona bırakırız." "O kırk yıldır bir Jane. Sence

gerçekten de

Bize mi?" Niamh sordu.

"Görmek inanmaktır." Austin Steele'in ses tonu kararlıydı. "Bu gece için ona bir iksir vereceğiz, böylece bu saldırıyı hatırlamayacak. Yarın... gerçekliğini ne kadar esnetmek istediğini göreceğim."

"Peki ya Bay Sihirbaz?" Niamh eğildi ve beyaz kartı aldı. Yüzü soldu ve nefesinin altında küfretti. "Patronu Elliot Graves."

Austin Steele'in gözleri gerildi. Earl alfanın korktuğunu kendisine bile itiraf etmeyeceğinden şüpheleniyordu. Burayı (ya da Jessie'yi?) kimin tehdit ettiği önemli değildi, Austin Steele meydan okumalardan geri adım atmazdı. Hiçbir zaman.

Jessie kollarındayken alfa tek kelime etmeden döndü, Agnes'in evine ve unutturucu iksire doğru ilerledi.

YEDİ

ERKEN AKŞAM OLDUĞUNDA, şifonyerleri, sandıkları ve kutularıyla iyi düzenlenmiş tavan arasına baktım. Gençliğimde yerleri kirleten rastgele gümüş çivilerin hepsi gitmiş, zemin çıplak ve süpürülmüştü. Yine de ortaçağ cephaneliği hâlâ ortalıktaydı. Gümüş uçlu mızraklar, tatar yayları, topuzlar ve savaş çekiçleri duvara düzgün sıralar halinde asılmıştı. Hatta üzerlerinde isimler bile yazılıydı. Savaş baltası "Jake" çok iyi durumdaydı ama sopa "Ron", ahşabındaki yara izlerine bakılırsa geçmişte travma geçirmişti.

Bunu Bay Tom'un yaptığını biliyordum. Başka hiç kimse bir eşyayı etiketlemek yerine ona bir arkadaş gibi isim vermeyi tercih etmezdi. Adam iyice kafayı yemişti.

Bu sabah uyandığımda yine tepemde dikiliyordu ama bu kez yüz ifadesi özellikle endişeli görünüyordu.

"Nasıl uyudunuz hanımefendi?" diye sordu, gözlerimin içine bakmak için öne doğru eğilerek.

Uyandığım için kafam karışmış bir halde onu uzaklaştırmaya çalıştım, o da bir çılgınlıkla geri çekildi ve sanki gözlerini oymaya çalışmışım gibi ellerini yüzüne kapattı.

Narin gözleri bozulmadan, akşam hakkında konuşmaya başladı, eve döndüğümde ne kadar yorgun olduğum için koşunun ne kadar mükemmel olması gerektiğini söyledi. Akşam yemeğini nasıl geç yediğimi...

Burnumu kıvırarak tavan arasında ahşap bir alet sandığına benzeyen şifonyere doğru yürüdüm.

Doğruyu söylemek gerekirse, koşunun ikinci yarısı çoğunlukla bulanıktı. Otelin önünden geçtiğimi ve içeri baktığımı hatırlıyorum ama ondan sonra her şey

akşam yemeğine kadar büyük bir kara delikti. Belli ki eve yorgunluktan sersemlemiş bir halde dönmüştüm ama akşam yemeğini unutmak zordu.

Çok fazla ot ve baharat içeren bir çeşit çorbaydı. Tadı neredeyse ilaç gibiydi. Ama aynı zamanda yorgunluğumun bir kısmını da gidermişti ve Bay Tom sanki hepsini bitirmemi istiyormuş gibi bana bakıyordu. Kesinlikle kendim için yemek yapmaya başlamam gerekiyordu.

Şifonyerin üstündeki küçük çekmecedeki bir iğne koleksiyonu vardı. Uzun ve ince, kısa ve kalın; bazıları parıl parıl parlıyordu, bazıları ise yıllarca toprakta yaşamış gibi görünüyordu. Hiçbirinin tepesinde iplik için bir halka yoktu, bu yüzden dikiş iğnesi olamazlardı, ancak ne için kullanılabilecekleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dart mı? Voodoo iğneleri mi?

"Tuhaf," dedim bir sonraki çekmeceyi açarken. "Ah. İşte "

Gümüş bahçe çivileri tam hatırladığım gibi görünüyordu. Hiçbiri uzaktan yakından kararmış değildi. Aslında, başımın üzerindeki çıplak ampulden ve odanın sonundaki küçük yuvarlak pencereden mümkün olandan daha fazla ışık yansıtıyorlardı.

Metalin yumuşaklığını hissederek birini kaşıdım. Sonra kaşlarımı çattım. Kesinlikle gümüşe benziyorlardı, yine de biri neden gümüş bahçe çivileri satın almış olabilirdi, hiçbir fikrim yoktu. Masraf gülünç olmalı. Ve Bay Tom kesinlikle bir demet bahçe çivisini parlatmak gibi garip bir şey yapmış olsa da, tıpkı bunun gibi görünürlerdi - parlak ve parlak

-Otuz yıl önce. O zamanlar ev uzun süredir kapalıydı. O zamanlar kimse onları parlatmıyordu.

Üzerime garip bir baskı çöktü ve düşüncelerimi böldü. Başımı eğerek bu hissi analiz etmeye çalıştım. Sanki bir varlık alanıma girmiş gibiydi. Tanıdığım ama çok da iyi tanımadığım biri. Bu kişinin evimde olmasında bir sakınca var mıydı?

Şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Burada ne haltlar dönüyordu?

Evime mi? Bir varlık mı giriyor? Ya altıncı hissim bu yerde aşırı hızlanmıştı ya da kafayı yiyordum ve sonum Bay Tom gibi olacaktı.

Tanrım, umarım çıldırmamışımdır. Sonumun Bay Tom gibi olmasını gerçekten istemiyordum. Ya da onlardan herhangi biri gibi.

Her iki durumda da basınç arttı ve omurgamda karıncalanmalar oluştu. Bir çeşit uyarı. Pek de yabancı olmayan biri geliyordu. Onun ya da onun karşılama seviyesi, henüz kararlaştırılmamıştı.

Dürtüyle bir çivi çıkardım. Ne olur ne olmaz diye, hazırlıklı olmak istedim.

Basamakları tırmanırken Austin'in iri gövdesi kapı aralığında büyüdü, yüz ifadesi meraklı ve gözleri ihtiyatlıydı. Çerçeveyi doldurduğunda durdu, beni gördü. Bakışları elimdeki çiviye kaydı. Kobalt mavisi gözlerinde korku, öfke ve tarif edilemez bir duygu parıldıyordu.

Gerildi, kasları sürpriz bir parti gibi ortaya çıktı. Omuzları dikkatimi çekti, geniş ve güçlüydü ve neredeyse kapının çerçevesini kaplıyordu. Vahşi ve ilkel bakışları kanımı dondurdu. Genelde kaç ya da dövüş anında donup kalacak biri değildim. Genelde kaçardım. Ya da savaşırdım.

Ama daha önce hiç böyle bir görüntüyle karşılaşmamıştım. Böyle bir adam, vahşice güç ve kuvvet saçan ve bir sürü çalışan kası olan bir adam. Kaçarsam beni yakalar, sonra da ikiye bölerdi. Beni toza çevirirdi.

Korkudan zar zor yutkunabiliyordum.

Hiçbir uyarı olmadan kapı yüzüne kapandı.

Sıçradım ve elimdeki çivi yere düştü.

Kalbim kulaklarımda gümbürdedi ve ardından gelen sessizlikte derin bir nefes aldım. Lanet olsun, Austin Steele istediği zaman korkutucu olabiliyordu.

Asıl soru şuydu: Neden olmak istemişti?

Olmak istemiş ?

Kapıdan yumuşak bir ses geldi.

"Kim o?" Beceriksizce sordum.

"Austin. Hala. Neden gümüş bir tutuyordun?"

Nefesim ciğerlerimden fişkırdı ve tepkime şaşırarak başımı salladım. Bana doğru bir adım bile atmamışken beni bu kadar korkutmayı nasıl başardığını merak ediyordum. Tek bir kelime bile etmemişti. Tek yaptığı bana bakmaktı.

Ve şimdi kapıyı çalıyor ve dostane isimlerle işaretlenmiş silahların sergilendiği bir odada elinde cilalı bir bahçe çivisi tutan psikopatı kibarca soruyordu.

Belki de bu denklemde korkutucu olan bendim, o değil. Muhtemelen benim de bu civarda yaşayan diğerleri gibi olduğumu düşünüyordu.

Aradaki mesafeyi geçtim ve kapıyı açtım. Gözleri hâlâ tetikteydi, boş ellerimde silah olup olmadığını kontrol etti.

"Elimde tutuyordum çünkü gerçekten gümüş olup olmadığını anlamaya çalışıyordum," dedim. Ona gerçekten bakmak istemediğim için kapının arkasına baktım ve bir elimi kaldırıp esintiyi hissettim. "O kapı neden kapandı acaba?"

"Yapıyor gibi görüldüğün şey bu değildi."

Ben ilerlediğimde, kapının etrafındaki alanı da inceledi. Sonra sallanma kabiliyetini test etti.

"Neye benziyordu?" Çiviye elime aldım ve tırnağımla dürttüm.

"Savaşçı gözlerin vardı."

Ona burnumu kırıttım. "Savaşçı gözleri mi?"

Elleri arkasında kenetlenmiş halde silah duvarını taradı. Ruh hali değişmişti. Sanki bir kuyuya düşmüş gibi kararmıştı ve şimdi bir sepet losyon ve bir hortum için endişeleniyordu. Görünüşe göre bu oda sınırlarına cehennemi yaşıyordu.

"Evet. Savaşçı gözleri. Sanki o çiviye alıp savaşa atılmak üzereymişsin gibi."

"Ah." Bay Tom'un muhtemelen onları düşündüğü gibi, arkadaş duvarında ilerlerken geniş sırtını izledim. "Ve bu seni sinirlendirdi mi?"

"Evet, aslında. Hem de çok."

"Benim yaşımda, cüsemde ve deneyimsizliğimde biri senin gibi birini alt edebilir diye mi?"

"Yaş sadece bir sayıdır, Jess. Seni tanımlamasına izin verme. Sadece hissettiğin kadar yaşlısın."

"Yani bazı günler seksen, bazı günler on sekiz."

Arkasına baktığında gülümsemesi zayıftı. "Kesinlikle. Boyutla da başa çıkılabilir. Eğitimle, en küçüklerimiz bile güçlü savaşçılar olabilir."

"Jet Li gibi."

"Aynen öyle. Ya da Cynthia Rothrock, ki muhtemelen altın yaşlarında hâlâ benim zilimi çalabilir. Mesele şu ki, tek sınırlamamız kendimiz için belirlediklerimizdir."

"Ah, ama benim gibi birinin senin gibi birini alıp alamayacağı konusunda yorum yapmadın." Ona kaşlarımı kaldırdım, çiviye çekmecesine geri koydum ve altındaki çekmeceyi açtım.

"Gününü mahvetmek istemedim," diye cevap verdi ve güldü. "Dinle, benimle şarap tadımına gitmek ister misin diye merak ediyordum? Uzman bir damak tadına ihtiyacım var."

Dün Bay Tom'a söyledikleri aklıma geldi. Başarısız olmamı istiyordu. Beni oyalamak istedi.

Benim ruh halim de onunkiyle birlikte kuyuya düştü.

"Bende onlardan yok," diye cevap verdim, kibarlığımı koruyarak. "Sadece dökmecilere sorabilirsiniz. Şarapları hakkında konuşmaktan çok mutlu olurlar. Bu onların işi."

"Evet, ama ben..." Yaklaştıkça kelimeler ondan uzaklaştı ve ortadaki büyük çekmecedeki düzenli hançerleri gördü. Altın kabzaları her renkten ve boyuttan mücevherler süslüyordu. Bıçaklar tırtıklı çelik ya da gümüş gibi görünüyordu.

"İşte bu yüzden o sivri ucu kontrol ediyordum. Yani..." Mükemmel şekilde parlatılmış gümüş bir bıçağı varmış gibi görünen silahlardan birini elime aldım. "Bu gerçekten gümüşe benziyor."

"Alabilir miyim?" Austin elini uzattı, gözleri yine gergindi, sanki bu bir güven egzersiziydi.

"Ne sanıyorsun, sırf elimde bıçak var diye rastgele birini bıçaklayacağımı mı?" Önce kabzasını ona uzattım. "Şu anda burada yaşıyorum, evet, ama diğer sakinlerden birkaçı gibi aklımı kaçırmış değilim." Daha koyu metal bir bıçağı olan başka bir hançer . "Aslında Edgar'ın nerede kaldığını bile bilmiyorum. Sanırım arazide bir yerlerde çünkü bu evdeki her odaya girdim ya da baktım ve hiçbirinde yok. İkisi hariç -Bay Tom'un ki ve benim ki- hiçbirisi boş değil."

O sabah hazırladığım elle çizilmiş haritayı gösterdim. "Bu yerdeki gizli geçitler yasal. Şimdiye kadar beş güzergâhı belgeledim. Bu arada benden gizlenmek istiyorsan bu evde kalma. Görünüşe göre her şeyi görebilen tek kişi benim. Bay Tom'a göre, ana süitte kalmanın avantajlarından biri. O beni gözetleyemiyor ama ben onu gözetleyebiliyorum. Güvenlik sistemine yerleştirilmiş çılgın bir yüz tanıma yazılımı olmalı."

Bakışları sertti. "Nasıl emin olabiliyorsun? Yani, o geçitlere giren herkesin her şeyi görebilmesi daha olası görünmüyor mu?"

Gözlerimi kıstım ve ona başımı salladım, şüphelerim gün ışığına çıkmıştı. "Nasıl emin *olabilirim*, değil mi? Bay Tom'a güvenmek zorundayım ve o bir evetçi. Tabii, odasına yaptıklarımı gördükten sonra ciyaklamaları gerçek gibiydi..." Altın kaplamanın dökülüp dökülmeyeceğini görmek için kabzayı kaşıdım. "Ona

Ben her şeyi mahvederken o da geçit küresinden izledi. Hiçbir şey göremediğini söyledi ve odaya girdiğinde neredeyse altına sıçacaktı ama yine de tüm bu silahlara isim verdi ve onlara evler tahsis etti. Onunla kim bilir."

"Bu silahların dizilişi kesinlikle... tuhaf." Austin duvarı tekrar inceledi. "İstersen yardım edebilirim?"

"Peki, şimdi," dedim soğuk bir tavırla. "Bu sana güvenmem gerektiği anlamına gelir."

"Peki sen güvenmiyor musun? Bana güvenmiyor musun?"

Başka bir pasif-agresif yorum için ağzımı açtım, aslında ona kulak misafiri olduğum şeyi söylemek zorunda kalmadan ne demek istediğimi anlatabileceğimi umuyordum ama kendimi durdurdum. Neden konunun etrafından dolanıyordum ki? Kızgındım ve kızgın olmaya hakkım vardı. Burada hatalı olan oydu. Dürüstlüğü onu kızdırdıysa, zor.

"Hayır, bilmiyorum," dedim. "Başarısız olmamı istediğini onayladığında kürelerden birine bakıyordum. Buralarda olması gereken yanlış kişi olduğumu söylediğini duydum."

Omurgam baskıdan kırılacakmış gibi hissetmeme rağmen sürekli sert bakışlarını üzerimde tuttum.

İç çekti, omuzları biraz eğildi ve gözlerinin yakıcı yoğunluğu azaldı, sonunda ben de iç çektim.

Bıçağı çimdikledi. Dokunduğu yerden yükselen bir duman dizisinden önce bir cızırtı duyuldu. "Bu gerçek gümüş." Hançeri çekmeceye bıraktı ve bana başparmağı ile parmağının uçlarını gösterdi. Cildinde kırmızı yanıklar oluşmuştu ve çoktan kabarmıştı.

Yüzümü buruşturdum ve bileğini tutarak elimdeki hançeri çekmeceye bıraktım. Ayağımla çekmeceyi kapattım ve onu kapıya doğru sürükledim. "Gümüş alerjin falan mı var? Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Öyle de diyebilirsin." Elini geri çekmeye çalıştı.

"Hayır, hayır, bu evde yaklaşık beş yerde ilaç seti var. Biraz anti-alerjen ya da belki biraz aloe buna yardımcı olur."

Bizi yavaşlatmadan ve sonunda durmadan önce onu tavan arası merdivenlerinin dibine kadar getirdim. Çekiştirmelerim artık ayaklarını kımılatmaya yetmiyordu.

"Sorun yok," dedi bileğini ellerimden nazikçe çekerek. "Birkaç dakika sonra normale dönecek."

Kaşlarımı çatarak dikkatle eline baktım. "Bu yanık beş dakika içinde geçecek mi?"

"Evet." Beni inceledi ve bu incelemede midemi titreten bir şey vardı. "Dinle, haklısın. O şeyleri söyledim. Ve onları kastetmiştim. O zaman her şeyi enine boyuna düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse hâlâ tam olarak aklım almıyor."

Bu kadar çabuk itiraf etmesini beklemediğim için bir adım geri attım. Bir yanımda suçlu benim üzerime atmaya çalışıp çalışmayacağını merak ediyordu, eski sevgilimin en iyi yaptığı şeylerden biriydi bu. Duygusal manipülasyona alışmışım.

"Oh?" Şokumu gizlemek için söyledim.

"Ama söylediklerimin bir kısmını yanlış anladınız."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve sağ bacağıma yaslanarak hazırlandım.

İşte geldi.

"Ortaya çıkacak kötü bir tip olduğunuzu ima etmiyordum. Siz zaten buradasınız. Geldiniz bile. Beni takip edecek insanlar için endişeliyim. Ve başarısız olmanızı istemiyorum. Hem de hiç. Eğer burada bir yuva bulduysanız, burada başarılı olmanızı istiyorum. Bu kasabanın amacı bu, ikinci şanslar. Yeni başlangıçlar. Bu yüzden... buradaki rolünle ilgili çekincelerim var."

Açıklamasının verdiği güvenle kollarımı gevşetmişim ve şimdi tekrar sıkılamam gerekip gerekmediğini merak ediyordum. Hayal kırıklığı içinde başımı salladım. "Düzgün bir cevap almak isterim."

"Biliyorum." Bir an beni inceledi ve midem yine bulandı. Dalgınca sildim, bekliyordum. "Beni dinleyip dinlemeyeceğini soruyorum. Geçen gece güvenliğine ilgili endişelerini açıkladığın gibi, acaba bana da endişelerimi açıklama fırsatı verir misin? Tüm kasaba için duyduğum endişeleri."

"Evet, tabii." Gösteriyi başlatmak için kollarımı açtım.

Başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Şarap tadımı yaparken bunu yapabiliriz diye düşündüm. Çözülmesi gereken çok şey var. Birkaç kafa karıştırıcı açıklama yapmam gerekecek."

Gardımı aldım ve dudaklarımın gergin de olsa yatıştırıcı bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. Onun hakkında şu ana kadar öğrendiklerime bakılırsa, benimle romantik bir şekilde ilgilenmesinin mümkün olduğunu düşünmüyordum ama her ihtimale karşı havayı yumuşatmam gerekiyordu.

Ayrıca, arkadaşlığı düşünüyor olsa bile (ki bekâr erkekler genellikle sevişmek istemedikleri bekâr kadınlarla birlikte olmazlardı),

Alkolün kırmızı ışıkları yeşile çevirme alışkanlığı vardı. Çok ateşliydi ama toplumun önde gelenlerinden biriyle tek gecelik bir ilişki yaşamak istemiyordum. Birincisi, wham-bam genellikle hanımefendi için harika bir şey değildi ve ikincisi, son yirmi yıldır sadece bir erkekle birlikte olmuştum ve kendimi utandıracağımdan . Niamh'a bira içmek için her katıldığımda kendimi mahcup hissetmememe gerek yoktu.

Teorik olarak, tüm bunları açıklamak kolay olurdu, ancak bazı erkekler *hayır cevabını* pek iyi karşılamazdı. Onun onlardan biri olduğunu düşünmesem de, onu çok iyi tanııyordum.

"Ah, özür dilerim. Burada yapacak çok işim var. Ve muhtemelen böyle demek istemediğini biliyorum, ama şu anda gerçekten biriyle çıkmıyorum. Uzun bir evlilikten yeni çıktım ve deniyorum-"

Teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Hayır, hayır. Bunun için üzgünüm. Hayır." Gülümsemesi silahsızlandırıcıydı. "Özür dilerim. Bir randevuya çıkmamızı önermiyordum. Yalnız bir hayat seçtim. Ben de çıkmıyorum. Arka bahçeye bakan birkaç sandalyede mutlu bir şekilde açıklayabilirim, ama aslında tadım odalarında gezinmek için biraz yardım istiyorum. Yalnız gidersem kendimi tam bir ahmak gibi hissederim. Ve biraz da..." Omuzlarını silktilti ve yüz ifadesinde ilk kez utandığını gördüm. "Beni yakaladın. Kendimi pek erkek gibi hissetmezdim. İşte. Söyledim işte. . Tadım odaları bana biraz frapan geliyor."

"Ama bir kadınla gitmek sorun değil mi?"

"Bir bar sahibi olarak, barımdaki şarabın kalitesi konusunda beni görevden alan bir kadınla gitmek tamam, evet. İki de. Birlikte."

Alkol ve kırmızı ışık/yeşil ışık durumunu merak ederek onu inceleme sırası bendeydi.

Gözlerinde parlayan mizah eriyip gitmişti. "Bana güvenebilirsin Jacinta. Sana karşı tamamen dürüst olmam için bana izin verildi. Ve olacağım da. Karşılığında tek istediğim, benim sana güvenmek zorunda kalacağım gibi senin de bana güvenmen. Benim sana karşı dürüst olacağım gibi sen de bana karşı dürüst ol. Hayatta başarılı olmanı istiyorum. *Hepimizin* hayatta başarılı olmasını istiyorum. Birlikte. Ama senin konumun benzersiz ve bunun nedenini açıklayacağım. Peggy Havercamp'ın atladığı şeyleri açıklayacağım."

SEKİZ

"AMA ev benim odada olduğumu nasıl bilebilir ve görüntüyü engellemesi gerekmez mi?" Austin koridorda durup bana baktığında daha fazla kanıt elde ederek sordum. "Yüz tanıma sistemi mi kullanıyor? Ve eğer öyleyse, bir yerlerde kaydediliyor mu? Çünkü bu hiç hoşuma gitmiyor." Neredeyse Austin'in cipinden düşüyordum, yerden o kadar yüksekti ki.

Bir yanımdaydı ve beni sakinleştirdi. "Bu sihir."

"Evet, teknoloji öyle olmaya meyillidir ama bu evde çok fazla teknoloji olduğunu düşünmüyordum. Mutfak cidden eski moda. Bay Tom'un bana yemek yapmasına izin vermemin yarı nedeni bu."

"Sebebin yarısı mı?"

Sırıttım, engibeli bankette ilerliyordum. Kaldırım bir sonraki bloğa, şehir merkezindeki şeridin kenarına kadar başlamadı. Parlak güneş ışığı caddeye vuruyordu, güneş battıktan sonraki manzaradan çok farklıydı. İnsanlar kaldırım boyunca yürüyor, dükkânlara ya da şarap imalathanelerine giriyorlardı. Arabalar yavaşça ilerliyor, kasaba sakinleri alışveriş yapmaya gidiyordu.

"Birinin benim için yemek yapması çok güzel, kabul ediyorum. Eskiden olduğu gibi bir eşe sahip olmak gibi. Ama bu seferki çok tuhaf, bazen ürkütücü ve genellikle hiç beklemediğiniz bir anda ortaya çıkıyor."

Güldü, yanımda durdu, minibüslerime baktı. Elini uzattı, beni sabitlemeye hazırdı.

"Tanrım, o kadar da beceriksiz değilim." Güldüm.

"Doğru. Özür dilerim." Bir adım uzaklaştı. "Topuklu giyen kızlara alışkınım."

Bu bölge tehlikeli olabilir."

Ayak parmağım çakılda bir eksene çarparken, "Çok vicdanlı bir flört olmalısın," dedim. "Omph!" gibi hanımefendi bir ses çıkardım ve son adımımı sendeleyerek attım.

Asfalt caddeye birkaç adım.

Austin muhtemelen yüzüstü düşeceğimi düşünerek elini üst koluma doladı.

"Sadece sana ihtiyaç duyulduğunu hissettirmek için takıldım," dedim, aslında düşmemiş olmama rağmen üzerimin tozunu alırken.

"Evet. Bunun için teşekkür ederim. Ve hayır, ben pek çıkılacak biri değilim. En azından ilişkiler açısından. Sadece biraz eğlenmek için dışarıdayım, hepsi bu."

"Biraz eğlen, evet. Bu cümleyi üniversitede birkaç kez duymuştum. Peki bu nasıl oluyor? Herkese karşı açık mısın, yoksa biraz aksiyon alıp sonra hayalet gibi mi davranıyorsun, ya da..."

Yüz ifadesi ciddileşti. "Kasaba tam olarak nerede durduğumu biliyor. Bu bir sır değil. Ve eğer tanımadığım biriyle karşılaşsam, o zaman açık konuşurum, evet. Yine de..." Kaşları çatıldı.

"Sana inanmıyorlar," diye tahmin ettim, caddenin karşısına geçerken.

"Hayır, öyle değil. Kasabaya yeni gelen ve bir süre kalmayı planlayanları eğlendirmeyi bıraktım."

"Eğlenceli, ha? Zamanında birkaç oyuncuyla tanışmıştım. Ama pek *eğlenceli* değillerdi, ne demek istediğimi anlıyorsan." Kaşlarımı salladım ve sırtıtarak onunla biraz dalga geçtim.

"Ne demek istediğini anlıyorum. Pek kurnaz değilsin." Kaldırıma çıktığımızda elini uzattı ve ben de yardımı reddederek kaderi kışkırtmak istemediğim için elini tuttum.

Farklı bir çağdan gelen bir beyefendi gibi kaldırıma çıkmama yardım etti. Adımımı attıktan sonra döndü ve gözlerimi yakalamak için biraz eğilerek yaklaştı. Yüzü benimkinden sadece bir adım ötedeydi, gözleri ciddi ve inanılmaz derecede maviydi.

"Çok eğlenceliyim, sizi temin ederim," diye mırıldandı ve ben onun kokusuna, temiz pamuğuna ve tatlı baharatına daldım. "*Gerçekten* tatmin edici bir gece geçirdiğinden emin olana kadar defalarca. Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Kaşlarını sallamadı ya da sırtıtmadı ama son derece içtenlikle konuştu, yoğunluğu içimde titreşti. Nefesim kesildi ve karnımda kelekler uçuştı. Ani yakınlığı beni tedirgin etmişti. Aramızda çatırdayan beklenmedik sıcaklıktan elektriklenmişim. Verdiğim yanıt beni dehşete düşürdü.

Doğruldu ve dönerek sokağı inceledi, mesajı iletilmişti.

Tuttuğumu bilmediğim bir nefesi içime çektim.

Gerçekten söyledikleri kafamın içinde dönüp duruyordu. Bunu söylerken sesinin derin gürültüsü beni bir süredir okşanmamış bir yerimden okşamıştı. Aslında çok uzun zamandır doğru dürüst okşanmamıştım. Ama bu kelimenin ardındaki güven bana yapışıp kalmıştı.

Birçok erkek işi hallettiğini düşünerek kandırılabilirdi ama ses tonundaki mutlak inançtan Austin Steele'in işi hallettiğinden şüpheleniyordum. Hatta teslim ettiğinden emin olmuştu. Tıpkı geçen gece eve sağ salım döndüğümünden emin olduğu gibi. Austin Steele'in bir şey yapmak için yola çıktığında, onu yaptığı açık hale geliyordu. Hikayenin sonu.

Uzun, yavaş bir nefes aldım, yüzüm kanım kadar sıcaktı. Tüm vücudum uğulduyordu. Kırmızı ışığı yeşile çeviren kişi *ben olmamalıydım*. Onun yanında kendime dikkat etmeliydim.

"Yalnız bir yaşamı seçmekle ne demek istedin?" Bu küçük baş başa görüşmenin etkisini görmemesi için ona bakmadan sordum.

Başparmaklarını kot pantolonunun ceplerine soktu. "Bu henüz mantıklı şey değil. Konuşmamızı yapana kadar bekleyelim, o zaman umarım bunu sormayı unutursun."

"Asla

unutmam."

"Hayır mı?"

"Tamam, evet. Her şeyi unutuyorum. Jimmy doğduğundan beri -çocuğum- aklımda tek bir düşünce bile tutamıyorum. Bu bir sorun. O evde daha da kötü gibi görünüyor. Bilirsin, sarmaşıksız Sarmaşık Evi. Bir oymanın içinde kayboluyorum ve düşüncelerimin izini kaybediyorum. Ya da kütüphaneye çıkıyorum -ki bu arada gerçekten harika bir yer- ve orada ne yaptığımı unutuyorum. Bu tür şeyler."

"Tamara Ivy bu evi inşa eden kişiydi. Duvarları arasında öldürüldüğünde, büyüsünü eve aktardı. O sihir hala orada, efendisine ödünç olarak yaşıyor. Efendisi öldüğünde, büyü evin duvarlarına çekilir ve bir sonraki efendisini bekler. Ve bir . Ve bir . Böylece ev, yaratıcısının adını korur. Hangi şaraphaneden başlamak istersiniz?"

"İlk olarak, tabii ki en yakın şaraphane. Eğer beğenmezsek, hiçbir şey almayız. İkincisi, *ne?* Evde mi öldürüldü?"

"Evet." Aklımdan geçenleri düşünürken başladı. "Nereye?"

"Bilmiyorum. Yüzlerce yıl önceydi. Aslında binden fazla."

"Ama bu kasaba o kadar da eski değil."

"Eğer doğru kayıtları okursanız öyle."

Başımı salladım, hayal kırıklığına uğramıştım ve bu geziyi kabul ettiğim için şimdiden pişmanlık duyuyordum. Diğerleri kadar çılgın görünmüyordu, ama sonra bu geldi...

Hasarlı telefonumu kontrol ettim, ekranı çatlaklarla örümcek ağı gibi kaplanmıştı. Belli ki koşarken fark etmeden düşürmüştüm. Niamh onu kaldırımda bulmuş ve bu sabah buraya getirmişti. Ona bir borcum vardı. Zavallı telefon pek iyi durumda değildi ama hâlâ çalışıyordu. Çoğunlukla.

"Ne demek istiyorsun, sihrini eve mi aktardı?" diye sordum. "Sarmaşık Evi'ne musallat olduğunu bu şekilde mi söylüyorsun? Çünkü evin perili olduğuna dair herhangi bir söylenti duymadığını söylemiştin."

Yolumuz üzerindeki ikinci şaraphanenin önünde durdu, görünüşe göre seçici olmaya karar vermişti. "Bu konuşma için şimdiye kadar bildiğin her şeyi unutman gerekecek."

"Oldukça zor."

"Açık olman gerekecek." "Bunu yapabilirim."

Başını tadım odasına doğru salladı. "Burada çalışan kadın sana söyleyeceğim her şeyi biliyor. O duyduğunda sana karşı dürüst olmamın tek nedeni bu."

Kaşlarımın düştüğünü hissettim, aniden çok rahatsız oldum. Belki de tüm o *gerçek* durumdan her şeyi bilen bir kadın hakkında konuşmaya geçtiğimiz içindi, ama aklım gitmek istemediğim yerlere sıçradı. Yapışkan ve müstehcen olan cinsel yerler ve dürüst olmak gerekirse onu dolap kapaklarını açıp tüm iskeletlerini görecektik kadar iyi tanımak istemiyordum.

Tadım odasının kapısını açtı ve kenara çekildi. Neşeli içeriye baktım ve kaçmayı düşündüm.

"ama, ısırmam," dedi.

Ürperti bedenimi kapladı. Gözlerinin parıldayan mavisini ve kaslarının *belirginliği* zihnimde bir başka kıvrım yarattı.

"Tabii, evet, neden olmasın," diye mırıldandım, kapıdan içeri süzıldüm.

Kirli sarı, tembel bukleleri omuzlarına dökülen yirmili yaşlarında bir kız bana profesyonel bir gülümseme verdi.

"Hoş geldiniz," dedi. Austin içeri girdiğinde gözleri parladı. "Austin Steele, merhaba! Sonunda seni tadım için içeri alabildik, ha?"

Onun yaltaklandığını fark ettiyse de belli etmedi. Yüz ifadesi düz, gözleri sertti. "İş konuşmam gerek. Sadece bizi hazırlayacak temel bilgiler yeterli olacaktır."

"Evet, efendim. Elbette." Telaşlı hareketlerle ve kızarmış bir yüzle (muhtemelen biraz önceki benimkinden farklı değildi) barın arkasında meşgul oldu. "Bana biraz müsaade ederseniz yeni şişeleri açacağım."

Durumu değerlendirerek bir dirseğimi tezgâha doğru indirdim. Bir kez daha düşündüm de, ayrıcalıklı muamele görmek için birkaç iskeleti dinleyebilirdim. Taze şişelere ve hevesli personele kim hayır diyebilirdi ki?

Bardakları tezgâhın üzerine koyarken şingırdadı. "Ben Donna," dedi benim için. "Dökme listesinin en başından başlayayım mı?"

Austin'e baktım. O da bana baktı.

"Peki, beyazları denemek ister misin?" Ona sordum. "Deneyim kazanmak istiyorum. Sen yönet."

"Tamam, ama şöyle bir şey var." Sağlam göğsünü, kalın kollarını, ince ama küçük olmayan kalçalarını ve güçlü uyluklarını inceledim. "Kocaman bir kas yığının. Alkol hissetmen ne kadar sürer? Çünkü tek gülünç olan bensem buna katılmayı reddediyorum. O yoldan zaten geçtik. Utanç verici bir yol."

"Gülünç değildin, çok komiktin." Kaşlarımı kaldırdım, bekliyordum.

Çarpık gülümsemesi onu inanılmaz derecede yakışıklı yapıyordu. "Senden daha uzun süre dayanabilirim ama Niamh kadar değil."

"Niamh her şey olabildiği sürece değil. O sonsuz bir çukur."

"Senin seviyesinde kalacağım, bu nasıl?" Austin hâlâ o gülümsemeye boğuşarak konuştu. Neden sadece parıldamasına izin vermediğinden emin değildim. Bunun için daha iyi görünüyordu ve bu manzara hoşuma gidiyordu. "Bir şekilde. Fazla toleransın yok."

Donna benim için bir tadımlık, Austin için de dolu bir bardak doldurdu.

"Hoşgörü yok mu?" Şaşkınlıkla söyledim. "Geçen gece bir buçuk şişe şarap içtim."

"Evet."

Ona kaşlarımı kaldırdım. O da bana karşılık verdi.

"Şey. üzerinde çalışmayacağım. Unut gitsin," dedim tamamen tezgâha doğru dönerek. "Bu şekilde alkolizm yatıyor."

"Bekle... O bir Jane mi?" Donna sordu.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu kasabanın nesi var böyle? Küçük kasabaların misafirperver olması gerektiğini sanırdım. Ben lanet bir turist değilim. Buradayım çünkü Austin gelmemi istedi. Hepsi bu. Benim bir işim var. *Bırakın* artık, millet."

Austin, "Jess, Ivy House'a yeni taşınan kişi," diye açıkladı. Donna uzun bir "Oh" çekti. Belli ki adımı duymuştu.

"Jess, bir Jane turist değildir." Ben şarabın tadıyla yüzümü buruştururken o durakladı.

"Eyvah. Bu... ekşi," dedim. "Ve iyi anlamda değil."

"Biraz nefes almasına izin vermen gerekebilir," dedi Donna, şişeyi kenara .

"Ölmesine izin vermek daha nazikçe olabilir," diye mırıldandım.

"Böylece eşit şartlarda oluruz." Austin bardağını indirdi.

"Yüce Tanrım, dostum, hayır! Bunu yaparsan bugünün tadını çıkaramazsın." "Yıllardır... sarhoş olmadım."

"İyi ama bunu yapmanın daha iyi yolları var." "Dün gecedен sonra sarhoş olmam lazım."

Bir hava mikrofonuna dokundum. "Bu şey açık mı? Bud, bunu yapmanın başka yolları da var demiştim."

"Belki bugünden sonra şarap severim."

"Aman Tanrım, bu daha başlamadan umutsuzdu." Donna odadan süzülerek çıkarken ellerimi havaya kaldırdım. "Benim de umurumda değil. Herkesi büyülemeye devam et kardeşim. Ayrıcalıklı muamele istiyorum, çünkü yine de eğleneceğim."

"Ee, hazır mısın?" diye sordu, ruh hali ağırlaşmıştı.

"Tüm bunlar için mi?" Barın üzerinden uzanıp bardağını doldururken parmağımı salladım. "Pek sayılmaz."

"Benim için endişelenme-"

"değil. Şarap içmek çok saçma."

Donna dudaklarını kıvıran küçük bir gülümsemeyle içeri süzüldü. Bir shot bardağı ve bir şişe viski devirdi. "Belki bu işleri biraz... daha az korkunç hale getirir." Ardından yeni açılmış bir dizi şarap şişesini tezgâhın üzerine koydu ve Austin'in gözleriyle buluştu. "Bundan..." Parmağını satırda aşağı doğru hareket ettirdi ve sonuncuda durdu. "Buna. Bir şey isterseniz bana haber verin. Eğer biri gelirse, siz hazır olana kadar gitmelerini sağlayın." Kadın başını salladı ve dışarı çıktı.

"Artık buradan bir şeyler almak zorundasın," dedim. "Almamak için çok nazik. Umarım şarap daha iyi olur."

"Jacinta." Sesi tüm dikkatimi ona çekti. "Jane terimini büyülmeyen insanlar için kullanırız. Geçen gece gittiğin bar, benim barım mıydı? Birkaç kişi dışında oradaki herkes büyülmüdü. Niamh büyülmü. Earl ve Edgar da öyle. Ben de öyle. Ivy House da öyle. Büyü yüzde yüz gerçektir ve neredeyse her zaman büyülmeyenlerden saklanır."

Ağzından çıkanlara beni inandırma konusundaki özel yeteneği nedeniyle gülemiyordum bile. Her konuda olduğu gibi bu konuda da kendinden son derece emindi, sanki otorite ve deneyim sahibi bir yerden konuşuyordu. Az önce söyledikleri ona göre kesinlikle gerçektir. Varlığının her zerresiyle buna inandığını söyleyebilirdim.

Rahatsızca kıkırdadım, çünkü başka ne yapabilirdim ki? Pelerin giymiyor olabiliyordu ama yine de kendini kanıtlamış biriydi.

"Kurtadamlar hakkında hikâyeler duymuşsundur, değil mi?" dedi. "Vampirler, büyücüler, druidler..."

"Druid değil, hayır. Onların ne olduğundan emin değilim."

"İyi, her neyse. Hepsi gerçek. Edgar bir vampir. Earl bir gargoyle. Niamh-

"Hayır." Ellerimi kaldırıp başımı salladım. "Hayır, durmak zorundasın. Durmak zorundasın. Buna hep inanıyor muydun, yoksa kasaba mı seni etkiledi?"

Austin bana bir sonraki şaraptan, Donna'nın bana vereceği kadar bir tadımlık doldurdu. Kendine de bir bardak doldurdu.

"Lütfen o şarabı içmeyin," diye yalvardım duruma rağmen. "İşin ruhunu gerçekten öldürüyor."

Başını salladı, dudaklarında yine bir gülümseme belirdi. "Seninle ciddi kalmak imkansız."

"Bu isteğimde ciddiydim."

Gülmeye başladı. "Komik olan da bu. Bak, sen büyülmün sadece masal kitaplarında olduğunu düşünerek büyüdün." Tepkimi görmek için durakladı. Ona boş bir bakış attım. "Fikirlerin nereden geldiğini hiç merak ettin mi?"

"Hayır. Her zaman uyuşturucu ve/veya alkol olduğunu düşünmüşümdür." "Peki ya fikirler yaşamdan geliyorsa?" "Halüsinasyon mu demek istiyorsun?"

Bana parmaklarını gösterdi, yanıklar geçmişti. "Normal insanlar bu kadar çabuk iyileşmez."

Chardonnay'in tadına bakınca yüzümü buruşturdum. "Bu bir hayır. Buna kocaman bir hayır." Parmaklarına doğru eğildim. Başparmağında ve işaret parmağında yanıktan eser kalmamıştı. "Tamam ama alerji olduğunu söylemiştin."

"Normal insanlar gümüşe dokunduklarında derileri cızırdamaz."

"İnsanların güneş alerjileri var. Bu, gümüş alerjisinden çok daha nadir görülüyor olmalı. Normal olmayan şey bu konuşma. Bak, Austin... söylediklerin mantıklı değil. İnsanlar muhtemelen cüssen ve ürkütücülüğün nedeniyle bu konuda sana karşı dürüst olmamışlardır ama bir şey söylemezsem sana kötülük etmiş olurum. Şimdi, ben-"

"Üstünü değiştirmen gerekecek," diye bağırdı Donna arka odadan. "Hayatı boyunca bir Jane oldu. Hiçbir kanıt olmadan imkânsızın mümkün olduğunu hayal etmek gibi bir şey bu. Bunu kendi gözleriyle görmesi gerekecek."

"Neyi gördün?" Ben sordum.

"Donna, sen yap," diye emretti.

"Donna, bir aşk yüzünden ona fırsat verme," diye seslendim. "Erkekleri değiştirmeye çalışma - eğer bunu isteyerek yapmazlarsa, asla kalıcı olmaz."

Donna tadım odasına yeniden girdi ve bunu yaparken tişörtünü çıkardı.

Şaşkınlıkla durakladım, barın etrafından dolaşıp alanın ortasında durmasını izledim. Sütyeni tişörtünü takip ederek yere düştü.

"Hayır." Ayağa kalktım. "Striptiz gösterileri ve o iğrenç Chardonnay hayır." Austin beni durdurmak için elini uzattı. Onu kenara ittim. Ya da denedim. Kımıldamadı. "Çekil yolumdan. Benden bu kadar. Bu her neyse onun için burada değilim. Ben eve gidiyorum. Sonra da belki tüm bu taşınma işini yeniden gözden geçiririm çünkü O'Briens artık tamamen fazla gelmeye başladı."

"İzle," dedi, sonra gözlerini kısarak baktı ve sanki gözlerini oyabileceğimden endişelenmiş gibi başını yana çekti.

Bu kasabadaki insanlar neden gözlerini bu kadar koruyorlardı? Genelde insanlar bu savunmasızlığı düşünmezdi. Bu benim en sevdiğim savunma tekniği için iyi bir şey değildi.

Donna, "Bu bir striptiz değil," dediğinde onu tekrar ittim. Bu bir sihir. *Bak.*"

Bir ışık ve ısı parıltısı dikkatimi çekti. Donna, çırılçıplak, benek benek olmuş, eğilmiş ve kocaman, kıllı, siyah bir fareye dönüşmüştü.

"Bu ne lan!"

OceanofPDF.com

NINETEEN

Bir an için dev fareye göz kırptım. Sıçan bana tekrar göz kırptı. Odanın etrafına baktım. Ellerime baktım.

Sonra şarabım.

"Bu şarabın içine ne koydunuz?"

"Sorun şarap değil. O bir sıçan. Ebeveynlerinin ikisi de kurt, ama annesinin... Donna ilk değiştiğinde ortaya çıkan bir patavatsızlığı vardı. Hayvanlarımız doğrudan ebeveynlerimizden geçer. Normal genler gibi baskın ve çekinik seçenekler yoktur. Şekil değiştiren çocuklar genellikle şekil değiştirendir ve her zaman anneleri ya da babalarıyla aynı hayvana dönüşürler. Donna'nın annesinin onu aldattığını öğrenen babası onu boşadı - ya da şekil değiştiren eşdeğerini. Sürü içinde onlar için hayatı zorlaştırdı. Annesi başka bir sürüde kendine yer bulmuş ama o sürüde de kurtlar varmış ve Donna dışlanmış. Onunla alay edildi. O kadar ki on altı yaşında kaçtı... ve bu kasabayı buldu."

"Kurtların arasında bir sıçan olmanın bu çılgın kasabadan daha az normal olmasının imkânı yok," dedim bardağımdaki berbat Chardonnay'i yudumlarken.

"Şekil değiştirenin ne olduğunu biliyorsun," dedi Austin ve ben sadece konuşmayı kesmesini istedim. Bu ani kâbustan uyanmak istiyordum. Çünkü lisede halüsinasyonları denemiştım ve nasıl çalıştıklarını biliyordum. Eğer şarap uyuşturulmuş olsaydı, daha fazla şey şekil değiştirir ve değişirdi. Bir kadının fareye dönüştüğü halüsinasyonunu görmüş olsaydım kendimi bu kadar ayık hissetmezdim. Şarap tadım odasının ortasında uysalca duran ve bana akıllıca bakan bir sıçan.

Başımı salladım ve arkamı döndüm. "Bu mümkün değil."

"Her zaman yeni şeyler öğreniyorsunuz," dedi Austin. "Bunun ne farkı var?"

Gözlerimi ona diktim ve göz ucuyla Donna'nın tekrar insana dönüştüğünü görmemiş gibi yaptım. Çıkardığım sonuçlarla midem bulandı.

"Bu farklı," dedim, sesim kontrolsüzce yükseliyordu. "Bu *çok daha* farklı."

"Nasıl?"

"Nasıl?" Elimle etrafımı işaret ettim. "*Nasıl?*" Burun kemiğimi sıktım. "Eğer dünyada büyü olsaydı -*gerçek* büyü- bunu bilirdim. Bu kadar basit. İnsanlar bunu bilirdi. Bu sır olarak saklayabileceğin bir şey değil."

"Hükümetler her zaman bir şeyleri gizli tutar."

"Hükümet bunu biliyor mu?" Çığlık attım.

Bir sonraki şaraptan daha büyük bir tadımlık doldurdu. Yuttum. Sonra öksürdüm ve yüzümü buruşturdum. "Gördün mü?" Kısık sesle söyledim. "İşte bu yüzden şarabı yudumlamayacaksın. İğrenç bir şey."

"Hükümetin çok küçük bir kesimi bunu biliyor ve nüfuzlarını kullanarak hükümetin geri kalanı da dahil olmak üzere diğer herkesin habersiz kalmasını sağlıyorlar. Büyülü insanlar, çoğunlukla, Dicks ve Janes'in onlar hakkında bilgi sahibi olmasını istemezler. X-Men filmlerini izlerseniz nedenini anlarsınız. Ortama karışmak daha kolaydır ve şaşırtıcı derecede basittir."

Muhtemelen kafam dönüyormuş gibi görünüyordu, bir ileri bir geri hareket ediyordu. "Hayır. Vampirler mi? Kan emen insanlar mı?"

"Efsane bir yerlerden gelmiş olmalı."

"Evet, solgunlaşan verem hastalarından. Diş etleri çekildi, dişleri uzadı ve kan öksürdüler..." Edgar'ın adamın cesedini çimlerin üzerinde sürüklediğini hatırladığımda yüzümdeki tüm kan çekildi. Kırmızı lekeli dişleri. Uzun köpek dişleri. Onun-

Kendimi durduramadan tadım odasından dışarı koşuyordum, bundan uzaklaşmam gerekiyordu. Buna inanmak istemiyordum.

"Jess. Jessie!" Austin bana yetişti ve kollarını açarak önümde durup beni yakaladı. "Jess, konuş benimle."

"Seninle konuşmak istemiyorum. Arabama binmek ve eve dönmek istiyorum."

L.A. Her şeyin mantıklı olduğu bir yere geri dönmek istiyorum."

"Bu ortadan kalkmayacak, sen bunun için fazla zeki ve meraklısın. Eğer geri dönersen, o büyük yerdeki tüm sihirli insanları fark etmeye başlayacaksın."

Sadece yürümek yerine süzülenler. Yırtıcılar gibi hareket edenler. Geceleri avlananlar. Artık gözleriniz neyin mümkün olduğuna açıldığına göre, bunun var olduğuna dair kanıtları sürekli olarak fark edeceksiniz. Bundan saklanmak yok, Jacinta. Her yerde seni bekliyor. Her zaman öyleydi."

Bir yumruğumu göğsüne vurdum, gözlerim yaşardı. Diğer yumruğumla da ona vurdum, bu delilikten kurtulmaya ihtiyacım vardı. Uzaklaşmadı ama kollarını sırtıma dolayarak beni kendine çekti.

"Şşşt," dedi, beni sallamaya çalışarak. "Bunun bir şok olduğunu biliyorum, ama-"

"Ama ya sen?" Gözlerinin içine bakabilmek için biraz boşluk bulmaya çalıştım. "Bunun bir şok olduğunu biliyor musun? Her zaman bir şeye inanırdın da biri gerçekliğini yok mu etti?"

Başını yavaşça salladı. "Bir hayvana dönüşüyorum - tüm bunlar hakkında oldukça erken bilgi sahibi oldum."

"O zaman şu anda nerede olduğuma dair bir fikrin varmış gibi davranma. Sakın..." Bir damla gözyaşımı sildim ve yanımdan geçen birine kaşlarımı çattım. Hızlarını arttırdılar. "Özür dilerim, bunun acısını senden çıkarmak istemem ama..."

"değil. Daha kötülerıyla de uğraştım."

İçimi çektim ama geri çekilmek yerine ona sarıldım. Çoğunlukla bir yabancıydı, ama kucaklamasının katı sıcaklığı çalkantılı bir okyanusta bir kaya gibi hissettirdi. "Bu benim için bir dakika sürecek. Yani..." Tekrar geri ittim. "Bu çılgınlık!"

Başını salladı ve beni tadım odasına geri yönlendirdi. "Ben... hayal edemiyorum ama... hayal etmeyi destekliyorum."

"William Shatner gibi konuşuyorsun." Bir gözyaşımı daha sildim, gülüyordum, başım dönüyordu. Beynim bununla başa çıkmak istemiyordu. Birkaç dakika içinde, masalların ve kabusların 401ks kadar gerçek olduğu başka bir dünya ortaya çıkmıştı.

"Periler mi var?" Ben hışımla dışarı çıkarken genç bir çiftin tadım odasına girdiğini fark ederek mırıldandım.

"Evet. Onlar kötü küçük böcekler. Ne pahasına olursa olsun onlardan kaçınırım." Austin bardaki yerine doğru yürüdü, omuzları gerideydi ve göğsü hafifçe kabarmıştı. Varlığının büyüklüğü neredeyse odayı sarmıştı. Yirmili yaşlardaki adam da bunu hissetmiş olacak ki omuzlarını silkti ve kaşlarını çattı.

Austin'in baskın davranışlarını dizginleme yeteneğim yoktu. Ve dürüst olmak , istemedim. Yeni gerçekliğimi sindirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı,

Bunun için de yabancıların kaçmasına ihtiyacım vardı. Bunu yapabileceğine dair bir his vardı içimde.

"Gerçekten mi kardeşim?" dedi adam, hafifçe kıpırdandı ve minyon, sevimli bir kız olan arkadaşını daha iyi görmemi sağladı. "Belki küçük bir oda, ha?"

Sesi, istediğini elde etmeye alışmış şımarık bir zengin çocuğunun sesine benziyordu. Austin'in iri cüssesine uyum sağlamak için yana kayabilirdi - gözlüklerimiz hala yerlerindeydi, birinin geri dönebileceğini bilmiyormuş gibi değildi - ama bunun yerine etrafındakilerin hayatını daha rahat hale getirmesini bekliyordu. Los Angeles'ta böyle pek çok adamla tanışmışım ve hiç hoşlanmamışım.

Austin çocuğa baktı ve birden tadım odasındaki hava dramatik bir şekilde değişti. Mekânın boyutu küçüldü. Duruşu, kasları ve çalımları *avcı* olduğunu haykırıyordu.

Bu etki neredeyse nefesimi kesiyordu. Cesaretimi boğdu. Austin'in bana zarar vermeyeceğini biliyordum ama yine de tüm bedenim korkuyla titriyordu. Yaydığı enerji tehlikeli geliyordu. Hatta ölümcül.

Umutsuzca oradan çıkmak istedim.

Ama *dışarıda* bir kadının fareye dönüşebildiği tuhaf dünya vardı.

Bunun yerine elimi koluna koydum, dokunmanın sağlamlığına ihtiyaç duyuyordum (Xanax'ım olmadığı için).

Büyük pazusu avucumun altında patladı. Kolunu etrafıma doladı ve beni koruyucu bir şekilde kendine çekti. Benim baskıyı hissettiği belli olan Donna tezgâhın arkasında kaldı ama Austin'in arkasında, yana doğru birkaç adım attı. Belli ki o da benimle aynı rahatlığı arzuluyordu.

Genç adam kaskatı kesildi. Sonra omurgası yavaş yavaş eğildi.

"Her neyse, kardeşim," dedi adam. Tezgâhtan telefonunu kaptı. "Zaten servis yavaştı."

Adam döndü ve kızı arkasında bırakarak kapıya doğru yürüdü. Kız Donna'ya özür dileyen bir bakış attıktan sonra adamın peşinden tadım odasından çıktı, sadece adamın yüzüne kapattığı kapıyı açmak için durakladı.

Sanki bir iğne batırılmış gibi, odadaki baskı anında dağıldı. Austin kolunu üzerimden çekti ve rahat bir tavırla tezgâha yaslandı.

"Bu da ne böyle?" dedim, nefesim bir anda kesildi.

Donna da titrek bir nefes verdi, sonra da gülümsedi. "İşte bu yüzden istediğin herhangi bir sürünün alfası olabilirdin." Kıkırdadı

kendisi. "Karşılaştığım hiçbir alfa bunu bu kadar etkili yapamazdı. Durmana bile gerek yoktu."

"Ah." Titreyen bir elimle yüzümdeki saçları sildim. "Demek hayvanlar alemiyle olan bağlantın burada işe yarıyor, öyle mi? Pislikleri korkutmak mı?"

Donna'nın yorumuyla Austin'in ruh halinin karardığını geç de olsa fark ettim.

Viskiye uzandı. "Pislikleri korkutmak için etkili bir yol, evet." "Doğru.

Nerede kalmıştık?" Donna şişelerden ikisine dokundu.

"Tadı daha güzel olana," dedim.

Gülümsedi ikinciye seçti, bir kez daha benim için bir tat ve Austin için bir bardak doldurdu.

"Tamam." Austin'in açık fikirli olmak konusunda söylediklerini hatırlayarak derin bir nefes aldım. Sonra fantezi türünde okuduğum pek çok kitabı gözümün önüne getirdim. Ve bildiğim masalları. Ve folkloru. Anlaşılan üzerinde çalışacak çok şeyim vardı. "Varlıklar. Şekil değiştirenler. Taçsız alfa. Şimdi mantıklı geliyor. O zaman neden bir sürün yok?" Şarabı kadehte döndürdüm. Viskisini kenara iterek ne yaptığımı izledi ve sonra şarap kadehini alıp onu taklit etti. Bir bar sahibine göre, şarap hakkında pek bir şey öğrenme zahmetine girmemişti.

"Bu kasabanın yeteneklerimi daha iyi kullanabileceğimi düşündüm," dedi ve Donna'nın yere bakıp dudaklarını sıktığını fark ettim. Austin'in hikâyesinde belli ki daha fazlası vardı ama hızla kötüleşen ruh haline bakılırsa paylaşmaya pek hevesli değildi.

"Peki sen hangi yetenekleri getiriyorsun?" Şarabımın tadına bakarken sordum... ve hemen dikkatim dağıldı. Başımı salladım ve bakarak tadına bakmasını işaret ettim. Yudumladıktan sonra, "Ee? Tadı nasıl?" diye sordum.

Bir baktı, sonra omuz silkti. "Şarap gibi." "Barınızdakinden daha mı iyi yoksa daha mı kötü?" "Kesinlikle daha iyi.

Ayrıca daha pahalı."

"İnsanlar para ödeyecek, bana güvenin. İyi şarap için para ödeyecekler, özellikle de bu bölgeye şarap tatmak için gelmişlerse. Para ödemeyi ve iyi şarap içmeyi bekleyeceklerdir."

"Onlar da Dicks ve Janes olacaklar ve onlara barımda ihtiyacım yok" diye cevap verdi.

"Büyülü insanlar şarap tadımı yapmaz mı?" diye sordum. Donna'yı işaret ettim. "Tadım odalarında çalışıyorlar. Şarap sevmediklerini mi düşünüyorsun?"

İçini çekti, tamamen tükenmişti. "Evet, iyi, ziyaret ediyorlar. Ve şarap içiyorlar. İşte, mutlu musun? Sen haklısın, ben hatalıyım. Bu iyi mi?"

Donna ona aç gözlerle bakarak, "Seni bir kez olsun gülümserken görmek güzel, alfa," dedi.

"Ben senin alfan değilim."

"Evet, efendim." Dudağını ısırды ve tezgâhın arkasında meşgul oldu.

"Gülümseme olayını hafife almak istemem, çünkü gülümsediğinde çok daha ateşli oluyorsun ve onun da dediği gibi bunu kesinlikle daha fazla yapmalısın, ama evet, ben her zaman haklıyım ve elbette bu beni mutlu ediyor."

Tezgâha biraz daha ağır bir şekilde yaslandı. "Sorunuza cevap olarak, benim yeteneklerim bu kasabanın insanların güvende kalmasını sağlamakta yatıyor. Bunun için bir sürüye ihtiyacım yok. Başka hiçbir yere uyum sağlayamayanlar için bir sığınak sağlıyorum. Evet, kasabada bazı tuhaflıklar var ama buradaki insanlar sadece sakın bir hayat yaşamaya çalışıyor. Ben de onlara izin veriyorum."

"Çünkü büyülü insanlar... insanların kendi işlerini yapmasından hoşlanmıyorlar mı?" Bunu bir araya getirmeye çalışarak sordum.

"Bazı büyülü insanlar kendi işlerini yapabilirler, elbette. Ama bazılarının bunu yapacak gücü yoktur. Donna, kendisine istenmeyen ilgiyi gösteren bir beta ile (ikinci sorumlu) bir sürünün içinde sıkışıp kalmıştı. Kendini güvende hissetmiyordu ve alfa da farklı olduğu için bununla başa çıkamıyordu. Beta gitmesine izin vermiyordu. Ben onun mantıklı düşünmesini sağladım."

"Gidip onu mu aldın?"

"Hayır. Benim bölgeme geldi ve ben betanın yoluna çıktım. Beta konuyu zorlamaya çalıştı ve ben de ona daha iyi bir seçenek sundum."

"Hangi seçenektir o?"

"Huzur içinde ayrılmak için," dedi bir kadeh şarap daha alarak.

Donna bir kahkaha attı ve her yere tükürük sıçrattı. "Özür dilerim," dedi ve aceleyle sildi.

"Neyi kaçırıyorum?" diye sordum. Austin şarabını yudumladı.

Donna, "Ancak betanın kuyruğunu kopardıktan ve arka bacağını kalıcı olarak sakatladıktan sonra barışçıl oldu," dedi. "Bir şekil değiştirenle bunu yapmak kolay değil. Biz neredeyse her şeyi iyileştirebiliriz."

"Vay canına... Ve... bunun için başın belaya girmiyor mu? Kimse polisi aramıyor mu?" diye sordum.

Austin sanki sırtını geriymiş gibi doğruldu. Donna, cevap vermenin eşiğindeyken, bunun yerine dudaklarını sıktı.

"Sihirli dünya... karmaşıktır. Bizimle ilgili bilgileri gizli tutan hükümet dilimi aynı zamanda yerel polisin bazı sihirli konulara karışmamasını da sağlıyor. Bunun için bölgelerimiz var. İrili ufaklı her bölge, şekil değiştirenler ya da büyücüler hiyerarşisi gibi büyülü bir grup tarafından yönetilir. Bölgelerin çoğu adil ve aslında kolluk kuvvetlerinin çoğunu Dicks ve Janes'e bırakıyor. Bu daha kolay, daha ucuz ve dürüst olalım, bizim için çalışıyor olması gereken hükümet dilimi hala hükümet - verimsizlikleri ve bürokrasi sorunları var. Dick ve Jane yasalarının yol gösterici ışığımız olmasına izin vermek daha etkili hale geldi. Ancak, örneğin sürü içinde yer almak için savaşılan şekil değiştirenler gibi tamamen büyülü bazı şeyler için, bölge liderleri yönetir. Ve eğer bu liderler pek de iyi niyetli değillerse... o zaman o bölgedeki adalet için işler riskli olabilir. Üzücü ama gerçek."

"Peki büyülü bir durum kontrolden çıkarsa ve... Dick ve Jane hükümeti devreye girmezse ne yaparsınız?" Pelerinli bir adamın anısı aklımı kurcalarken sordum. Bu Bay Tom değildi. "Kime başvuruyorsun?"

"İşte... benim," dedi Austin. "Bu kasabada polisin yapacak çok az işi var. Genellikle sadece Dicks ile ilgilenirler. Gerisini ben hallederim. Adil ve eşit olduğumu düşünmek isterim."

Donna kararlılıkla başını salladı. "Kanundan daha adil, kolayca. Çünkü yasalar önyargıları olanlar tarafından desteklenir. Austin Steele'in kim olduğun umurunda bile değil - çizgiyi aşarsan onunla uğraşmak zorunda kalırsın." Gözlerinde şehvet kıvılcımları çaktı. Başka bir şişeyle meşgul oldu. "Artık neredeyse hiç kimse çizgiyi aşmıyor."

"Hayır," dedi Austin ama bunu gururla söylemedi. Bardağının sapını tıngırdatırken düşünerek söyledi.

"İnsanların sana bu kadar güvenmesi çok güzel," dedim ve parmak eklemlerimle onu dürttüm.

"İşte benim seninle olan ikilemim de bu Jacinta. Bu yüzden başarısız olmanı istedim, hâlâ da isteyebilirim." Yüzümde bir şey görmüş olmalı ki elini kaldırdı. "Hayatta başarısız olmanı kastetmediğimi unutma. Şu anda bu kasabayı güvende tutuyorum. Ben yeterim. Ama dışarıda benden daha güçlü insanlar var. Benim olabileceğimden çok daha acımasızlar. *Şu an* için bu küçük kasaba umurlarında değil. Biz onlar için bir hiçiz. Hiçbir şey değişmezse, bu kasaba ben onu koruyabildiğim sürece güvende kalacak."

"İşte burada ben devreye giriyorum," dedim.

"İşte burada sen devreye giriyorsun." Başını salladı. "Tamara Ivy'den bahsetmiştim. İnanılmaz bir büyücüydü. Büyüsü olağanüstüydü ya da kayıtlar öyle gösteriyor. Karşılaştırılamayacak kadar güçlüydü. Sağlam ve çeşitliydi. Çok az büyülü insan onunki gibi bir büyüye sahip olmuştur."

"Eve koyduğunu söylediğin sihir bu mu?" Bu tamamen hayali fikirlere ayak uydurmaya çalışırken sadece biraz terlediğime kendim de şaşırdım. İzlediğiniz bir filmde ya da okuduğunuz bir kitaptan bahsediyormuşsunuz gibi davranmak kolaydı. Gerçekliğe olan bağlılığımın ne zaman sarsılacağını merak ediyordum.

"Evet. Bu, eve transfer edilen ve çok rağbet gören bir büyü. Sadece ev tarafından seçilen kişi büyüyü kullanabilir, ancak dışarıda şeker gibi kelimeleri olan ve manipülasyona yatkın güçlü insanlar var. Sihri kendileri kullanamayabilirler ama sihir sahibini kullanabilirler. Tabiri caizse büyüyü yönlendirebilirler. Ya da söylentilere göre öyle."

"Ve bir şekilde... büyü'nün evi terk ettiğini ve... başka birine geçtiğini söylediniz? Bir varise mi?"

"Evet. Çoğu zaman büyüyü alma yeteneği kadın aile soyu içinde dolaşır. Genellikle bir ya da iki nesil atlar. Büyüyü alma yeteneğine sahip olan kişi Ivy Evi'nin efendisi olur."

"Yani sihir Peggy Havercamp Teyze'de mi?"

"Hayır," dedi, bir sonraki şişeden kendine dolu bir bardak doldurdu ve bana da bir tadımlık verdi. Bara gitmemiz gerektiğini düşündüm. Bu artık gerçekten bir tadım değildi - bir zihin bükücüydü. "Sanırım üç nesildir bir varis seçilmediği için büyüyü alma yeteneğine sahip olacağını düşünüyordu. Belki de dört, hatırlayamıyorum. Sanırım üç yüz yıl kadar oldu. Ama ev onu seçmedi."

Elimi yüzüme sildim. "Yani bir Havercamp kızı evden büyü alma yeteneğiyle doğsa bile, yine de seçilmesi mi gerekiyor?" "İkisi de aynı şey. Ya da en azından öyle oldukları düşünülüyor. Bir kız çocuğu büyüyü alma yeteneğiyle doğar ve bu doğuştan gelen hak genellikle evin onu seçme nedenidir. Ev seçtiğinde, kız çocuğuna sihir."

"Doğru," dedim kelimeyi uzatarak. "Yani Peggy değildi. Varis olamayacak bir erkek kardeşi vardı. Peki ya Diana?" Yüzümün rengi soldu. "Diana, değil mi? Aradığım kişi o!"

Başını salladı, dikkati keskinleşmişti. "Diana'nın eve götürüldüğü söylendi. Bunun bir kabus olduğunu düşündü, değil mi? Ev, evi gibi hissettirmeli. Aradığımız kişi o değil."

"..." Ona baktım. O da bana

baktı.

Başımı salladım.

Başını salladı.

"Ben olamam." Sanki karar verici faktör bu olacakmış gibi başımı daha sert salladım. "Olamam. Diğer şeylerin yanı sıra babamın tuzlu doğasına ve kabarık poposuna sahibim. Ben kesinlikle onun çocuğuyum - annemin herhangi bir patavatsızlığı olmadı. Ben Havercamp ailesinin bir parçası değilim."

"Bu, evin mevcut aile soyundan olmayan birini seçtiği ilk sefer değil. Genellikle büyülü birini seçer ama..." Omuz silkti. "Görünüşe göre sen uygunsun."

YİRMİ

Jess'in gözlerinden yaşlar akmaya başladığında AUSTIN'İN BAĞIRSAĞI Bunların hiçbirisi adil değildi. Hayatının zor bir döneminden yeni bir başlangıç yapmak için ayrılmıştı ama yine o pis kokunun içine düşmüştü. Kalbi onun için çarpıyordu.

Bu durum hakkında uzun uzun düşünmüş, dün gece ve bu sabah çok az uyumuştı. Niamh'ın söylediklerinin çoğu doğru çıkmıştı. Akli her zamankinden daha iyi olduğunu söylüyor olabilirdi ama vücudu farklı bir hikâye anlatıyordu. Eskisi kadar acımasız değildi, öldürmek yerine sakatlamayı ya da dövüşten tamamen kaçınmayı tercih ediyordu. Eskisi kadar hızlı değildi ve eskisi kadar güçlü ya da kuvvetli olmasına rağmen, eskisi gibi sakatlıklardan sonra kendini toparlayamıyordu. Saatler yerine günlerce ağrıyordu.

Yaşlılık onun canlılığını çalmamıştı ama sonsuza kadar da yaşamayacaktı. Eninde sonunda bu görevi devretmesi gerekecekti ve devredecek kimsenin olmadığını öğrenecekti. En azından yeterince güçlü biri yoktu. Onun gibi adamlar genelde sürünün başındaydı.

birlikte, hâlâ sağlam bir on yılı ve muhtemelen çok daha fazlası vardı. Onun türü Niamh'inki, Edgar'inki ya da Earl'ünki kadar uzun yaşamıyordu ama bir insandan daha uzun yaşayabilirdi ve ellili ya da altmışlı yaşlarına kadar zinde kalabilirdi. Emekli olmak zorunda kaldığında ya da daha güçlü bir düşman onu mezara tıktığında, korumayı teklif ettiği insanların takipçileri tarafından çoktan unutulmuş olacaktı. İyi olacaktı. Güvende ve karanlıkta.

Ivy House tekrar faaliyete geçmediği sürece.

"Ama ev beni seçmedi," dedi Jess, gözleri eskiden bildiği hayatın rahatlığı için yalvarıyordu. O hayat artık yoktu. Bu onun yeni gerçekliği idi - sihir. Muhtemelen tehlike, eğer dün gece bir gösterge ise.

Viskiden bir yudum aldı. Buna ihtiyacı vardı. Şarabın pek bir etkisi olmamıştı.

"Şimdi senin başarısız olmanla ilgili söylediklerime geliyoruz," dedi Austin. "Ivy House seninle birlikte canlanıyor. Bay Tom-" Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Şimdi ona böyle hitap etmemi sağladın. *Earl* hareket eden oymalara giderek daha fazla takılıp kaldığınızı söyledi. O oymalar benim için hareket etmiyor. Ev size geçitlere nasıl ulaşacağınızı zaten gösterdi. Oraya birçok kez girdim ve aktif olarak geçitleri . Birinin nerede olduğunu bile kabaca biliyorum. Yine de bulamadım. Ana yatak odası seni seçti. Küre içinde bulunduğunuz odayı göstermiyor. Bunların hepsi birer işaret."

Jess ağzı bir karış açık öylece bakakaldı. Dilsiz kalmıştı.

"Ev hâlâ sizi seçmeyebilir," dedi. "Kesin bir şey söyleyemem ama kesinlikle senin tarafına meyilli."

"Peki o zaman... bu büyüü alırsam ne olacak? Neden başarısız olmamı istiyorsun?"

"Eğer o büyüye sahip olursanız, bahsettiğim tüm kötü karakterler bu kasabaya çekilir. Birdenbire O'Briens olabilecek en kötü şekilde yeniden gündeme gelir. Büyü dünyasının güçlü oyuncularını seni kendi taraflarında yönetmek isteyecektir. Gücünüzü kendi çıkarları için kullanmak isteyeceklerdir. Çocuklarına sahip olmanızı isterler-"

Kadın homurdandı. "Bunu istiyorlarsa gidip kendilerini becerebilirler. Benim işim bitti."

"Daha kırk yaşındasın, sen-"

Kadın adamın yüzüne bir tokat attı, belli ki ani bir hareketti. Adam bunu beklemediği için donup kaldı. O bir Jane'di - onu böyle hazırlıksız yakalamak onun için mümkün olmamalıydı.

Donna'nın gözleri büyüdü ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Çok özür dilerim," dedi Jess hemen. "Bunu yapmak istememiştim. Ama sakın bana uğursuzluk getirmeye kalkma. Ben zaten oğlumu büyüttüm. Şu anda ihtiyacım olan son şey bir bebek. İyi adam, korkutucu kötü büyülü adam, hepsi hayır."

Duruşu, Dick ve Jane çiftini gönderirken kullandığı vücut dilini taklit ederek değişti. Onun bu duruşu Donna'nın yüzündeki gülümsemeyi sildi. Ama Jess fark etmemiş gibiydi. Aslında onun blöfünü görüyordu.

"Ben hayvan değilim ve eğer bana vurursan seni hapse atarlar. Bundan emin olacağım."

Donna bir kahkaha attı. "Özür dilerim," dedi ve tezgahı ikinci kez sildi.

"Seni mahkemeye verecekler," dedi Austin. Onun bunu ciddiye almasını istiyordu; hepsi istiyordu. "Sana dünyayı vaat etmeye çalışacaklar ve bunu gerçekleştirecek araçlara sahip olacaklar. Bu insanların bu kasabayı istila etmesini engelleyemeyeceğim. Burayı, hiçbir zaman tek başlarına mücadele etmeyen büyümlü seçkinlerden koruyamayacağım. Dün gece bile, o homurtular bir çift halinde geldi."

Kaşları çatıldı ve gözleri kırpışmaya başladı. Şaşkınlıkla yere baktı. Dün geceki anıları yeniden canlanmış olmalıydı. Agnes uzun vadede onu tehlikeye atacağını düşünerek ona iksir vermek istememişti. Onu haklı bulmuştu. Jess'in başına gelecekleri bilmesi gerekiyordu ve o kaçırılanlar, eğer seçilirse onu nelerin beklediğinin bir işaretiydi. Ama Austin ve diğerlerinin de her şeyi açıklamak için zamana ihtiyaçları vardı.

Uzlaşma, geçici olarak unutkanlık yaratan bir iksirdi. Geçici hafıza kaybı gibi, olay zihninde tetiklendiğinde anıların ortaya çıkmasını sağlayacaktı.

Az önce tetikledi.

"Bekle..." Bir an için başını ellerinin arasına aldı. İri gözleri tekrar ona dikildi, kalın siyah kirpiklere sarılmış kehribar rengi, inanılmaz derecede sarhoş ediciydi.

"Dün gece hakkında..." İksirden ve Earl'den tanıyor gibi görüldüğü Agnes'ten bahsetti.

"Yani... temelde, o büyümlü elde edene kadar tehlikeyim, çünkü büyü kendimi korumamı sağlayacak. Ama onu elde edersem tüm kasabayı tehlikeye mi atacacağım?" diye sordu, gözlerinde hayal kırıklığı ve öfke alev alev yanıyordu. "Bu doğru mu?"

"Korkarım öyle," dedi, yüreği daha da daralmıştı.

Başını salladı, gözleri zekâyla parlıyordu. "Ama bu büyümlü tüm kasabayı koruyamaz mıyım? Tabii bir kullanım kılavuzuyla birlikte geldiğini varsayarsak."

"Dürüst olmak gerekirse ben de bunu merak ediyordum," diye mırıldandı Donna.

"Yeni taliplerinizin size ne tür teklifler sunacağı konusunda hiçbir fikriniz olduğunu sanmıyorum. İş anlaşmaları ya da evlilik teklifleri, sizi elde etmek için ne gerekiyorsa yapacaklardır. Denerken de birbirlerine savaş ilan edecekler.

-Burada, kasabada başlatılacak bir savaş. Masumları öldürecekler.

Kazara ya da bilerek yolunuza çıkanlar. Eğer giderseniz, evi bombalamaya devam edecekler, sizi yok etmek için evi yok etmeye çalışacaklar. Kargaşa olacak. Bir savaş alanı. Düzgün insanların yaşamak isteyeceği bir yer olmayacaktır."

Jess bunu sessiz bir vuruş geçti. Nedense titredi, tüm vücudu ürperdi ve sonra ona doğru eğildi, gözleri biraz çılgındı

"Öncelikle, artık yirmi yaşında değilim. Aşk ve *evlilikten* başka bir şey düşünmeyen ve hayır derse kimsenin onu istemeyeceğinden korktuğu için kabul eden saf bir kız değilim. Şu anda, o saf kızın diğer tarafında, kimsenin beni istememesi umurumda değil. *Ben* kendimi istiyorum, arkadaşlarım beni istiyor ve bu yeterli. Yani o isimsiz büyülü insanlar evlilik tekliflerini kışlarına sokabilirler. O sirke gittim ve bütün palyaçoları gördüm. Geri dönmek için acelem yok."

"Evet, ama-"

"Hayır." Elini kaldırdı ve gözleri alev alev parladı. Sanki görünmez bir teli kasıklarına kadar çekiyormuş gibi hissetti. Bu hoş bir duygu değildi. İçinde bulundukları durumda değil. "Konuşma sırası sendeydi. Şimdi sıra bende."

Donna ona biraz daha şarap doldurdu. Gülümsemese de duruşu neşeliydi; Jess'in gözlerindeki kıvılcımlara, ses tonuna ve tavrına karşılık veriyordu. Avın çağrısı bu kadının içindeydi, Austin de bunu hissediyordu. Bunu içine çekmek istiyordu. Onu تنها bir yere götürmek ve böylece daha fazla keşfetmek istiyordu.

Ivy House'un Jess'le ilgilenmesinin bir sebebi vardı.

"İkincisi," diye devam etti Jess, "burayı evim olarak seçtim. Bu evde uzun süre yaşamadım ve Bay Tom kesinlikle kaçığın teki ama burayı seviyorum. Orada yaşayabildiğim kadar yaşayacağım. Eğer bu sihir dediğiniz gibi çok güçlüyse - ve bilginiz olsun, bunlara inanmakta zorlanıyorum - o zaman bu kasabayı güvende tutmak için birlikte çalışabiliriz. Küçük, ilginç ve tuhaf kalmasını sağlayabiliriz. Belki *o kadar* tuhaf değil ama ben uzlaşmaya hazırım."

"Kızım, sen her türlü harikası." Donna Jess'e bir yumruk attı. "Tam burada hayat hedefleri var."

Austin ne diyeceğini bilemedi. Jess'in haklı olduğu noktaları inkar edemezdi. Argümanında boşluklar vardı ama bir şey çok açıktı. Eğer büyüye sahip *çıkmadan* ortalıkta dolaşırsa, Jess de dahil olmak üzere hepsi için daha tehlikeli olacaktı.

Belki de eski muhafızlar haklıydı diye düşündü. Belki de kasabadaki en büyük, en kötü adam olarak yerini kaybetmekten çekiniyordu. Ancak yeni şafak genç, sonradan görme bir alfaya değil, dünyayı fethetmek için yola çıkan orta yaşlı bir kadına ait olacaktı.

O da bunu yapacaktı. Austin bunu onun kendinden emin duruşunda ve çenesinin kararlı görebiliyordu. Güzel kehribar gözlerini aydınlatan elektrik kıvılcımlarında. Hikâyesini yeniden yazacaktı ve bu kez tam istediği gibi olacaktı.

Kahretsin, ama Austin bunun için orada olmak istiyordu. Bunu inkar edemezdi. Onun başarılarının görkemine tanık olmak istiyordu. Bir geri dönüş hikayesinin gururuna. Ve sonra ona terli bir parti verecekti, burada bükülmüş çarşafların karmaşasında ona hünerini kanıtlayacaktı.

"Donna, çık dışarı," dedi, bu düşünceleri kısa kesmek için tüm vücudu kenetlenmişti. Onun hikâyesi onunki değildi. Onun yolculuğu onunkiyle iç içe değildi. Mesafesini korumak zorundaydı. O kendi çağrısını bulmuştu. İkinci şansı çoktan tükenmişti. "Kulak misafiri olmayın."

"Evet, alfa."

"Ben senin alfan
değilim." "Evet,
Austin Steele."

"Ben büyülü değilim. Elini kaldırırsan polisi ararım," dedi Jess, kararlılığının altında belirsizlik yatıyordu.

Donna gittiğinde, kamburunu çıkarmasına izin verdi. "Sürekli olarak kendime ve çevreme daha dikkatli bakmamı sağlıyorsun." Bir nefes verdi ve kendine biraz daha viski doldurdu.

"Özür dilerim," dedi. "Buraya geldiğimde bunların hiçbirini aramıyordum. Bir sonraki adımda ne yapacağımı bulana kadar burayı bir dinlenme durağı olarak gördüm."

"Onun yerine başka bir sirk var. Bakın, size ne yapacağınızı söylemeyeceğim. Sana elimdeki tüm bilgileri verdim. Akıllı bir bayana benziyorsun ve bu senin hayatın. Yapman gerekeni yapacaksın. Sadece kasabayı hatırlamanı istiyorum. Buradaki insanlar iyi insanlar. Onlar da sizin gibi adil bir muameleyi hak ediyorlar."

"Peki ya sen? Adil bir hak etmiyor musun?" diye sordu.

"Kendim için endişelenmiyorum."

"Belki de öyle olmalısın." Elini onun elinin üzerine bıraktı, gözleri açık ve destekleyiciydi. Kalbini kilitleyen buzlar biraz çözüldü.

Elini çekti. "Ve bilmen gereken bir şey daha var."

"Ugh!" Başını tezgâhın üzerinde duran kolunun üzerine düşürdü. "Yeter artık. *Lütfen* daha fazla olmasın."

"Ivy House'dan o büyüü almanıza kimse yardım edemez. Kimse sana nasıl yapacağını söyleyemez."

Kafasını kaldırdığında, Ivy House'a doğru bakıyordu. Gözleri uzaklara daldı. Dişleri dolgun alt dudağına takıldı. "Sanırım nasıl yapılacağını biliyorum. Sadece zamanı geldiğinde ya da gelirse oraya dönüş yolunu bulmam gerekecek."

OceanofPDF.com

YİRMİ BİR

Zihnimin uğultusu alışlagelmişin dışındaki tadımla biraz olsun dindikten sonra tadım odasından muhteşem güneş ışığına çıktım. Çocukluğumdan kalma renkli kristaller hafızamda titreşiyor, beni kendine çekiyordu. Diana beni uzaklaştırıyordu.

"Neden Diana'yı değil de beni seçti?" Austin arkamdan yaklaşırken sordum.

Sırtımın küçük kısmına hafifçe dokundu ve hareketleri beni sözsüz bir şekilde ileri doğru itti. Caddenin aşağısına doğru yürüdük, dünya elimizin altındaydı.

Ya da öyle görünüyordu. İyi vakit geçirmek için öğleden sonra içki içmek gibisi yoktu.

Austin bana hafifçe çarparak, "Sanırım bu, büyüünün genetik bileşeniyle ilgili efsanelerin kesinlikle doğru olmadığı anlamına geliyor," dedi. Viski ya da şarap işe yaramaya başlamıştı. "Eğer öyle olsaydı, tamamen farklı bir soydan gelen ve büyülü olmayan evi uyandırmazdı." bir sonraki tadım odasında başını salladı. "O adamın sesinden nefret ediyorum. Şarap hakkında gevezelik etmesini dinlemektense bardak yemeyi tercih ederim."

Yolumuza devam ederken güldüm.

"Ev, Havercamp varislerinde aradığı bir şeyi sende bulmuş gibi görünüyor," dedi. "Sende arzuladığı bir nitelik vardı. Bu yüzden takas yaptı."

"Bu niteliğin ne olabileceğini Tanrı bilir."

Köşede durup birkaç arabanın geçmesini beklerken bana baktı.

"Cesaret, güven, macera arzusu, kıvrak zeka, kararlı, güvenilir, sadık... Yani, istediğinizi seçin."

Yüzüm alev alev yanıyordu. "Seni kandırmışım."

"Hayır. Sadece kendini iyi hissetmen için bunları uyduruyordum." "Çok teşekkürler dostum."

Karşıdan karşıya geçerken elini yine sırtıma koydu ve bana rehberlik etti. Sanki rastgele karşıdan gelen trafiğe doğru koşmaya karar vereceğimi düşünmüş gibiydi.

Yapsaydım da fark etmezdi. Karşıdan gelen trafik yoktu. Buranın temposu yavaş ve sakindi. Kimsenin acelesi yoktu. Zaman, sürekli bir yarış içindeymişsiniz gibi hissettirecek kadar sıkışmıyordu.

Aradaki fark memnuniyet vericiydi. Omuzlarımın daha gevşek, tansiyonumun daha düşük olduğunu hissettim.

Caddenin diğer tarafına geçtiğimizde, "Bu büyüklükte bir kasaba için çok fazla tadım odası var," dedim. Yolumuzun üzerinde noktalar vardı.

"Çok fazla turist getiriyor. Kasaba için iyi bir şey ama turistler çoğunlukla kendini beğenmiş yaşlılar ya da iğrenç yirmili yaşlardaki gençlerden oluşuyor. Turizm sezonunda bu şeritten uzak durmaya çalışıyorum."

"Turizm sezonunda mıyız? Öyle olmalı, çünkü Ekim hasat zamanı değil mi?" "Doğru. Bu listeye zeki ve anlayışlı olanları da ekleyin."

"Umarım bana kişilik kazanımlarınızı sıralatmaya çalışmıyorsunuzdur. Hâlâ bir şey bulmakta zorlanıyorum."

"Egomu yükseltmeye niyetlisin, ha?" Çarpık sırtışı geri gelmişti. Bu adamın kendine güvenini artırmak için benim yardımına ihtiyacı yoktu; hangi konuda iyi olduğunu çok iyi biliyordu ve kasabadaki diğer insanların ona verdiği tepkilere bakılırsa, son derece haklıydı.

Binaların kenarlarında çiçek sepetlerinin asılı olduğu küçük bir ara sokaktan geçtik, bulanık su akan tehlikeli bir dere yoktu ve tek bir çöp parçası bile yoktu. Burası kesinlikle L.A. değildi.

Sokağın yarısında, duvarın dibinde Bay Tom duruyordu. Üzerinde bir trençkot, melon şapka ve bir çift yuvarlak Harry Potter gözlüğü vardı. Kollarını iki yanına kavuşturmuş, dümdüz önüne bakıyordu. Görünüşe göre kendini ya kılık değiştirmiş ya da görünmez sanıyordu.

Gözlerimi kısarak ona bakarken durakladım. Austin ne yaptığımı görmek için geri çekildi. "İyi Tanrım," diye mırıldandı. Bay Tom'la yüzleşmektense tercih ederim, Tom, o bakışlarını hemen başka yöne çevirdi ve yürümeye devam etti.

Büyük kahkahalar vücudumu sarstı. Yetişmek için acele ettim, kendimi sabitlemek için kolunu tuttum. Tadım odasının önünde durduk ve nefes nefese kaldım; o kadar çok gülmüştüm ki nefesim kesilmişti.

Austin diğer tarafa bakarak, "Sihrinin bir parçası da binalara, özellikle de taşa ve belirli türden manzaralara uyum sağlamak," dedi. Bay Tom'u bizden sonra ara sokaktan gizlice çıkarken yakalamak istemiyormuş gibi görünüyordu. Bu beni daha çok güldürdü. "Belli ki yeteneğini kaybetmiş. Çünkü ne düşünüyor?"

"Seksen derece havada trençkotla..."

"Ve gözlükler. Gözlüğün nesi var?" Parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Dokunuşunu kaybetti."

Biraz sakinleştim ve gözlerimi sildim. "Onun bir gremlin olduğunu mu söylemiştin?" "mi?" Austin benim için kapıyı açtı. "Gargoyle," diye fısıldadı,

Beni içeri kadar takip etti.

Biri diğerinden çok daha neşeli olan birkaç grup şarap tadımı yapıyordu. İkinci grup, dökmek üzere olduğu şarabı tarif eden görevliyi kibar bir can sıkıntısı içinde dinliyordu.

Austin'i tezgahın kenarına götürdüm ve tatmak için mevcut şarapların listesine baktım.

"Onun türünün gotik yapılardaki taş oymalara nasıl ilham verdiğini anlayamıyorum," dedim tezgâha yaslanarak.

"Çünkü onun diğer halini görmediniz."

"Onun diğer formu..." Kelimelerin uçup gitmesine izin verdim. Bay Tom'un başka bir forma girecek kadar havalı olduğunu düşünmek imkânsızdı, hele ki gotik görünümlü bir gargoyle müthiş bir forma.

Daha fazla soru soramadan, tadım odası çalışanı yanımıza koştu ve bunu yaparken birkaç şarap kadehi aldı. Bakışları Austin'in üzerine indiğinde gözleri büyüdü. Hemen omurgası eğildi.

"Merhaba, hoş geldiniz," dedi ellili yaşlarında, taraklı ve önceden hoş bir mizacı olan adam. "Tatmak için mi buradasınız?"

Austin bana baktı, tekrar liderliği ele almamı bekliyordu.

"Evet. Listedен aşağıya doğru mu gideceğiz yoksa... miyiz?" Kağıda dokundum.

Adam dudaklarını ıslattı, gözleri Austin'e kaydı. "Elbette, evet, listenin sonunda. Hemen. Aslında..." Bir parmağını kaldırdı, bakışları tekrar Austin'e kaydı. "Ben gidip birkaç farklı şişe açayım. Daha iyi şişelerimiz var... Biraz bekler misiniz?"

Kimseye bir şey söylemeden aceleyle arka tarafa geçti.

"Tuhaf davrandığı için endişelenmeli miyiz?" Dökücünün kaybolmasını izlerken fısıldadım. "Ayrıcalıklı muamele için her şeyi yaparım, ama bu... şüpheli görünüyordu."

"Tanrım. bakma," diye mırıldandı Austin. Ama tabii ki elimde değildi.

Bay Tom ön pencerenin kenarında duruyordu, trençkotunun yakası yüzünün yarısını örtecek şekilde açılmıştı. Tel çerçeveli gözlüklerini koyu renk gözlüklerle değiştirmişti.

"Tehlikede miyiz?" Gerilerek sordum.

"Earl yüzünden mi?" Başını salladı, şimdi açıkça inanamıyordu. "Hayır. Bu onun doğasının bir parçası. Gargoylelar sorumlu oldukları kişilere karşı son derece korumacıdır. Açıkça senin onun sorumluluğunda olduğuna karar vermiş ve ihtiyacın olan tek koruma ben olsam da, oldukça tuhaf ve bariz bir destek sağlıyor. Sanırım uşaklık işinden kovulmak beynini uyuşturmuş. Gerçekten öyle. Bunun için tüm suçu age'in üstlenebileceğini sanmıyorum. O meyve halkalarına dönüştü."

"Hayır, o değil-" İçimden kahkahalar yükselirken duraklamak zorunda kaldım. "Bu adamın beklemesi gereken insanlar aniden böyle yarım yamalak davranması ve çekip de neyin nesi? O... bir Dick mi? Bay Tom bu yüzden mi desteğe ihtiyacım olduğunu düşünüyor? Çünkü o adamı sen azdırmışsın gibi görünüyor."

"Ah şu." Austin bir dirseğini tezgâha dayayıp bana doğru eğildi. "Onu sinirlendiriyorum. O bir Dick, evet, ama içimdeki alfayı hissediyor. Benim daha baskın bir erkek olduğumu fark ediyor ve bu onu rahatsız ediyor çünkü burada otorite sahibi olması gereken kişi o ve ben rütbemi yükseltiyorum."

"Ama nasıl rütbe aldın?"

"Ortaya çıkarak."

Gözlerimi ona diktim. "Bu kadar güçlü olmana şaşmamalı - o devasa egoyu taşımak zorundasın."

Dudakları bir sırtışı dönüştü ve omuz silkti. "Ben sadece olduğu gibi söylüyorum

öyl

e." "Madem bu kadar alfasın, o zaman neden unvanı sen almıyorsun?"

Gülümsemesi uçup gitti. Tadım odası görevlisi aceleyle içeri girdi. dört şişe. Austin doğrulurken hepsini yere bıraktı. Diğer müşteriler sabırsızlıkla bakıyorlardı, bardakları boştu.

Austin, "Neden şimdilik bize bir bardak doldurup diğerleriyle ilgilenmiyorsun?" dedi.

Sesinde en ufak bir emir yoktu. Vücudu rahat, ses tonu sakindi. Yine de adam sanki kendisine havlanmış gibi başını salladı. Üzerinde rezerve yazan bir şişe aldı ve yudumlamamız için her birimize birer bardak doldurdu.

"Hemen döneceğim." Diğerleriyle ilgilenmek için aceleyle uzaklaştı.

"Alfa olmak için bir sürüye ihtiyacın var," dedi sessizce ve sözlerindeki duyguyu duyabiliyordum.

"Bir paketi nasıl alıyorsun?"

"Birini zorla ele geçirin ya da bir eş bulup araya getirin."

"Gördüğüm ve duyduğum her şeye göre, bir eş bulmak da dahil olmak üzere yukarıdakilerin hepsini yapabilirsin. Hâlâ seksisin ve erkekler yetmiş yaşına kadar çocuk doğurabilir, her şey hazır. Peki gerçek sebep ne?"

Birkaç saniye boyunca sorumu sessizlik karşıladı ve bu sefer cevap verip vermeyeceğini merak ettim. Sonunda doğruldu ve bana döndü, yüz ifadesi rahatsız ediciydi. Çiğ yoğunluğu göğsümün içinde bir davul gibi çalıyordu.

"Genelde bu konuda konuşmam," dedi kararlılıkla, "ama bunun benzersiz bir durum olduğunu ve insanları bu kasabaya davet ederseniz mücadele etmek zorunda kalacağımı düşünürsek..."

"Demek , tarihleri kaydetmek gibi bir şey göndermeyeceğim. Bunların hiçbirisi benim fikrim değil."

İçini çekti ve biraz daha yaklaşarak sesini derin bir mırıltıya indirdi. "Bir eş seçmiştim. Uzun zaman önce. Bir alfa istiyordu. Güç ve kuvvet istiyordu; ağırlığını ortaya koyan ve herkesi huzurunda bıldırcın eden bir adam. Her kadının istediği ve her erkeğin -yani şekil erkeğin- olmak istediği erkekle birlikte olmanın prestijini istiyordu. Ben genç ve aptaldım, o ise daha yaşlıydı. Çok yaşlı değil, ama potansiyelimi bilecek kadar. Beni istediği yöne yönlendirecek kadar." Başını salladı ve şarabından büyük bir yudum aldı. "Ben bir aptaldım. Tehlikeli bir aptal. Onunla flört ettiği için bir adamı hastanelik ettim-"

"Onunla flört ettiğin için mi?"

"Bir alfanın pek de hoş olmayan özelliklerini nasıl ortaya çıkaracağını biliyordu. Bir partide erkeklere dokunarak, müstehcen kahkahalar atarak ilerlediğinde..." Dişlerini sıktı ve gözlerinde ateş parladı. Bunca zaman sonra bile anıların onu hâlâ etkilediği açıktı. "Bu beni çileden çıkardı. Doğal sahipleniciliğim öfke dolu bir kıskançlığa dönüştü. Erkekleri ondan kopardım ve onları anlamsızca dövdüm. Onları odalara fırlattım. Masaları deviriyordum. Destiny onun için kavga ettiğimi görmekten hoşlanıyordu. Onun onurunu savunmamı. Ve ben de yaptım. Her seferinde. Ve her seferinde kazandım. Yirmi yaşında bile kaybetmedim, tıpkı

Ben küçükken bizi terk eden babamın ruhu şad olsun."

Duygularıyla mücadele ederek elini ensesine götürdü.

Bay Tom, şapkasını, trençkotunu ve gözlüklerini çıkarmış bir halde kapıdan kafasını uzatarak, "Sadece kontrol ediyordum, hanımefendi," dedi. Yüzünde temkinli bir ifade vardı. Austin'deki değişikliği görmüş olmalıydı. "Her şey yolunda mı? Günün iyi geçiyordur umarım? Şarap nasıl? Tüm bu iğrenç turistleri çekecek kadar iyi mi?"

"Böyle iyiyim Bay Tom, teşekkür."

"Bana Tom de lütfen. Bana ihtiyacınız olursa buralarda olacağım." "Eve gidebilirsiniz, Bay Tom. Ben iyiyim."

"Evet, hanımefendi. Ve Niamh daha sonra sizinle bir şeyler içmek için sabırsızlandığını söyledi. Uğruna yaşayacak hiçbir şeyi kalmamış bir ayyaş gibi her zamanki bar taburesinde oturuyor olacak."

"Anladım. Teşekkürler."

Başını salladı, kapıyı kapattı, ceketini ve aksesuarlarını herkesin gözü önünde yeniden giydi ve penceredeki görevine devam etti.

"Yardıma ihtiyacım olsa ne yapardı ki?" Elimi yüzümde gezdirirken sordum. "Niamh en azından taş atıyor."

"En iyi zamanlarında, sizi tehdit etmeye cüret eden her düşmanı biçebilecek kanatlı, kaslı, ağzı bozuk bir güç merkezine dönuştürdü. Yaş ona iyi davranmadı. Bir uşak olmak ya da eski bir eve göz kulak olmak için eldivenlerinizi astığınızda, hayatınızın alacakaranlığında olursunuz."

Yavaşça dönüp penceredeki yaşlı, solmuş adama baktım, yüzü çizilmiş ve sırtı yaşlılıktan eğilmişti. Onun bu şeylerin hiçbirini yaptığını hayal edemiyordum. Sonra tekrar, Donna -eğlenceli, sevimli Donna- büyük bir fareye dönuştü. Ne biliyordum ki?

"Peki ne oldu?" Austin'e sordum. "Neden memleketini terk ettin?"

"Destiny kolumdayken, bir kabusa dönuştüm. Benim gibi erkekler normalde sürünün alfası tarafından kontrol altına alınırdı. Alfa, genç şekil değiştireni mantıklı düşünmeye zorlardı. Onu boyun eğmeye zorlardı. Ama alfa olan ağabeyim, annemin daha küçük, daha zayıf hayvan formunu miras almıştı. Aynı zamanda onun yumuşak yolunu, dengeli doğasını da miras almıştı. Bunlar onu olağanüstü bir alfa yapan şeylerdi. Sürünün gelişmesine yardımcı olan biri. Beni bastırmak onun işiydi ve denedi. Denedi de.

"Ama o noktada, alfa rolünü kendim için almaya hazırdım. Ayağa kalk ve senin olanı al - Destiny bana hep böyle söylerdi. Benimle çok iyi seks yapar ya da beni kızdırırdı, sonra bu sözleri kulağıma tekrar fısıldardı. Ayağa kalk ve senin olanı al, Austin. Bu senin doğal hakkın, *al onu*."

"On yaş büyük ağabeyim beni birçok kez ikna etmeye çalışmıştı ama bunu hep aileden biri olarak yapmıştı. Bu sefer -son sefer- alfam olarak üzerime geldi, ki bu onun hakkıydı..." Austin titreyen bir nefes verdi. "Onu öldürebilirdim. Neredeyse onu öldürüyordum. Başparmağıyla parmağını birbirine yaklaştırdı: "Hayatına son vermeye *bu kadar yakındım*. Bir dul yaratmaya ve iki sevimli çocuktan bir babayı uzaklaştırmaya."

"Seni geri çeken neydi?"

"Yeğenim. Kardeşim bana meydan okuduğunda odada olmaması gerekiyordu ama son anda içeri daldı. Babasının çılgın amcası Auzzie ile dövüşmesine neden kimsenin yardım etmediğini merak ediyordu. Ben öldürücü darbeyi indirirken, o tüm yetişkinlerden kaçmayı başardı ve babasının üzerine yatarak onu vücuduyla korudu."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ve nefesimi tuttum.

"Küçük melek yüzünü meydan okurcasına bana çevirdiğinde buğday rengi saçlarının babasının kanıyla parladığını görmeyi bugün bile asla unutmayacağım. Küçük yüz ifadesi öfke ve cesaretle çarpılmıştı. O küçük kız, hiçbir yetişkin erkek ya da kadının denemeye cesaret edemeyeceği bir şeyi, doğru olanı savunmak için benim gücüme ve kuvvetime meydan okudu."

Gözleri buğulandı ve başını kollarının üzerine eğdi. Derin bir nefes aldı.

"Geri çekildim," diye devam etti. "Geri çekildim, dizlerimin üzerine çöktüm ve boyun eğdim. Destiny bana korkak dedi. Yüzüme tükürdü. Ama küçük Aurora'nın babası için ayağa kalktığı görüntüsü..." Başını iki yana salladı. "Ne tür bir canavara dönüşmüştüm ben?" Ofladı pufladı. "Boş ver onu. Tam olarak ne tür olduğunu biliyordum. Babam olmuştum. Ve bunun farkına varmak beni hasta etti. Ondan bir şeyler öğrenebilmek için kardeşime kalmama izin vermesi için yalvardım. Otoritesini gasp ettiğimi hissetmeye başladığında gideceğimi söyledim."

"Gitmemi istemezdi. Sürü için iyi olduğumu düşünüyordu. Halkı için her şeyi feda ederdi, pozisyonu da dahil. Benimle kesinlikle savaşmazdı. Ben sadece daha güçlü ve daha iyi oldum. Beş yıl sonra, bana iyi bir lider olmak için bilmem gereken her şeyi öğrettikten sonra, ikimiz de sürünün değişen bağlılığını görmezden gelemezdik. I

çekip gittim. Ailemi, arkadaşlarımı terk ettim... Vermek zorunda kaldığım en zor karardı ama pişman değilim."

"Ama neden başka bir yerde başlamıyorsunuz?"

"Çünkü ben hala yirmi yıl önceki canavarım. Hala çiğ, kontrol edilemez bir öfkeyle doluyum, sadece onu çok sıkı bir tasma altında tutuyorum. Duygularımı mantığımla yönetiyorum, kalbimden tamamen uzak duruyorum ve canavarı sadece başka seçeneğim olmadığında serbest bırakıyorum. Bir sürünün kontrolünü üstlenmek konusunda kendime güvenmiyorum çünkü kendimi kaybedersem kimse beni alt edemez. Kimse beni durduramaz."

Barın üzerinden uzandı ve bardağını yeniden doldurmak için şişeyi aldı. Benimkini de doldurdu, gerçi yarısına kadar gelmişti.

"Ve bir eş?" Ben sordum.

"Kadınlarla ilişkilerden hoşlanıyorum ama onlara -ya da kendime-yakınlık göstermelerine izin vermiyorum. Kimsenin sevecek kadar yakınlaşmasına izin vermiyorum."

"Onları sopalayacağınızdan ve saçlarından tutup mağaranıza sürükleyeceğinizden için mi?"

Şarabına tükürdü ve sonra bardağı çekti. Öksürerek göğsüne vurdu. Ben de sırtına vurdum.

"Sen o eve aitsin. Sen de uşağın kadar çatlaksın," diye hırıldadı.

"Dokunaklı, gözyaşlarıyla dolu bir an yaşıyordun. Bunu senin için mahvetmek istedim."

Elinin tersiyle ağzını sildi ve güldü. "Teşekkür ederim, evet. İyi görünüyorsun. Ben erkeğim. Ben duyguları sevmem."

"Bu senin mağara adamı sesin, kadarıyla?"

"Evet." Sessizleşti. "Soruna cevap olarak, hayır, kulüp yapacağım kadın değil. Başka bir erkekle flört eder ya da gülerse ne yaparım diye korkuyorum. Bu sahiplenici nitelik öylece kaybolup gitmiyor. Orada duruyor. Destiny'nin onu çıkarabilmesinin tek nedeni buydu."

Yüzündeki perişan ifade kalbimi parçaladı. Hâlâ dengesiz olduğuna, en basitinden güvenilmez olduğuna dair endişesi gözlerimi yaşartmakla tehdit .

"Evet, ama..." Ellerimi açıp doğruldum. "Sen artık yirmi yaşında bir salak değilsin. O salaklar hormonları tarafından yönetiliyor, bunu herkes biliyor. Senin yaşındakiler olgunluğa erişmiştir ve bu nedenle biraz daha fazla güvenilebilirler. İyi adamlar oldukları sürece yani. Ve o zamanlar nasıl biriysen, Austin, sen bir

İyi adam. Babanın kim olduğu önemli değil. Yani bak, benim babam da bazen tam bir pislik oluyor. Kimin iki başparmağı var ve babasına çekmiş?" Parmaklarımla kendimi işaret ettim. "Bu kız. Ama benim çabuk sinirlendiğim ve insanları uzaklaştırma yeteneğim olduğu için ağladığımı görmüyorsunuz, değil mi? Hayır, görmüyorsun. Peki neden biliyor musun?"

Şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

"Çünkü karanlık bir dolapta şarap ve çikolata eşliğinde tek başıma ağlıyorum.

Yani..." Ortamı biraz olsun yumuşattığımı umarak ona gülümsedim.

Yolun biraz aşağısında bir adam baktı, belli ki kulak misafiri olmuştu.

Austin vücudunu hafifçe çevirerek adama hızlıca baktı. Adam başladı, kaşlarını indirdi, kamburunu çıkardı, şarabını aldı, "Dostum" dedi ve bardan aşağı indi. Bu sırayla.

"Canavar nitelikleriniz yardımcı olabilir, yine de bunu kabul etmelisiniz," dedim. "Odayı temizleyebilirsiniz."

"Bir osuruğun yapamayacağı neyi yapabilirim?"

"Aman Tanrım!" Kahkahayı patlattım. "İğrenç." Gülümsedim ve omzuna kendi omzumla vurdum. "Sadece kötü şeylere odaklanıp iyi şeyleri gözden kaçırma. Bu kasabayı başka hiçbir yere ait olmayan insanların kendilerini güvende hissedebilecekleri bir sığınak haline getirdiniz. Onlar için bu güvenliği sağlıyorsun. Geçmişte sorunlu bir noktanız vardı, ancak bunun sorumluluğunu üstlendiniz ve bu sayede kendinizi daha iyi hale getirdiniz. Şimdi güçlü bir konumdasınız ve güçlü yanlarınızı özverili bir şekilde kullanıyorsunuz. Kendinize açıkça yaptığınız işin unvanını bile vermiyorsunuz. Hangi kitaba bakarsanız bakın bu çok iyi bir adam... *en iyi* adam. O yüzden bununla gurur duyun. Kim olduğunuzla gurur duyun ve geçmişin geleceğinizi olumsuz etkilemesine izin vermeyin."

Gözleri beni izlerken niyetliydi. Bakışları dudaklarıma yerleşmeden önce yüzümde gezindi. Yoğunluğu tenimde fısıldadı, her biri iddia ettiği kadar çiğ ve tehlikeliydi. Manyetizması karşısında kendimi çaresiz hissettim. Elimi uzatıp uzunluğundaki kalın kas kordonlarına dokunmak istedim. O dolgun dudakların tadına bakmak. Ben onun güvenliği ve korumasının tadını çıkarırken o iri ellerin beni keşfetmesine izin vermek.

Geçmişindeki Destiny'nin ne düşünmüş olabileceğini biliyordum. Diğer herkes için vahşi ve ölümcül olan bir adamın gecenin küçük saatlerinde size karşı erimesi ne kadar heyecan verici olurdu. Erkeğinizin sizi bir güvenlik kozası içinde tutacağını, hayatın tüm şeytanlarından koruyacağını ve sizi orada tutmak için dünyayı yerle bir edeceğini bilmek. Bununla ilgili bir şey, içimde belirgin bir şekilde kadınsı olan kısımlara hitap ediyordu.

Ama Austin'in zor yoldan öğrendiği gibi, bu adam bir tehditti. Ve öyle olmasa bile, o adamla hayat sıkıcı olurdu. O *yine* kafaları ezerken etrafta durup beklemek zorunda kalırdınız. Geçmiş olsun kartları stoklamak zorunda kalırdınız ve özür mektupları yazmaktan elleriniz kesinlikle ağrırdı. Sinemada film izlemek mi? Unutun gitsin. Her yeri birbirine katardı. Tam bir baş belası olurdu.

Austin'in mankafa bir barbardan verebileceği çok daha fazla şey vardı. Komik, esprili ve çok eğlenceliydi. Şefkatli ve kararlıydı. Yabancılarla karşı misafirperverdi. Gülümsemesini engellemeye çalışırken gözlerinin parladığını görmeyi seviyordum. Ya da zihni çalkalanıp yeni bilgiler edinirkenki odaklanmış ifadesini.

"Kaderin yarım adamı vardı," dedim, yoğun bakışları dudaklarıma saplanınca dudaklarım karıncalandı. "Kötü yarısı ya da iyi yarısı değil, sadece bir adamın yarısı. Bence içinde yaşayan karanlığı görebilmen için sert bir derse ihtiyacın vardı. Ve bu sorun değil. Hepimizin şeytanları var. Bu seni diğer yarını bulmaya zorladı - bütünü nazik, komik, kararlı, özverili yarını. Buradaki durumunuz geleneksel olmasa bile alfa rolündesiniz. İnsanlara rehberlik ediyor, onları koruyor ve onlara bir yuva sunuyorsunuz. Gücünüzü zayıflara ödünç veriyorsunuz. Onların zaferlerini kutluyorsunuz. Ve evet, yarattığınız aileye zarar vermek isteyenlerin üzerine canavarınızı salıyorsunuz. Ama bu gerekli bir kötülük ve bu insanlar bunun için size teşekkür ediyor çünkü barış için bu gerekli. Bence mükemmel bir karışım yakaladınız. Bence sen geçmişin sayesinde olabileceğin en iyi adamsın, ona rağmen değil. Ve sizinle tanıştığım için mutluyum."

Telaşla bana doğru bir adım attı, bir kolunu belime doladı ve diğer eliyle enseme kavradı. Beni kendine yaklaştırdı ve yumuşak dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

YİRMİ İKİ

ELEKTRİK VE ADRENALİN, sanki canlı bir kabloyu tutmuşum gibi boyumu geçti. Göbeğimde ısı birikti, zonkluyordu. Ağrıyordu.

Ağzımı açtım ve başını eğerek öpücüğü derinleştirdi. Elini boynumdan sırtımdan aşağıya doğru uzattı ve beni daha sıkı kendine çekti, gücü tahrik ediciydi, bedenim onunkine duygusal bir şekilde uyuyordu.

Kavurucu sıcaktaki öpücüğü durgunlaştı. Dilini benimkiyle şakacı bir şekilde buluşturmadan önce alt dudağımı emdi. Ustaca.

İnledim, avuçlarımın altındaki sert vücudunun hissinde tamamen kayboldum. Onun bal ve tarçın gibi baharatlı-tatlı tadıyla tamamen tükendim.

Geri çekildi, sanki temasın tadını çıkarıyormuş gibi yavaşça uzaklaştı. Gözlerim dalgalandı, tam olarak açılmaya hazır değildi.

"Üzgünüm," diye fısıldadı, bakışları yüzümde geziniyordu. "Sanırım çok uzun zamandır bunu duymaya ihtiyacım vardı. Çizgiyi aştığım için özür dilerim. O tasma üzerindeki hakimiyetimi kaybettim."

Dilimi karıncalanan dudaklarımda gezdirdim. "Bu iyi bir öpücüktü. Sanat bungalovunun arkasındaki Robbie Timmons'tan beri böyle öpülmemiştim."

"Ben... Ben demek istemedim... Bu..."

"Hayır, hayır." Elimi sallayarak onu uzaklaştırdım ve hoş bir şekilde ürperdim. Damarlarımdan lav akıyordu, son derece lezzetliydi. Eğer bu kadar iyi öpüşüyorsa, başka nelerde mükemmel olduğunu bir düşünün.

...gerçekten tatmin edici bir gece...

Boğazımı temizledim ve şarabıma geri döndüm. "Bana bir dakika izin ver. Eski sevgilim dünyanın en kötü öpüşeniydi. Gerçekten kötüydü, bu yüzden asla

Öpüştüm. Hayatımın yarısından fazladır romantik biriyle öpüşmedim. Eskiden severdim. Sevişmeye bayılırdım. Bana neyi kaçırdığımı gösterdiğin için teşekkür ederim."

Yüz ifadesi sıkıntılıydı. Pişman.

"Rahatla." Bir yudum aldım. "Arkadaş bölgesinde olmaktan mutluyum. Bunun romantik olmadığını biliyorum ve kesinlikle pantolonuna girmeye çalışmayacağım. Eski sevgilimden sonra ilk kez tanıdığım biriyle çirkinleşmemin imkanı yok. Yabancı biri olacak, ihtimalime karşı. Ama bu uzun bir süre olmayacak. Biraz *kendime* zaman ayırmam lazım."

Dudakları bir sırtışa dönüştü. "*Benim* zamanım,
..." "İnsanların söylediği her şey kirli değildir,
Karen."

Güldü ve şarabını bitirdi. Odanın boşaldığını ve korkusuz ev sahibimizin tezgahın tam karşısında durduğunu, bizden başka bir yere bakmaya çalıştığını fark ettim.

Adama yaklaşması için işaret ederken, "Zavallı adamı gerçekten şaşkına çevirdin," dedim.

"Nedenini birazdan anlayacaksın," diye mırıldandı ve bana yer açmak için hafifçe uzaklaştı.

İçimdeki gerginlik biraz boşaldı. Şaka yapmıyordum, yakınlaşmaya hazır değildim. O öpücük harikaydı -şimdiye kadar yaşadığım en iyi öpücüklerden biriydi- ama ciddi ya da değil, herhangi bir şeye atlamadan önce orta yaşta kim olduğumu anlamak için bir süreye ihtiyacım vardı. Evliliğimde ve çocuk sahibi olduktan sonra olduğu gibi kendimi kaybetmek istemiyordum. Sonunda kaderimi seçebileceğim bir yerdeydim ve bunu doğru yapmak istiyordum. Başka birini getirmeden önce *kendimi* düzeltmek istiyordum.

Gerekçeleri beni onun adına üzse bile, aynı fikirde olması kendimi on kat daha iyi hissetmemi sağladı.

Meğer tadım yapan adam, üzümleri yetiştiren güneşin kışından parladığını düşünen kendini beğenmiş biriymiş. Şarabı öyle bir tarif etti ki artık denemek bile istemedim. Ne bildiğim ne de bilmek istediğim tanımların üzerinden geçti. Ve eğer Austin sabırla bekleyen yeni insanları işaret ederek sözünü kesmeseydi, adam ben ellerimi kaldırıp dışarı çıkana kadar hayatım hakkında konuşmaya devam edecekti.

"Gördün mü?" Austin dedi ki. "Her şeyi bilen, gerçek ya da hayali her türlü otoriteyle şişinen bir tip. Ben içeri giriyorum ve ona besin zincirinin tepesinde olmadığını ve tavrını geri çekmesi gerektiğini hatırlatıyorum. Genelde ben keserdim.

Böyle kısa bir konuşmayla beni etkilemeye çalışıyordu ama onun bilgisinden tam olarak faydalanmanızı istedim."

"Evet ve bunun için size teşekkür ederim. Yarı beyin ölümü gerçekleşmiş." Bir an için şarabın tadını çıkardım. Korkunç çalışana rağmen, son yerdeki seçimden çok daha iyiydi. "Duruşlarına göre kişilik tiplerini mi okuyorsunuz yoksa..."

"Genellikle insanların tipini kendilerini nasıl taşıdıklarına, nasıl davrandıklarına, büyük ya da küçük hareketlerine bakarak anlarım. İnsanların kişilikleri hakkında tahminde bulunmak daha çok yıllar boyunca edindiğim deneyimlere dayanıyor. Yanılıyor olabilirim."

"Ne sıklıkla yanılıyorsun?"

"Bugünlerde pek sık değil."

"Demek kapıdan girer girmez beni yakaladınız."

"Aslında bir yıllık mükemmel rekoru mahvettin. Bence olman gereken kişi olmadan önce dökmen gereken bazı ölü deriler var. Bilirsin, eğer bu anlayışlı, dürüst şeyi yapıyorsak. Bazen bir duvar çiçeği, bazen de bu hayattan sıkılmış bir maceraperest gibi davranıyorsun. Nereye yerleşeceğini merak ediyorum."

Omuz silktim. Kendimi tanımıyordum.

"Her neyse," dedi. "Kimin güç için oyun oynayabileceğini bilmek için insanları okurum. Kim çizgiyi aşabilir ve boyun eğmelerini sağlamak için ne kadar çalışmak gerekir."

"Besin zincirinin tepesinde kalmak için mi?"

"Evet."

"Tekrar birileriyle çıkmaya başladığımda çok işime yarayacaksın o zaman," dedim.

Başını bana doğru çevirdi. Şarabına dönmeden önce alnında küçük bir kıvrıklık oluştu. "Evet," dedi, kelime neredeyse bir hırıltı gibiydi, sonra bir yudum aldı. "Hem de çok."

"Merak etme, bu yeni hayatımdaki ilk öpücüğüm hep sen olacaksın. Onu sevgiyle hatırlayacağım. Ama bir piliç uçmalı, dostum."

Bir kahkaha attı. "Kanatlarını kırpmayı asla düşünmem." "Büyünün tüm kasabayı tehlikeye atmasına izin vermemek dışında şey."

"Doğru, evet. Bunun dışında."

"Peki ya o büyüü alırsam ve... senden daha güçlü olursam?" Tezgâhtaki kadın şöyle bir baktı. Austin ve benim aramda bir işaret yaptım. "Rol yapma. Ren Fuarları'nı çok seviyor."

Austin sessizliğin bir süre daha sürmesine izin verdi. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum Jess, gerçek bu. Hayvanım için bir sorun olabilir. Benim için de. Baskınlık için can atıyorum. Canavar tarafım bu ayrıcalık için savaşıacaktır. Ne zaman biri bu küçük güvenli sığınağa girmeye çalışsa bunun için savaştı. Benden daha güçlü birinin etrafında olmaya tahammül edebilirim, sorun bu değil. Birinin beni yönetmeye çalışmasına tahammül edemem. Bu sen olsan bile yapamam."

Ellerimi kaldırdım ve yolun aşağısındaki kadının açıkça Austin'e baktığını fark ettim, gözlerinde şehvet ıslıl ıslıl yanıyordu. Çocuklar o yokmuş gibi davranıyorlardı.

"Sesini alçalt boksör," diye mırıldandım. "Herkesi geriyorsun. Bir sonrakini sen doldurabilir misin?"

"Evet, özür dilerim." Uzandı ve rastgele bir şişe aldı. İşçi ona baktı ve sonra gözlerini kaçırdı. Müdahale etmeyi planlamıyordu.

"Yani daha güçlü olsaydım," dedim bardağımı doldururken, "ama sana patronluk taslamaya çalışmasaydım, yine de arkadaşım olur muydun?"

Uzun bir süre bana baktı, ifadesi okunamıyordu. "Benim arkadaşım yok."

"Bay Tom bile mi?"

Kahkahayı bastı. "Arkadaşım yok çünkü ben alfa figürüyüm. Pek fazla insan bana ısınmıyor."

"Gece ilişkileriniz hariç." "Aslında onları ısıtmak zorundayım."

"Buna ihtiyaçları olduğundan şüpheliyim. Peki, Bay Tom sizi bağışlayabilirse, size hükmetmeye çalışmayan son derece güçlü bir arkadaşla bir sorunuz olur mu?"

"Bana ne şekilde hükmedeceksin?" diye sordu usulca ve ses tonundaki baharat vücudumu ürpertti. Göbeğimde tekrar ısı birikti ve dudaklarım hatırlayarak karıncalandı. Sanki bunu söylemek istememiş gibi başını salladı ve gözlerini kaçırdı. "İçtiğinde hep bu kadar saçmalar mısın?"

"Evet. Soruya cevap ver."

"Hayır, bu sorun olmaz. Sadece beni öpmeye çalışma."

"Oh-ho! Çifte standart, çok mu?"

Sırıtsı orantısız ve . "Hadi gidelim buradan."

Denemeden bıraktığımız tüm şaraplara baktım ama çantamı omzuma attım ve tartışmadan uzaklaştım. Eski alışkanlıklar zor öldü.

Austin adama, "Ulaşamadığımız şişelerin her birinden birer tane istiyorum," dedi. "Ve iki bardak."

"Barınız için ikiden fazla uygun bardağa ihtiyacınız var."

"Bu şu an için. Bu tadımı gitmek için alacağız."

İçimde sıcak duygular yayıldı. Ona güvenmem gerektiğini bilmeliydim. Muhtemelen vücut dilimden kısa kesmekten duyduğum pişmanlığı okuyacaktı.

Adama yalan söylemeye çalıştıysam Tanrı yardımcım olsun.

Şarabın parasını ödedi ve "tattığımız" birkaç kadehin parasını da ödemeye çalıştı. Tadım görevlisi bunu duymak istemedi. Austin barın üzerine kırk dolar bıraktı, yarım kasayı büyük kolunun altına sıkıştırdı ve bana hareket etmemi işaret etti.

"Yolun aşağısında bir dere var." Bizi sağa, daha önce Bay Tom'un bulunduğu ara sokağa yönlendirdi. "Eğer bu dünyada yürüyen en güçlü büyücülerden biri tarafından pusuya düşürülürsek, özgürlüğe doğru yüzebiliriz. Şey... Ben yapabilirim. Sen mahvolacaksın."

"Efendim, lütfen, size yardım etmeme izin verin." Bay Tom ara sokağın duvarına yaslandığı yerden çıktı. Yerimden sıçradım. Hâlâ o tuhaf kıyafetini giyiyor rağmen onu orada görmemiştim!

"İyi işti dostum," dedim ve beşlik çakmak için elimi kaldırdım.

Şaşkınlıkla avucuma baktı. "Bu bir çeşit işaret dili mi?"

"Teşekkürler." Austin kutuyu uzattı, sonra durakladı. "Tirbuşonu unutmuşum."

"Sorun değil efendim. Hemen getiriyorum." Bay Tom pelerini arkasında dalgalanarak hızla uzaklaştı.

"Bakalım bir şeyler atıştırabilecekler mi?" diye arkasından seslendim. Elim karnıma götürdüm ve Austin'e döndüm. "Ben acıktım. Onu orada gördün mü?"

Austin yürümeye devam etmemizi işaret etti. "Onu gördün mü? Hayır, kokusunu aldım. Güneş batıyor. Büyüsü güçleniyor. En güçlü olduğu zaman gecedir."

"Yani bir şeylerin içine karışmakla kastettiğin bu muydu?"

"Evet. Taş, beton gibi şeylere karışıyor. Geceleri de evinde."

"Anlamıyorum. Beni korumaya niyetli olsaydı, tirbuşon almaya gitmek için beni seninle yalnız bırakmazdı. Belli ki bana ebeveynlik de yapıyor. Ya da uşak rolünü üstleniyor, sanırım, ama onlar suçlarını takip etmezler, değil mi? Bu biraz garip değil mi? Yani, onun için bile."

"Sanırım o büyük evde bu kadar uzun süre yalnız kalmak onun için çok kötü oldu. Keşke bilseydim. Bilmiyorum... onu korkutması için birini falan gönderirdim."

"Peggy neden daha önce bir bakıcı getirmediydi? Yani henüz bir şey yaptığım yok, gerçi sanırım bir liste geliyor ama beni işe almak için yeterince hızlı davrandı."

"Hâlâ anlamıyorsun." Binaların diğer tarafında, küçük bir ağaç yığınının arasından geçip dar bir patikadan dereye doğru ilerledik. Ağaçlar ölmekte olan güneşi keserek dere boyunca yürüdük. Kararmaya başlayan gökyüzünde neredeyse dolunay vardı. "O ev, oraya ait olmayan hiç kimsenin yaşamasına izin vermez. Earl evin ve büyüünün koruyucusudur. Niamh da öyle. Edgar bile. Orada olmak için izinleri var. Büyü onların orada kalmasına izin veriyor."

"Ama Peggy Teyze-"

"Ivy House tarafından seçilmedi. O sadece unvan sahibi, başka bir şey değil. Arkadaşınız ve ailenin geri kalanı gibi o da birkaç günlüğüne orada kalabilir ama hepsi bu."

"Ama siz de oradaydınız ve bir koruyucu değilsiniz."

"Bir seferde sadece birkaç saat ya da daha kısa bir süre orada bulundum."

"Bu delilik," dedim tökezleyerek. Elini uzattı ve ben tekrar tökezlerken, uzayan gölgeler kayaları ve tuzakları gizlerken ona tutundum. "Neden ben? Anlamıyorum işte. Ben hiçbir şekilde özel değilim. Özelin tam tersiyim. Sadece... neden ben?"

"Çoğu zaman kendimizle ilgili olarak herkesin açık bulduğu şeyleri görmeyiz. Ayrıca, size daha önce de söyledim. Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum." Sesindeki kahkahayı duyabiliyordum. "Sadece burada."

Küçük bir köprüye çıkan bir yolu işaret etti. Biz vardıktan birkaç dakika sonra Bay Tom geldi. Şarabı, tirbuşonu ve içinde meyveler, kuruyemişler, etler ve peynirler olan bir piknik sepeti getirmişti. Küçük bir battaniye serdi, bize birkaç yastık verdi ve şarabı açmaya koyuldu. Her şeyi çıkardıktan sonra, her şeyi içinde taşıdığı devasa kanvas çantayı kapattı.

"Nasıl..." Bir kişinin taşıyamayacağı, hele ki bu kadar hızlı taşıyamayacağı tüm bu eşyalara baktım.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa diye yakınlarda olacağım hanımefendi." Eğildi. Arkasını döndüğünde, "Topuz gibi." dediğini duydum.

"Nasıl..." Lezzetli görünen serpmeye baktım.

"Diğer haliyle *çok daha* büyük oluyor," dedi Austin, biraz fındık kaparak. "Ve muhtemelen hepsini evde hazır etmiştir. Belli ki şarap dökülürken asla öl demeyeceğini biliyor."

"Ev mi? Nasıl olur da..." Gözlerimi o yöne diktim. "Delirecekmişim gibi hissediyorum. Süper insan hızına mı sahip, yoksa...?"

Austin bana komik bir bakış attı. "Onun kanatları var."

Söylediğini sandığım şeyi tekrar oynattım. Hâlâ bir anlam ifade etmiyordu. "Pardon, ne dedin?"

"Kanatları var. O bir gargoyle."

"Hayır, seni gargoyle hakkında duydum... Kanatları nerede? Bu onun diğer formu mu?"

Bana hâlâ tuhaf tuhaf bakıyordu. "İnsan formundayken sırtından sarkan şu şeyler. Uyluklarının ortasına kadar uzanıyor mu? Daha önce bahsetmiştin, onları görebildiğini biliyorum."

"Bekle..." Dünyam dönüyordu. "Pelerinini mi kastediyorsun?"

Austin'in yüzünde bir anlayış ifadesi belirdi. "Doğru, evet. Ona pelerin dedin. Özür dilerim. Evet, bu haliyle pelerin gibi görünüyorlar." Doğrudan şişeden şarap emdi, o çok gür, çok öpülesi dudaklar dudağın üzerinde kıvrıldı.

"Bu çılgınlık. Kanatlar! Yani... uçmak *müthiş* bir şey! Düşündüğümde on kat daha havalıymış."

Austin şişeyi yere bıraktı, sonra duraksadı. "Ben bir pisliğim. Üzgünüm, bunun bir tadım olması gerektiğini unutmuşum. Hala... Um... Bay Tom muhtemelen-"

"değil. Sadece dök. Zaten tükürüğünü ağzıma soktun."

Gölgeler çarpıcı yüz hatlarını keskinleştirmiş, dudaklarını gıdıklayan bir gülümseme vardı. Başını salladı ve bana bir bardak doldurdu.

"Bak Jess, sana söylemediğim bir şey var." Neredeyse yine şişeden içecekti ama boş bardağını yaklaştırdım. "Şişeden daha soğuk," dedi.

"Hayır, değil."

"Meydan diyor." Kadehini doldurdu. "Duyduğuma göre Ivy House büyüsü gençlik aşısı gibi bir şeymiş. Earl eski haline dönecek. Niamh, Edgar. İkisi de gençlik pınarından tatmış olur. Senin gibi."

Jimmy'yi doğurduğumdan beri hafifçe ağrıyan sırtımı hissederek hareketsiz kaldım. Yerde oturmaktan sertleşen dizlerimi. Yaşlılık lekelerimi düşündüm, şimdi hafif ama güçlü geliyor, güneşim

hasar, kırıksıklıklarım. Beni *yaşlandıran* her şeyi düşündüm. Yılda milyonlarca dolarlık reklamların bana düzeltmem gerektiğini söylediği her şeyi.

Şu anda, bu yaş izleri hafıftı, ancak güç kazanıyorlardı.

Gözlerimden yaşlar geldi. Sonra hıçkırıklar yükseldi.

Austin beni kendine çekti. "Bak, senin için en iyi olanı yapmalısın," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu halledeceğiz. Bir çözüm bulacağız."

Başımı salladım, kendimi aptal gibi hissediyordum. Aptal gibi hissetmekten nefret ediyordum.

Çünkü gerçek şu ki, orta yaş çözümünün yeniden genç olmak olmasını istemiyordum. Yaşımın kabul edilmesini istiyordum. Bir kadının kırıksıklıkları olmasının sorun olmamasını istedim. Grileşen saçlar. Doğum ve geçen yıllar nedeniyle birkaç sarkık bölge.

Bu yeni döneme başlamanın heyecanını yaşayan bir kadın olarak kendimi normal hissetmek istedim.

Kabul edildi.

Ama gerçek şu ki, kendimi kabul edilmiş hissetmiyordum. Gelecek neslin yetiştirilmesindeki hizmetim, toplumdaki aktif rolüm ve hatta bazen insan olduğum için bile kabul edilmediğimi hissediyordum. Tamamen görmezden gelindiğimi hissettim. Kendimi görünmez hissettim ya da daha kötüsü kaşlarımı çattım. Çoğu zaman aynaya baktığımda sadece kusurlarımı görüyordum. Reklamların ve sosyal medyanın bende *yanlış* olduğunu söylediği her şeyi gördüm.

Bu versiyonumla ilgili doğru olan şeylere odaklanmak istedim; hayatı biraz daha yavaş yaşamayı ve her anın tadını çıkarmayı öğrenmem gibi. İnsanların farklılıklarına ve beklenmedik yerlerde bulunan güzelliklere verdiğim değer gibi. Yeni ve eski arkadaşlıklarım için. Artık güzellik ya da genç görünme konusunda endişelenmememin sorun olmamasını istiyor. Sadece *kendim* gibi görünmek istedim, herhangi bir yılda nasıl görünürsem görüneyim.

Diana'nın burada olmasını dileyerek iç çektim. Bir kız arkadaşıma şikayet etmek istiyordum. Ama elimde sadece Austin vardı. Böylece, sonradan pişman olacağım bir taşkınlıkla, ona içimi döktüm. Ona tam olarak ne hissettiğimi söyledim.

"Duydum," diye fısıldadı işim bittiğinde, sırtımı ovarak. "Eğer yardımı olacaksa, ben de yaşlandığımı hissediyorum. Sikler yaşlandıklarında ayırt edilebilir hale gelebilirler ama şekil değiştirenler savunmasız olurlar. Birçok büyülü tip de aynı şekilde. Edgar çok yaşlı olduğu için klanından tamamen dışlanmıştı. Artık istenmiyordu. Eğer yavaşlarsam, zayıflarsam, daha az çevik olursam, o zaman konumum tehlikeye girer. Çoğumuz aslında nasıl hissettiğinizi biliyoruz ama benim için bu görünüşten ziyade yetenekle ilgili."

"Bu her zaman böyle değil midir? Yani, ne dediğinizi anlıyorum ama insanlar başarılı olsak bile kadınları dış görünüşlerine göre yargılama eğilimindeler. Ne kadar iyi olduğumuzla değil, nasıl göründüğümüzle tanınıyoruz. Ne giydiğimizle."

"Sanırım bu doğru, evet." Bir an sessizliğe gömüldü. "Seninle boy ölçüşmeye çalışmıyorum ama sen yaşlandığında görmezden geliniyorsun. Ben yaşlandığımda öldürülebilirim."

"Emekli olabileceğiniz bir işten bahsediyorsunuz. Bırakıp gidebileceğiniz bir işten. Ben hayatımdan bahsediyorum."

Yüzümdeki saçları taradı ve nazıkçe kulağımın arkasına sıkıştırdı. Nefesi kirpiklerimin tozunu aldı. "Yine doğru," diye mırıldandı, bakışları beni içine çekerken. "Ama en azından pelerin giyen uşağın gibi çatlak değilsin."

Bay Tom arkamızda bir yerde boğazını temizlerken bir kahkaha attım.

"Özür dilerim," dedim ve parmaklarımı yanağında gezdirerek yüzündeki Sprey. "Aman Tanrım, özür dilerim. Bunun tahmin etmemiştim."

"Artık nasıl bir his olduğunu biliyorsun." Yumuşak dudakları dokunuşumun altında bir gülümsemeye dönüştü. Uzandı ve elimi yavaşça çekip kucağıma koydu ve bana biraz boşluk bıraktı. "Yine de görünmez değilsin. Bunu bilmeni istiyorum. Burada, bu kasabada görünmez değilsin. Seni görüyorum. Seni olduğun gibi ve olmaya çalıştığın gibi görüyorum. Her ikisi için de sana hayranım. İstersen o sihri indir. Yeniden gençleş. Kasabayı çözebiliriz."

"Sorun olduğunu düşünmediğim bir şey için gençliğin çözüm olmasını istemiyorum."

"O zaman o sihre kapılmayın ve yaşam seçimlerinize sahip çıkın. Sesiniz duyulana kadar sesinizi yükseltin. İsteddiğiniz gibi görünün, istediğiniz kişi olun ve insanların size ilgi göstermesini talep edin. Size verileni almayı bırakın ve hayatta istediğiniz alanı talep edin."

Başımı eğdim ve sessizce ağlamaya başladım. Pek çok açıdan haklıydı. Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Tekrar tekrar, ona çok doğal gelen güvence ve inançla konuşuyordu. Çünkü bunu yapmak istiyordum, sadece biraz cesarete ihtiyacım vardı. Kendimi savunduğumda yalnız olmadığımı hissetmeye ihtiyacım vardı.

Gecenin usulca dolaşmasına izin verdik. Dakikalar gelip geçti ama ben aradaki boşluğu konuşarak doldurma ihtiyacı hissetmedim. Bir an için birlikte var olabilmek güzeldi.

Ama sonunda ağzım beynime yetişti.

"Evdeki hançerler... onlar gerçek gümüştü, değil mi?" "Çoğu.

Ve elinde tuttuğun başak," diye yanıtladı.

"Ve... altın? Kabzalara işlenmiş mücevherler?"

"Tabii Earl zekice kılık değiştirmelerinin parasını ödemek için taşları sistematik olarak değiştirmiyorsa, hepsi gerçek."

"Vay canına," dedim nefesimi bırakırken. "Bu... O taşlardan bazıları çok büyüktü. Ve tüm o gümüşler? Bu çok para demek. Neden bir kasada olmasın ki?"

"Bu hazine, o sihri indirirseniz size sunulacakların yanında hiçbir şey."

"İndir deyip duruyorsun... fişe mi ? Bir cyborg gibi mi?" "Kullanılacak terimi gerçekten bilmiyorum."

Dürüst olmak gerekirse, hala fantezi dünyası konuşması gibi geliyordu. Daha fazla kanıt bulana kadar da muhtemelen öyle kalacaktı. Ama emin olduğum bir şey vardı.

"Matt-eski sevgilim-ve ben iyi gidiyorduk. Yani, o iyiydi. Çoğunlukla onun hayatındaki her şeyle ben ilgileniyordum, genellikle akşamları Jimmy'yle evde yalnız kalıyordum, o ise uzun saatler boyunca çalışıyordu. Bir çift olarak maddi durumumuz gayet iyiydi. Duygusal olarak ise sonunda iflas etmiştik. Başkasının parasını istemiyorum. Onların zamanını istiyorum. İyi ruh hallerini. Şakalarını. Arkadaşlıklarını. Bir dolap dolusu altın ve gümüş istemiyorum, sadece geçinecek kadar paraya ve etrafımda harika insanlara ihtiyacım var."

"Eğer Bay Tom'la takılacaksanız, tuhaf kılıklara girecek kadar paranız olsa iyi olur."

Eğildim, gülüyordum. "Duymadın mı? Artık ona Tom diyebileceğimi söyledi. Ben de varım."

"Şanssızsın," dedi Austin.

Bay Tom'un bedensiz sesi büyüyen karanlığın içinden geldi. "Söylediğiniz her şeyi duyabiliyorum. Eğlenmiyorum, açıklığa kavuşturalım."

Daha sert güldüm. "Eski bir uşağın karanlıkta dolaşp söylediğimiz her şeyi dinlemesini bir şekilde garip bulmamam benim ruh halim hakkında ne söylüyor?"

"İyi şeyler söylemiyor," diye cevap verdi Austin kasvetli bir şekilde. "O karanlık yolda çok fazla ilerlememen gerektiğini düşünüyorum."

Karanlığın içinden bir *hıçkırık* yükseldi.

Kahkahalarım arttı ve dünyam hoş bir şekilde yüzdü. Ama eşikte olduğumu biliyordum. Niamh beni uçurumun kenarına itmeden, ne zaman yeteceğini bilebilecek durumdaydım. Neredeyse oradaydım.

"Eve doğru gidelim," dedim bir kadeh şarabımı bitirirken. "Çok fazla içip aptalca bir şey yapmak istemiyorum."

"Bir arkadaşını herkesin içinde öpmek gibi mi?"

"Kesinlikle, evet. Böyle aptalca bir şey yapmak istemezdim."

Austin ayağa kalktı ve bana yardım etti. Omuzlarımı sıktı, yüzü artık neredeyse gölgelerle kaplıydı. "Aslında bugün çok eğlendim. Teşekkür ederim."

"Bana henüz teşekkür etme, beni eve bırakacaksın. Yolda ne tür serserilerle karşılaşacağımı bilmiyorum."

"Yani, *yapabilirim* ama Netflix'te izleyeceğim bir dizi var ve yolumdan birkaç mil uzakta..." Kıkırdadı ve ellerini çekti. "Elbette sana evine kadar eşlik edeceğim."

"Merak etmeyin, Bay Tom'a sizi sonra eve uçurmasını söylerim."

"Şakamı geri alıyorum. Zevksiz bir şakaydı. Lütfen bunu bir daha asla önermeyin. O, uzay baloncuğunu paylaşmak isteyeceğim bir adam değil."

"O arkadaşını öpmek istemiyorsun, değil mi?"

"Hâlâ duyma mesafesindeyim," diye seslendi Bay Tom. "Ve bu konuşmayı son derece duyarsız buluyorum. Sanki bir avuç kaba barbar konuşuyor."

Eve yürüyüş uzun sürmedi ve gece etrafımızı sararken, Bay Tom'u görüp göremeyeceğimi görmek için arkama bakmaya devam ettim. Kasabada bu imkansızdı. Bir kez bile göremedim. Orman yolumuzu kesene kadar onu fark etmedim; ay ışığının altında karanlık bir gölge gibi duruyordu. Hafif yapılı ve yaşlı bir vücudu vardı ama yine de havadan yapılmış gibi süzülüyordu. Pelerini -hayır, kanatları- arkasında dalgalanıyordu ve esinti olmadan dalgalandıkları çeşitli zamanları hatırladım.

"Tüm bunlar hâlâ aklımı başımdan alıyor," dedim sessizliğin içinde, biraz yüzen ağaçların arasındaki derin siyah tabakalara bakarak. Şarap beni sıkı sıkı tutuyordu. "Sanki... aklımı başımdan alıyor."

"Hayal ediyorum. Dünya algınız bir gün içinde değişti. Bu fikri bu kadar çabuk benimseyeceğini bilmiyordum."

"Bir kadının fareye dönüştüğünü gördüm. Ve bunu destekleyecek bir sürü tür kurgum var. Sadece... gözlerime inanmak. Böyle bir şeyin gerçek olduğuna inanmak! Bu çılgınlık! Ama kabul edelim, sihir bu tür olayların çok daha iyi bir açıklaması.

Ivy House'da çok fazla tuhaflık oluyor. Kendimi ne kadar sürede isimsiz bir mezarda bulacağımı sürekli merak ediyorum."

On yaşımıdayken O'Briens'a yaptığım ilk ziyareti düşündüm. O zaman bile ev benimle konuşmuştu. Karanlık gizemlerine çekildiğimi hissetmiştim.

"Sanırım tüm çocuklar içten içe gerçekliğin içinde bir sihir olduğunu umuyor," diye düşündüm. "Eğer yeterince dikkatli bakarsak, bir gün onu bulacağımızı. Ben bundan hiç vazgeçmedim. Ve buldum da, dediğim gibi çoğunlukla kitaplarda. Hayallerde."

"Şimdi onu gerçek hayatta buldunuz ve dürüst olmak gerekirse, kararınız ne olursa olsun, durumunuz çoğundan çok daha tehlikeli olacak."

Ivy House görüldüğünde bir nefes aldım, pencereler bir işaret feneri gibi parlıyor ve bizi eve davet ediyordu. Evinin önünden geçerken Niamh'ın sallanan sandalyesi boştu ama taş yığını giderek büyüyordu. Edgar ortalıkta görünmüyordu ve onu evinde, her neresiyse orada ya da belki de labirentinde bulup kontrol etmek için bir not aldım. Burayı yeni ikametgâhım olarak seçeceksem, çok arzuladığım topluluğu kurmak için daha çok çalışmam gerekiyordu.

"Pekala." Austin verandada yanımda durdu ve etrafı taradı. "Başardın. Öcü yok."

"Yol için bir bardak ister misin?" Başımı kapıya doğru salladım. "Saçmalama, merak etme."

"Hayır." Bakışlarıyla kapı çerçevesini takip etti. "Ev daha önce buralarda takılmama izin verdi. Kaderi kıskırtmak istemiyorum."

Bay Tom arkamızda bekleyerek, "Evet, daha erken takılmanızı sağladı," dedi. "Neden, merak ediyorum. Artık bağımsız bir zeminde olduğuma göre, buna şaşırdığımı ve rahatsız olduğumu söyleyebilirim. biraz fazla uzattınız."

Austin usulca içini çekti, sonra taşıdığı kutudan bir şişe şarap çıkardı. Bana uzattı. "Buna ihtiyacın olacak. Kiralık yardımcıyla herhangi bir sorun yaşarsan beni ara."

Niamh gibi konuşmaya başlamıştı. Bay Tom'un insanların içindeki bu duyguyu ortaya çıkarabildiğini sanıyordum. "Sadece bir tane mi?"

Beklediğim gibi sıırtmadı. Yüzü gölgelerle kaplıydı, bu yüzden gözlerinin perili olduğuna dair önsezimi doğrulayamadım. "Bir tanesi sana yeter. Benim çok daha fazlasına ihtiyacım olacak."

Bay Tom, "bir sakınca yoksa, Austin Steele, dün gece gelen ziyaretçilerimiz ve gelmesi muhtemel olanlarla birlikte... odaklanmış bir zihin sizin için en iyi şey olabilir," dedi.

"Böyle söylemenizin bir sakıncası yok aslında." Omuzları dik ve başı , kasıla kasıla Bay Tom'a doğru yürüdü. Bay Tom akıllıca bir hareketle yolundan çekildi. "Bu gece dinlenmeye ihtiyacım var."

Bay Tom seslendi: "Tamam, peki... sadece bir düşün," dedi.

"Dün geceki o insanlar kimdi?" Kapıyı açtım. "Ve bu ev insanları nasıl dışarı çıkmaya zorlayabilir? Sihirli olduğunu anlıyorum ama... aslında ne yapabilir ki?"

Bay Tom omuz silkti. "Bilmiyorum, bunu hiç hissetmedim. Her zaman hoş karşılandığımı hissettim. Ama buradan kaçıp giden pek çok insan gördüm, yani bir iticilik hissi olmalı. Austin Steele'in bunu hissetmemesi çok garip - ya da belki de hissetti ve sizin onu bir korkak gibi kaçarken görmenizi istemedi? İnsanların onu nasıl algıladığı konusunda çok temkinli... Çabuk, eve gir. O korkunç kadın bardan döndü. Küfür edip aşağılayacak. Gerçekten çok uğraşıyor."

Eve girdikten sonra şarabı benden aldı ve beni mutfığa yönlendirdi.

"Aç mısın? Tatlı ister misin?" diye sordu. "Hayır, böyle iyiyim."

Beni küçük masaya oturttu ve karşıma oturmadan önce bana bir kadeh şarap doldurdu. "Dinleyin bayan, Austin Steele harika bir adam. Bu kasaba için çok şey yaptı. Büyüyü Ivy House'da hapsedmek istemesinin çok iyi nedenleri var. Ama sonuçta onun da bir amacı var. Bu kasabayı *kendi* hayal ettiği gibi yarattı. O bir alfa ve başkalarının vizyonları söz konusu olduğunda çok dar görüşlü olabiliyor. Ivy House seninle konuşuyor. Büyü sizi çağırıyor. Bunu görmezden gelmek saçmalık olur."

Ayağa kalktım, aniden bitkin düştüm. "Seni duyuyorum M-Tom. Ne dediğini anlıyorum. Sanırım artık yatacağım."

"Tabii ki. Evet." Ayağa kalktı ve eğildi. "Büyük bir gün oldu. Bir sürü yeni fikir."

Gitmek için döndüğümde tereddüt ettim. "Dün geceki o insanlar kimdi? Hiç söylemedin."

"Jane'in deyimiyse, bu adamlar büyük mafya patronlarından biri için çalışıyorlardı. Eğer o patron bu kasabaya sahip olmak istiyorsa, Austin Steele'in bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok."

Kısa bir süre sonra odamdaki masaya oturdum, pencerelerden içeri süzülen tatlı havayı içime çektim ve önümdeki durumu düşündüm. Masal kitaplarından fırlamış bir durum.

Kendi çarpık peri masalımdaymışım gibi hissediyordum, sadece yakışıklı prens yerine yaşlı bir gargoyile vardı. Tüm bu karışıklıklara rağmen, takas yaptığımdan oldukça emindim.

Büyülü olabilirim!

Aklımın gerçekten almadığı kısım da buydu.

Bu tür şeyler benim başıma gelmezdi. Genç yaşta evlenmiş ve son yirmi yılımı bir eş ve anne olarak geçirmiştım. Benim çılgın, pervasız macera anlayışım plansızca şehir değiştirmekti.

Bir nefes verdim, labirente baktım, çitlerin yaprakları ay ışığında sanki yeni cilalanmış gibi parlıyordu.

Bugün bana söylenen her şey doğruysa, herkesin bir amacı olduğunu varsaymak zorundaydım. Austin sonlara doğru gerçekten destekleyici görünüyordu ama içki içiyordu. Bay Tom haklıydı, bu kasaba için bir vizyonu vardı ve ne kadar şiirsel konuşursa konuşsun benim bunu lekelediğimi görmek istemezdi.

Bununla birlikte, Bay Tom da daha iyi değildi. Eğer büyü onun gençlik pınarı olarak işlev göreceyse, elbette onu etkinleştirmek istiyordu. Kim istemez ki?

Ben.

Austin'le paylaştığım duygular, onun verdiği yanıtla birlikte yüzeye çıkınca kalbim sıkıştı.

Görmezden gelinmeyi bırakın. Sesiniz duyulana kadar sesinizi yükseltin. İstedığınız gibi görünün, istediğiniz kişi olun ve insanların size dikkat etmesini talep edin.

"Bu kadar kolay, ha?" Fısıldadım.

Sihir sorunlarımı çözmezdi. Büyü gerçek olsa ve bu kasaba özel efektlerle süslenmiş bir "turistle dalga geçme" oyunu oynamasa bile, beni ben olduğum için iyi hissettirmezdi. Beni farklı bir ben yapardı. Artık orta yaşlı görünmüyorsam insanların orta yaşla ilgili önyargılarına nasıl karşı koyabilirdim? Çünkü bunun kendim için değilse bile genç nesil için verilmeye değer bir mücadele olduğunu biliyordum.

Ne olursa olsun, kim olduğumdan ya da oraya ulaşmak için verdiğim mücadeleden vazgeçmek istemiyordum.

Bir süre daha orada oturup gecenin mutluluğunun üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Bay Tom'un mutfaktan çıkmadan hemen önce söylediği son şey aklımdan geçti ve içimi ürpertti.

Eğer o patron bu kasabaya sahip olmak istiyorsa, Austin Steele'in bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yok.

Umarım bunların hepsi ayrıntılı bir şakadır, çünkü Austin bunu durduramazsa... birileri durdurmak zorunda kalacaktı.

OceanofPDF.com

YİRMİ ÜÇ

Bir sarsıntıyla uyandım, Bay Tom'un her sabah yaptığı gibi başımda dikilmesini bekliyordum. Ama sabah değildi.

Derin gece pencereleri örtmüştü. Etrafımdaki oda sessizdi, sessizlik evin geri kalanına kadar uzanıyordu.

Bir varlık arazide dolaşıyordu.

Nasıl bildiğimi bilmiyordum, sadece biliyordum. Araziye ayak basan bir yabancı, buraya ait olmayan biri. Yaramazlık yapan bir çocuk ya da yanlış yola sapmış sarhoş bir gece yürüyüşçüsü de değildi. Bu davetsiz misafirin tehlikeli bir havası vardı. Kesin inancım kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Başımı telefonumun şarj yuvasında tünediği tarafa doğru eğdim. Austin o teknolojik portalın ardında yatıyordu, bölgesini korumayı seven büyük kötü bir alfaydı. Bunu açıkça belirtmişti.

Ama nedense bu ev onun bölgesinde değildi. En azından Bay Tom'la olan konuşmalarından edindiğim izlenim buydu. Sanki bu ev egemen bir ulus, kasabanın geri kalanı içinde bir ada gibiydi.

Polisler yardım ederdi. Bir hırsıza müdahale etmek için büyülü şeyleri bilmelerine gerek yoktu.

Değil mi?

Yorganı ayaklarımdan çektim.

Birini aramadan önce bir sinsi olup olmadığını kontrol etmek muhtemelen akıllıca olacaktı. Dışarıda bir yerlerde bir sinsi *hissettiğimi* söylersem polisin bana inanması pek olası değildi. Çatlak olduğumu düşünürlerdi. Ve eğer hangi evden aradığımı bilirlerse, bundan emin olurlardı.

Parmak uçlarım korkudan karıncalanırken pencerelere doğru ilerledim ve bahçeye baktım. Dallar esintide hafifçe sallanıyor, yaprakları küçük çanlar gibi hareket ediyordu. Ay ışığı yere serpiliyordu.

Eğer davetsiz bir misafir varsa, penceremden görünmüyordu.

Gözlerimi kapattım ve konsantre oldum, büyüün gerçek *olduğunu* ve davetsiz misafirin yerini algılamak için kullanabileceğimi hayal ettim. Neredeyse anında altıncı hissim gelişti ve beni evin yan tarafına, ön tarafa doğru yönlendirdi.

"Tanrım, umarım kafayı yiyorumdur," dedim, kalbim boğazıma düğümlendi, neredeyse korkudan boğulacaktım. "Umarım gerçekten bir kabus görüyorumdur. Neden bir maceraya atılmak istedim ki zaten? Birkaç kedi alıp burada kalmalıydım. Eğer biri buraya girerse, acaba Bay Tom üçüncü kattaki tuzak kapısını kullanıp beni buradan uçurabilir mi?"

Beynimde bir *ah-ha!* ışığı parladı. Tuzak kapısının amacı bu olmalıydı. Uçanlar için bir kaçış yolu.

Kalbim göğsümde hızla çarparken ve uzuvlarım titrerken aceleyle spor eşofmanlarımı giydim ve telefonumu fermuarlı cebime tıktırdım. Hafifçe koşarak kapıdan çıktım ve koridordan aşağı indim. Kaslarım protesto çığlıkları atıyordu, birkaç gün önceki koşumun acısı bacaklarımı sertleştirmişti.

Merdivenlerden üçüncü kata, tavan arasına doğru koşarken dizlerim çatırdadı. Aptal yaşlı eklemler. Gençlik çeşmesiyle düzeltmek istediğim tek şey buydu.

Tavan arasından bir arbalet ve birkaç ok aldım. Oradayken her ihtimale karşı bir de mızrak aldım. Yayı nasıl kullanacağımı bilmiyordum ama uzun bir sopayla birine nasıl vuracağımı biliyordum. Başım sıkıştığında işe yarayabilirdi.

Merdivenlerden geri inerken, ayak bileklerim artık patlayan taşlar gibi , gençlik çeşmesi için bir kontrol listesi hazırlamaya başladım. Birinci kata inen merdiven boşluğunun tepesine ulaştığımda, varlığın ön kapıya yaklaştığını hissettim, hızlı temposu artık yavaşlıyordu. Hedefi açıkça ön sahanlıktı.

Bir hırsız neden ön tarafa gelsin ki? Ve eğer davetsiz misafir hırsız değilse, ne için buradaydı?

Dün gece aklımdan geçti. "Büyük olanı hissedebiliyorsun-"

Sıçradım, çığlık atmaya başladım ve sesin dışarı çıkmasını engellemek için bir elimi ağızıma kapattım. Tatar yayı yere çarptı.

"Özür dilerim, sizi korkutmak istememiştim hanımefendi," dedi Bay Tom tam arkamdan. Yayı almak için eğildi. "Belki geldiğimi hissedersiniz diye düşünmüştüm. Belli ki beni duyamazdınız, kadar gümbür gümbür sesiniz varken. Merdivenlerden inip çıkan bir zürafa sürüsü gibi ses çıkarıyorsun."

"Evet, teşekkür ederim Bay Tom," dedim kuru bir sesle, köşeden dönüp ön kapıya bakarak.

"Şimdi daha geniş bir çevreyi hissedebiliyorsun, değil mi?" dedi ve bana doğru eğilerek baktı.

Onu sırtımdan indirmek için dirsek attım ama orada olduğu için minnettardım. Hırsızlık olayını başka biriyle, özellikle de silahlarını isimlendiren biriyle yaşamak daha az korkutucuydu.

"Sanırım. Ön verandada biri var-" Kapının yan tarafındaki camda bir gölge belirince köşeden geri çekildim. Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ön kapıyı kilitledin, değil mi?"

"Evet ama korkacak bir şey yok. Onlardan sadece bir tanesi var ve Edgar onu izliyor. Herhangi bir zarar vermek istiyor gibi görünmüyorlar. Henüz değil."

"Ne demek *henüz değil*?"

"Şu an için yaşıyorsak, korkacak bir şeyimiz yok demektir. Gelecek hakkında endişeleniyorsak, bu kötü bir alamet olabilir."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü kiminle uğraştığımızı biliyorum, neyle uğraştığımızı biliyorum ve tüm malzemeleri bir araya getirirseniz, bu felaket için bir reçetedir. Ama emin olun, şu anda iyi olacağız."

Omzumun üzerinden baktım, umarım *senin neyin var* diyen yüz ifademi anlayabilir mi diye merak ediyordum.

"Kediler. Kedileri seçmeliydim," dedim yine köşeden bakarak. "Ama o zaman da çöp kutularını temizlemek zorunda kalırdın. Ne sıkıcı."

Gölge, çerçevenin içine girmeden önce pencerenin kenarını kırptı, doğrudan beyaz, çoğunlukla şeffaf perdenin arkasında. Elini bir parıltıyı saklar gibi kaldırdı ve şekli daha da büyüyerek yaklaştı.

Üst katta, tam üstümüzde bir gümbürtü duyuldu.

Sıçradım, geri çekildim ve neredeyse işiyordum. "O da neydi öyle?" Bay Tom'u tutarak sordum.

Başını kaldırıp tavana baktı. "Bilmiyorum. Gidip bakmaya korkuyorum."

"Bakmaktan korkuyorum da ne demek?" Acilen fısıldadım. "Daha büyük bir büyülü forma dönüşebiliyorsun, bir silahın var ve uçabiliyorsun. Kontrol etmek için iyi bir donanıma sahip olduğunu söyleyebilirim."

"Evet, ama o her neyse, yaşlı kemikler, zayıf kanatlar ve yanlış türde oklar içeren bir arbaletten daha iyi bir cephaneliğe sahip olabilir."

Yutkundu ve korku kapladı. Korkmasını beklemiyordum. Bir dakika önce çok sakindi. Ona hatırlattığım bir gerçek.

"O anda iyiydik. O an geçti," diye cevap verdi.

Üstümden gelen vuruş sesleri, merdivenlere doğru ilerleyen devasa bir şeyin ya da birinin güm güm sesleriydi.

"O her neyse, bu evin içinde." Beni geldiğimiz yöne doğru geri çekti. "Duvarların içine girelim. En yakın giriş bu tarafta."

Bu da bizi seslere doğru götürür.

"O şey her neyse ona doğru hiçbir sebeple koşmuyorum. Bu taraftan!"

Elinden kurtuldum, penceredeki gölgenin beni görüp görmediğini merak ederek antrenin açık alanından hızla geçtim ve soldaki ilk odaya daldım. Bay Tom hemen arkamdaydı, nefesi kesilmişti.

"Eve nasıl girdiler?" diye sordu panikle. "Burada hissedemiyorum bile. Bu mümkün olmamalı."

"Duvarların içine girebilir mi?" Korku ayaklarımı hızlandırarak odanın içinde koştum. Mekânın dışında bir yerden, sanki biri merdivenlerden aşağı düşüyormuş gibi yüksek bir gumbürtü duyuldu.

"daha gürültülü," dedi Bay Tom, beni yolumdan iterek ve başparmağını şöminenin kenarına yerleştirerek. "Bu, gizlilik yerine hız peşinde olduğu anlamına geliyor. Bizi yakalamaya çalışıyor."

Taşın kenarı açıldı. İçeri uzandı, önceki gün keşfettiğim gizli kolu çevirdi ve küçük kapıyı çekerek açtı. Önce beni itti ve arkamdan içeri girdi.

Kapıyı kapatmak için döndüğünde, odanın girişini dolduran insana benzer devasa bir şekil gördüm. O şey içeri girmek için eğilmek zorunda kaldı. Gövdesi parıldayan, koyu gri metalle kaplıydı, zırhı Batman'in kostümü gibi kaslar ve meme uçlarıyla kazınmıştı. İp gibi uzun gri saçları kesinlikle devasa omuzlarından sarkıyordu.

Kükremesi odayı doldurup taşırdı. Duvara yaslandım, korku beni boğuyordu, kapının tıkırtısı sesi engellemek için hiçbir şey yapmıyordu. Aniden donan Bay Tom'u yakaladım ve koştum.

"Git, git, git, git, *git!*" Zihnimde çizdiğim haritayı söyledim. Bunu gizli tünellerde yolumu bulabilmek için yapmıştım. Yeni bilgileri kâğıda döktüğümde her zaman daha iyi hatırlardım. Tanrı'ya şükür, çünkü şimdi dönüşleri son sürat alırken arkamızda gürültülü bir *gümbürtü* duydum.

O şey duvara çarpmaya çalışıyordu. Ben de öyle dedim.

Bay Tom elimden kurtuldu ve duyularını yeniden devreye soktu. "Olamaz. Bu duvarlar yapısal ve sihirsel olarak güçlendirilmiş. Onları aşması mümkün değil."

"Evin içine girdi."

"Bunun nedeni, onu bedensel kılan bir tür büyü zırha sahip bir gölge hayalet olması. Bir pencere açtı."

İlk izleme alanına ulaştığımızda Bay Tom önüme geçti. "Gölge hayalet nedir?" Ben sordum. Bir gümbürtü daha yankılandı geçit. "Kulağa güçlü geliyor."

Bay Tom iki elini de duvardaki daha önce fark etmediğim küçük bir delikten geçirerek, "Kulağa güçlü geliyor," dedi. "Üzgünüm, Ivy House, ama durum çok vahim. O şeyin onu ele geçirmesine izin veremem." Gizli bir kapı açıldı - gizli bir geçit içinde gizli bir geçit - ve açıklıktan içeri eğildi ve yukarı doğru çıkan dairesel demir bir merdivene bağlı demir bir trabzanı yakaladı. Merdivenleri hızla çıktı. "Bir gölge hortlağı, yaşayanların ruhlarını emen hayaletimsi bir yaratıktır."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. Karnım dehşet içinde döndü.

"Bunun bir çeşit zırhı var ve bu da ona bedensel bir vücut veriyor. Görünüşe göre hala yüzebiliyor, çünkü buraya bu şekilde gelmiş olmalı. Yine de benim uçabildiğim kadar hızlı süzülüyorlar ve gökyüzünde iyi savaşıyorlar. Tek umudumuz gökyüzü."

Yolun yarısında yavaşladı ve dayanma gücünün tükenmekte olduğunu fark ettim. Yaşı belli oluyordu.

İçimde derinlerde bir yerde bir nabız hissettim. Güçlü, sağlam ve emin, içimi güvenle doldurdu.

Bu nabız duvarlara işledi. Merdivenin demirlerinde vızıldadı. Havada yankılandı.

Bu nabzın Ivy House olduğunu biliyordum ve gençken beni içine çeken işaret beni geri çağırıyordu.

Bay Tom'u iyileştirebileceğimi biliyordum. Onun için yılları geri çevirebilir, dayanıklılığını artırabilirdim. Sarkan derisini ve eğilen başını tekrar kasa dönüştürebilirdim.

Eski günlerdeki gibi. Ben de kendi dayanıklılığımı artırabilirdim. Gücümü artırabilir, kendim için uçuş özgürlüğünü talep edebilirim-

İğnenin plaktan kayması, düşüncelerimin tamamen bana ait olmadığının ilk göstergesiydi.

"O büyüye sahip olsaydım uçabilir miydim?" Soluk soluğa sordum.

Bay Tom merdivenlerin başına kadar geldi ve inatla yoldan çekilerek ağır ağır nefes aldı. "Sarmaşık Evi büyü, bir çörtenin dişi versiyonudur, ancak sonsuz derecede daha güçlüdür. Sadece dişiler bu büyüye sahip olabilir, tıpkı sadece erkeklerin gördüğünüz ve duyduğunuz gargoyllere dönüşebildiği gibi. Savaşçı ordusunu dişiler yönetir."

"Sanırım kiminle konuştuğunuzu unuttunuz."

"Evet, evet, doğru. Bir Jane," diye mırıldandı, dar bir geçitte aceleyle ilerlerken.

İçimde bir uyarı alevlendi; verandadaki yabancı artık içerideydi. Başka bir varlık hissedemiyordum ama gölge hayaletin gittiğini düşünmemem gerektiğini biliyordum. Bay Tom ve ben bunu hissedemiyorduk.

"Büyüyü yuttuğunuzda Gargoyllar size çekilecek. Sizi kraliçeleri olarak tanıyacaklar ve içlerindeki her şey sizi en iyi şekilde korumak için sizinle isteyecek. Elbette ben bu çekimi hissetmeyeceğim. Biz bir aileyiz." Pamuklu pantolonuyla uyumlu olduğunu yeni fark ettiğim, bir çocuğun pijamalarını andıran gece gömleğini omuz silkerek çıkardı. Ayaklarını kabarık terlikler süslüyordu ve elf tarzı bir şapka kel kafasının tepesinde duruyordu, küçük ponponu yüzünün yanından aşağı sarkıyordu.

"Hayır," diye ağzımdan kaçırdım. "Her açıdan hayır. Bir evi temizlemek için kaydoldum, beni benimle çiftleşmek isteyecek bir grup efsanevi yaratığın kraliçesi yapacak büyüyü indirmek için değil. Kendine gel dostum. Hepimiz kendimize gelmeliyiz."

Pantolonunu indirdi ve ben de gözlerimi sıkarak başımı başka tarafa çevirdim.

"Ne yapıyorsun?" Dişlerimi sıkarak sordum. "Begonyalarınızı görmekle ilgilenmiyorum Bay Tom."

Dev kayaların tepeden aşağı yuvarlanmasına benzer bir ses, onu kontrol etmek için gözümü kısarak açmama neden oldu.

Donna sıcak bir ışık parıltısı ve sihir demeye dilim varmıyor ama Bay Tom'un dönüşümü yavaş oldu, derisi benek taş olarak tanımlayabileceğim bir şekle büründü. Şekli büyüdü, büyüdüğüçe taş öğütme sesi daha da yükseldi. Bu devasa formda bile, yardım edemedim ama

Kaslarının biraz gergin, derisinin biraz sarkık olduğunu fark etti. Arkasında kocaman kanatlar açılmıştı ama dar alan nedeniyle tam olarak açılmıyorlardı.

Büyünün gerçek olması *gerektiğinin* bu ek kanıtı karşısında şaşkınlıkla ağzım açık kaldı, ortaçağ binaları ve katedrallerdeki su olukları gibi biçimlendirilmiş devasa bir taş gargoyle olan kalçalarının üzerine inişini izledim ve donakaldım.

Saniyeler geçti. Evdeki varlık yatak odama girdi ve tüylerimi diken diken etti. Ayaklarımın dibindeki taş yaratık hiçbir şey yapmamaya devam etti.

"Söylemeden beni öylece bırakıp kaçtın mı?" Durgun heykele sordum, aniden uçmak için kanatlarım yoksa nasıl çıkacağımı merak ettim.

OceanofPDF.com

YİRMİ DÖRT

"Odamdaki geçidin kapısını kapattım mı?" Titreyen ellerimle cebime uzanarak sessizliğe sordum. Telefonumun ekran kilidini açtım, Austin'in adını buldum ve tereddüt etmeden dokundum.

Bay Tom'un kafasına vurdum. Yoğun taş parmak eklemlerimin altında gümürdedi.

"Seni piç," diye fısıldadım, yeni doğmuş bir bebeği gibi bir o yana bir bu yana sallanıyordum, bu hareket bunca yıl sonra bile rahatlatıyordu. "Beni düzgün bir kaçış rotasında bile bırakmadın-"

"Evet," diye cevap verdi Austin, uykudan yeni yeni uyanmakta olan sesi kısıktı. "Hey. Evimde insanlar var - yani bir insan ve bir gölge. Bir çeşit vücut zırhı olan bir wraith ve Bay Tom da taştan bir gargoyle'a dönüştü. Ben..." Yutkundum, sesim titriyordu. "Ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Başka kimi arayacağımı bilemedim. Görünüşe göre Edgar eskiden dışarıda olan ama şimdi içeride ve yatak odamda olan adamı izliyordu. Umarım oradaki gizli geçit kapısını kapatmışımdır çünkü-"

"Bekle, bekle. Yavaşla," dedi Austin, uykunun örtüsü hızla parçalanıyordu. "Ne dedin sen? Ivy House'un içinde biri mi var?"

"Evet. Bir yabancı ve bir gölge hayalet. Ve popüler görüşün aksine, ev kesinlikle onları dışarı çıkarmak için hiçbir şey yapmıyor. O sadece bir ev. Bulunduğum yerden çok uzakta olan büyük bir ev."

"Earl taş mı?"

Bay Tom'a bir tekme attım. Terlikli ayağıma acı saplandı. "Evet. Su musluğuna benziyor."

"Neredesin sen?" Sesi bir an boğuklaştı, sonra daha da uzaklaştı. "Evin neresindesin?"

"Gizli bir geçitte, spiral bir merdivenden yukarı. Üçüncü kat. Tavana yakın bir yerde mavi bir ışık var ama hepsi bu. Pek bir şey göremiyorum. Evin tam olarak neresinde olduğumuzu bilmiyorum ama o Wraith gerçekten çok hızlıydı Austin ve eğer kaçmak zorunda kalırsam beni yakalar."

"Şşşt, şşşt. Sorun yok. Kimse seni yakalamayacak," dedi yatıştırıcı bir şekilde, sözlerinin arasından sert bir hırıltı yükseliyordu. "Edgar muhtemelen Niamh'ı almaya gitmiştir. O Wraith'in bir çeşit vücut zırhı olduğunu mu söylemiştin?"

Sesi hareket ediyormuş gibi geliyordu, adımlarıyla birlikte koşuyordu.

"Bay Tom zırhın onu bedensel yaptığını söyledi. Kükrediğinde Bay Tom'u korkuttu. Kaçması için onu arkamdan çekmek zorunda kaldım."

"Donmadın mı?" Austin sordu.

Sabırsızlık beni olduğum yerde dans ettirdi. "Tabii ki donmadım. Ne düşünüyorsun, yakalanmak istediğimi mi? Ne yapmalıyım? Ne yapacağımı bilmiyorum. Bay Tom beni terk etti. Buralarda bir yerde bir kapak varsa, o piçi dışarı yuvarlayacağım. Belki kafasında bir çentik bırakır."

"Sorun yok. Sorun yok. Ondan ne istediğin konusunda iyice düşünmelisin, tamam mı? Gargoyleler yer değiştirdiklerinde, onları canlandıracak bir amaca ihtiyaç duyarlar. Harekete geçmeleri için çağrılmaları gerekir. Aksi takdirde insan formları yeniden ortaya çıkana kadar donmuş halde kalırlar. Bay Tom'un durumunda bu yıllar sürebilir. O yaşlı."

"Ne? Ama daha önce değiştiğini söylemiştin."

"Evet. Benim bir şişe açacağına, senin de yiyecek bir şeylere ihtiyacın vardı. Onun bir amacı vardı. Senin de ona bir amaç vermen gerek."

"Pekala... Onun yaşayan bir gargoyle olması, bir kapak bulması ve beni oradan uçurması gerekiyor!"

Sert toprakta yuvarlanan kayaların çıkardığı sesle irkildim ve ciddiyetle Bay Tom'a baktım. Vücudu titriyordu. Omuzları hareket etti.

"Bir şeyler oluyor," dedim sessizce, yabancıнын varlığı hâlâ odamdaydı. "Neden odamla bu kadar ilgileniyor?"

"Kim?" Austin sordu ve sesi bir an için kesildi. "Arayan Niamh. Bunu tek başına halledebileceğini düşünmüyor olmalı. Lanet olsun." "Yabancı ve bu evin çekeceği konusunda beni uyardığın muhtelif karakterler için 'ben sana söylemiştim' demediğin için teşekkür ederim," dedim Mr. Tom çözüldü, yavaşça ayağa kalktı.

Gri teni mavi ışıkta biraz morumsu bir tona dönüştü ve dudakları açılarak alt dudağının üzerinde asılı duran iri dişlere yol verdi

ağzının her iki yanında. Siyah saçları sivri kulaklarının etrafına dökülüyordu. Taş formundayken olduğu kadar canlıyken de çirkindi.

"Bay Tom boncuk gözleriyle bana bakıyor. Şimdi ne yapmalıyım?" Austin'e sordum.

Bay Tom homurdandı ve kötü bir koku yayıldı.

Bay Tom dönüp bir kanadıyla bana vururken, "Uçma yeteneğinin bedeli ağır olur," diye mırıldandım. Sendeleyerek geri çekildim ve düşmemek için döner merdivenin tırabzanlarına tutundum.

"Neler oluyor?" Austin sordu. "Telefonu kapatıp Niamh'ı aramak güvenli mi?"

Neredeyse *bekle* diyecektim ama ben yetişkin bir kadındım. Austin'i güvenlik battaniyesi olarak kullanmaya devam edemezdim. Bir noktada, kendim için düşünmek zorundaydım.

"değil. Sorun değil," dedim.

Bay Tom eğildi ve bir fırtına mahzenini andıran çelik kapıyı açtı. Serin ve tatlı hava merdivenlere doldu. Bulunduğum noktadan çatının dik eğimini görebiliyordum. Dışarıya açılan başka bir tuzak kapısıydı bu, eve ilk girdiğimde bulduğuma benzemiyordu ama kesinlikle aynı kapı değildi.

"Beni taşıyabilecek kadar güçlü, değil mi?" Bay Tom'un yavaşça dönüp köşede bir şeyler aramaya başlamasını izleyerek sordum.

"Oldukça güçlü, evet. Seni düşürmez. Ona benimle gölde buluşmasını söyle. Nereyi kastettiğimi anlayacaktır. Endişelenme Jess, tamam mı? Seni sağ salim bana ulaştıracak. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Ama telefonu kapattığımda, dün gece beni yakalayan aynı kelime dizisi vücudumu ürpertti.

Eğer o patron bu kasabaya sahip olmak istiyorsa, Austin Steele'in bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yok.

İçinden başka bir düşünce geçti, sanki biri kulağıma konuşuyormuş gibi net ve açıktı.

"Varis olarak hak ettiğin yeri kabul edersen, seni güvende tutması için Austin Steele'e güvenmek zorunda kalmazsın. Kendine güvenebilirsiniz. Gerçekten özgür olmanın tadını çıkarabilirsiniz."

"Herkesin bir ajandası vardır," dedim, içimdeki o derin nabızı yeniden hissederek. Bana ait olmayan bir düşüncenin beynimden geçtiğini hissettim. Evin arkasındaki ormandan cesetlerin çıktığını hissettim. Davetsiz misafirin sonunda odamdan çıktığını ve ön kapıya doğru yöneldiğini hissetmek.

"Bizi buradan çıkarın Bay Tom. Austin onunla gölde buluşmamızı söyledi." Evin içinde sihir aramaya kalkışacak değildim. Bu çılgın sirkte kalmak isteyip istemediğimden hâlâ emin değildim. Macera başka bir şeydi, güvenlik kordonları olan bir zip hattı ya da sırtınıza bağlanmış bilgili bir eğitmenle gökyüzü dalışı gibi, ama bu tamamen başka bir şeydi. Kriz anlarında çok önemli büyülü kuralları açıklamayı unutan, cehennem kadar yaşlı efsanevi bir yaratığın kollarında çatıdaki bir kapıdan atlamak üzereydim. Düzinelerce fantastik kitap okumuştum ama hiçbiri bu kadar tuhaf değildi.

Bay Tom homurdandı, ayağa kalktı ve köşede yerden aldığı büyük çuvalı sırtıma geçirdi. "Ş-şt," diye homurdandı.

Boş gibi görünen çantaya, sonra da boşluğa baktım. "Ne oldu? İnsanların geldiğini hissettin mi? Benim için buradalar, değil mi? Ama beni buradan çıkarabilir misin?"

Parmaklarımı kanvas çantanın kenarına dolamama yardım ederek çantayı tutmamı işaret etti.

Sonra tekrar küfretti. "*Kahretsin.*"

"Nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum!"

Pençeli ellerinden biriyle beni itti, uçları bana acı veriyordu. Tökezledim, ayağımı toparlayamadım ve çuvalın içine düştüm.

"Yer-ah," dedi başını sallayarak.

"Oh, *otur.*" Daha önce yiyecekleri nasıl taşıdığını hatırlayarak ayaklarımı çantanın içine soktum. Yine de bu konuda gerçekten emin değildim. O yemekten daha ağırdım. "Bu çanta beni taşıyacak mı?"

"Yer-ash." Kulplarından tutarak çantayı etrafıma doladı ve beni yerden kaldırdı. "Her-oh-d ah-n."

"Dur bakalım. Tamam." Kenarlarından tuttum. Ayaklarımı tabanın içine soktum. Korkunun boyumu aştığını hissettim. "Tanrım, başka bir yolu olmalı. Olmalı-"

Ben onun altında çılgınca sallanırken açıklıktan dalışımıza renkli küfürler eşlik etti. Kanvas kaplı kırım çatıya çarptı. Yamaçtan aşağı kaydım ve sonra boş havaya doğru çılgınca sallandım. Düşmeden önce bir çatıya açılmayan diğer tuzak kapısından çıkmak daha güzel olurdu. Devasa kanatları gümbürdeyerek etrafımda aşağı doğru kıvrıldı. Tuzak kapısına geri döndü ve ben tekrar çatıya doğru kaydım.

"Yanlış... yol," dedim, zıplamak için daha yumuşak bir yere doğru kıvrılmaya çalışarak.

Ağır çelik çatıya çarptı. Tekrar döndü ve bana çatıyla üçüncü karşılaşmamı yaşattı. Bir an sonra tamamen havalanmıştık, o gökyüzünde süzülüyor, her kanat çırpışında irtifa kazanıyor, ben onun altında sallanıyordum, begonyalarının görüntüsü aklımdan çıkmıyordu.

"Göl," diye tekrarladım, rüzgârın ve kanatlarının beni duyup duymadığından emin değildim. "Austin gölde buluşmamızı söyledi!"

Konumumu değiştirmek istedim, böylece brandanın yanından dışarı bakabilir, belki davetsiz misafirleri görebilirdim, ama buna cesaret edemedim. Şansıma, Bay Tom düştüğümü bile anlamadan kenardan yuvarlanıp yere düşecektim.

Soğuk rüzgâr beni iliklerime kadar dondurdu. Uzaklaştıkça, beni büyüye sahip çıkmaya çağıran sesin hâlâ benimle konuştuğunu -muhtemelen başından beri konuştuğunu- görmezden geldiğimi fark ettim. Paniğim onu . Bay Tom bizi hızla uzaklaştırırken ses giderek azaldı ama son mesajları oldukça net bir şekilde aldım. *"Eğer benim gücüme sahip olsaydın, kaçmak zorunda kalmazdın. Bir daha hiç kimse seni kaçmaya zorlayamazdı. Kimsenin senin kaçışın olmasına gerek kalmazdı."*

Sesi bir evden çok, hapsolmuş bir kadına benziyordu. *"Kimseye güvenme, çünkü sana ihanet edecek olan odur. Kendini özgür bırak."*

"Evet, herkesin bir ajandası var," diye mırıldandım, sesteki karanlığı hissederek. Acılığı. Pes edip büyüü kabul edersem bunun beni ne kadar çürüteceğini merak ettim. Kendimden ne kadarını kaybedeceğimi.

Sadece benim izin verdiğim kadar. Ve bu ses tamamen bana aitti. *Evliliğim sağ olsun, işaretleri biliyorum ve bu sefer, ister bir erkeğe, ister ev kılığına girmiş acı bir kadına olayım, kendimden hiçbir şey kaybetmediğimden emin olacağım.*

Bir ses dikkatimi sağ tarafa çekti. Kanvas çuvalın hemen üzerinden yeni bir şeklin yanımıza düştüğünü, ay ışığıyla aydınlanmış gökyüzünde dökülen yağ gibi süzüldüğünü görebiliyordum.

Ağzım bir kez daha açık kaldı.

At yaratığın kabus gibi siyah pulları, altın yelesi ve kuyruğu vardı ve kafasından kristal bir boynuz çıkıyordu. Güçlü kanatlarındaki yumuşak siyah tüyler ay ışığında mavi bir parıltıya sahipti ve parıldayan altın toynakları havayı pençeliyordu. Sırtına binen solgun vampir bana el salladı. Edgar.

"Kabus alicorn'u nereden ?" Aptalca sordum.

Bunun benim yeni gerçekliğim olduğunu fark ettim. Bir gargoye tarafından büyük bir kanvas çuval içinde havada taşınıyordum.

istilacı yaratıklar, bir vampirin bindiği siyah bir alikornun yanında. Böyle bir şeyi ancak ciddi şekilde sapkın olanlar uydurabilirdi. Gerçek olamayacak kadar çılgıncaydı.

Bu da beni bir seçimle karşı karşıya bıraktı: Ya o evde saklanan sihirle bu büyülü dünyaya katılacaktım ya da cehennem gibi kaçacak ve asla arkama bakmayacaktım.

OceanofPDF.com

YİRMİ BEŞ

Dört toynağı da yere değer değmez Niamh, Edgar'ı üzerinden atmaya çalışarak sıçradı. İnsanların sırtına binmesinden nefret ederdi. Normal atların buna nasıl katlandığını anlamıyordu.

Uzun tırnakları kızın yanlarına batarak onu tuttu. Kadın kişnedi ve bir başkası için hazırlandı, ama o daha ayağa kalkamadan adam bacağını atıp yere atladı.

Austin Steele onları gölden biraz geriye itilmiş küçük bir kulübenin önündeki geniş açıklıkta bekliyordu. Bir ateş çukurunun önünde yalnız bir kamp sandalyesi duruyordu.

Niamh buraya yalnız kalmak için geldiğini biliyordu. Burası onun kasabadan ve onu tanıyan, ona saygı duyan ya da ondan bir şeyler isteyen tüm insanlardan kaçışıydı. Ayrıca sınırdaki birini geri çevirmek zorunda kaldıktan sonra iyileşmek için de buraya gelmişti. Kulübe onun sığınağıydı, kasabada olduğu gibi duygusal olarak yalnız kalmak yerine fiziksel olarak yalnız kalabileceği bir yerdi.

Niamh Earl'ün bilmesine bile şaşırmıştı. Jessie Ivy House'a taşınmadan önce Niamh, Austin Steele'in Earl'le konuştuğunu bile fark etmemişti. Çoğu insan yaşlı deliden uzak durmaya çalışırdı. Niamh'ın kulübeden haberdar olmasının tek nedeni, bir gece alacakaranlıkta bölgenin üzerinde uçarken Austin Steele'i hayvan kılığında ağaçların arasında koşarken görmüş olmasıydı. Merak etmiş ve birkaç ay boyunca onu havadan takip etmişti.

Earl bir heykele dönüşürken, seçmesi gereken üç formdan biri olan insan formuna geçti. Jessie içinde taşındığı çuvaldan sertçe çıktı. Kıçını ovuşturdu.

"Daha iyi kaçışlarım oldu," dedi. Austin Steele'i fark ettiğinde donup kaldı. Gözleri irileşti ve sonra bakışları yavaşça adamın kaslarla kesilmiş, açıkta duran üst bedeninde gezindi. Alfa rolündeki birine yakışır şekilde kendini tertemiz tutuyordu.

Gevşek, açık gri eşofman güçlü alt yarısını örtüyordu. Görünürde bir cip olmadığına göre, belli ki buraya hayvan formunda koşmuş ve beklerken eşofmanlarını giymişti.

". " Gülümsemesi hâlâ şaşırtıcıydı. Jessie ortaya önce Niamh onun yüz kaslarının bu şekilde hareket edebildiğini fark etmemişti bile.

"Evet." Nefesi kesildi ve Earl'e baktı, Earl taş sersemliğinden kurtulmuş ve tekrar insana dönüşmeye başlamıştı. "Senin sayende."

"Neden, ne oldu?" Niamh kıyafet değiştirmek için çuvalı karıştırırken sordu.

"Bana ondan ne istediğimi düşünmem gerektiğini söylemeden önce taş dönuştü," dedi, kollarını sutyensiz göğsünün üzerinde nafile bir gizleme çabasıyla kavuşturarak. Yüzü kıpkırmızı olmuştu ve hem kendi çıplaklığından hem de başkalarının çıplaklığından çok kolay utandığı belliydi. "Austin bana söylemek zorundaydı."

Niamh ellerini kalçalarına koymuş, Earl'ün dönüşümünü tamamlamasını bekliyordu. Tamamladığında, "Bu tam bir aptallıktı, değil mi?" dedi.

Her şeyi bir araya getirmeden önce bir an için şaşkınlıkla gözlerini kırıpıştırdı. Kaşlarını savunmacı bir şekilde indirdi. "Gecenin erken saatlerinde sihrimi kullanmıştım. Döngünün içinde olduğunu sanıyordum."

"Daha önce ne yaptığını anlamamıştı," dedi Austin Steele. "Ama artık bunun bir önemi yok. Yardım çağıracak kadar akılı başındaydı. Buraya kadar gelebildik."

"Earl, kaçarken çuvala birkaç parça giysi ya da havlu gibi bir şey koymayı düşünmedin mi?" Niamh sordu.

"Artık Tom olduğumu hatırlatabilir miyim? Bay Tom'dan sana, seni korkunç ahmak. Yeni kimliğime saygı göster-"

"Kimlik mi? Bu bir ahmağın adı ve ben hiçbir şeye saygı duymak zorunda değilim." "-ve bilginiz olsun, hayatlarımız için kaçıyorduk. Neredeyse oradan çıktım! Onu spiral merdivene götürmek zorunda kaldım. Umarım bu onun büyüye erişme yeteneğini tehlikeye atmaz, ama ben hiç görmedim

seçim. Ev bunu anlamalı. Onun iyiliği için hareket ediyordum. Bütün gün Kraliyet Heinous'unun gelip bizi çıkarmasını bekleyemezdik. Yani hayır, sizin için bir gardırop hazırlamadım. Ya da gördüğünüz gibi kendim için."

Jessie diğer tarafa bakarak, "Evet, hepimiz görüyoruz," diye mırıldandı.

Austin Steele, "Yeter," dedi ve bir güç akımı Niamh'ın ağzını kapattı.

Onun bunu yapmasından nefret ederdi. Hizaya girme dürtüsüne karşı koyabilirdi ama bunun için aktif olarak düşünmesi gerekirdi. Neredeyse hiç düşünmezdi.

"Ne olduğunu açıklayın. En başından başlayın" dedi.

"Ben sadece..." Jessie önce ateş çukurunun yanındaki kamp sandalyesine, sonra da göle baktı. "Ben şu sandalyeyi alıp biraz düşüneceğim, eğer sorun olmazsa?"

"Evet, elbette." Austin Steele'in sert tavrı bir anda eridi. Sandalyeyi kapıldığı gibi diğerlerini bekletti ve onu yerleştirmek için suya doğru taşıdı. Kadın yerleştikten sonra bir süre omuzlarına masaj yaptı, sesi yatıştırıcı bir mırıltıya dönüştü.

Earl, "Bütün akşam bunu yapıyordu," dedi ve ne demek istediği kafa karışıklığı kadar açıktı.

Austin Steele, Jane'e bir alfanın eşine davrandığı gibi davranıyordu: onunla ilgileniyor, onun için işleri kolaylaştırmaya çalışıyor, onu koruyordu. Ama onunla arasında romantik bir bağ varmış gibi görünmüyordu. Kur yaparken olduğu gibi flört etmiyor ya da cinsel ilişkiye girmiyordu. Hiç mantıklı gelmiyordu.

"İstediği şeyi yapması için onu tatlı dille ikna etmeye mi çalışıyor?" Edgar bir ağız dolusu dişin arasından sordu.

"Dişlerini kafanın içine geri koy, olur mu?" Niamh şakaklarını ovuşturarak konuştu.

"Olabilir," dedi Earl. "Gerçi sonunda onun elinde olduğunu söyledi. Yine de bu bir taktik olabilir. İstediği zaman kadınlara karşı çok nazik olabiliyor."

Edgar, "Gargoyle'lara kıyasla herkes kadınlara karşı çok nazik," dedi.

"Sen de onun gibi konuşmaya başladın." Earl Niamh'ı işaret etti.

"Biraz mantıklı konuşmak gerekirse, evet, katılıyorum," dedi. "Edgar haklı. Austin Steele kadınları elde etmeye çalışmıyor. En azından benim gördüğüm kadarıyla. Onlara tıpkı diğer herkese davrandığı gibi davranıyor - mesafeli. Neredeyse yabancılar gibi. Yine de fareli köyün kavalcısı gibi peşinden gidiyorlar. Bu konuda hiç nazik değil."

Austin Steele geri döndü, sert maskesi yerine oturdu ve ham gücü etraflarına yayıldı. O'Briens'a resmen kabul edildiğinde, bir sürünün alfası için seçtiği yeni soyadının ona verilmesinin nedeni buydu. Austin Steele bunun meşruiyetini inkâr etmeye çalışmıştı ama büyülü halk ısrar etmişti. Ona alfa demekten geri adım atabilirlerdi ama bu isimden geri adım atmayacaklardı. Yakıştı ve bu bir saygı meselesiydi. Austin Steele bile yumuşamak zorunda kalmıştı.

"Açıkla," dedi Austin Steele, başka kimseye sandalye vermeyerek. "En başından başla."

Niamh, Earl'ün durumu nasıl karıştırdığına dair anlattıklarını sessizce dinledi. Bir gargoye, yaşlı bir gargoye bile olsa, o wraithi alt edebilmeliydi. Kendi tarafındaki büyüyle o evin güvenliğini sağlayabilmeliydi. Korkuyla kaçmaya çalışması mantıklı değildi.

"Ivy House onları kovmak için herhangi bir savunma önlemi almadı mı?" Edgar kaşları şaşkınlıktan çatılmış bir halde sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Earl. "Farkında olduğum bir şey yok. Wraith'i hiç hissedemedim. Normal anlamda değil. Sadece odaya girdiğinde büyüü hissettim. Ve çok hızlı geldi. Olması gerekenden daha hızlı. Arkasında çok güçlü bir büyü vardı."

"Eve nasıl girmiş olabilir ki?" Niamh başını kaşıyarak sordu. "Ivy House böyle yaratıklara karşı korunmalı. Doğal olarak korunuyor. Büyünün hâlâ yerinde olduğundan emin miyiz?"

"Yerinde," dedi Austin Steele. "Yüzüme bir kapı çarptı. Büyü Jess'e bağlı. Korkmuş görünüyordu ve kapı çarptı. Daha sonra benden geçit görüntüleme alanını test etmesine yardım etmemi istedi. Evde hiçbir sorun hissetmedim. Sorunsuz bir şekilde duvarlarına girmeme izin verdi."

Earl, Niamh ve Edgar'ın şaşkınlığı karşısında yüzünü ekşiterek başını salladı. Bu geçitler evin damarları gibiydi. Her tarafa uzanıyorlardı ve ancak bu yollardan geçerek kalbe ulaşılabilirdi. Sadece ev tarafından kabul edilenlerin o bölgeye girmesine izin verilirdi.

Earl, "Jessie seni kabul ediyor ve ev de buna tepki veriyor, öyle olmalı," dedi.

Niamh dilini tuttu. Austin Steele'in yardımına ihtiyaçları vardı. Niamh'ın Edgar'ın yardımıyla bile savaşılamayacağı kadar çok davetsiz misafir ormandan çıkmıştı. Earl'ün yardımıyla bile. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama bugünlerde çok çabuk yoruluyordu. O hırçınlığını kaybetmişti. Austin Steele'in gücüne ihtiyaçları vardı.

Sorun şuydu: Jessie'yi korumanın onu eve bağlayacağını öğrenirse geri adım atabilirdi. Bu muhtemelen istediği son şeydi. Bu büyülü kasabayı bu hale o getirmişti ama resmi alfa olarak öne çıkmama kararı ona bir çıkış yolu vermişti. Ona bir geçiş izni verdi. Niamh bu durumun değişmesinden hoşlanacağını sanmıyordu.

"Peki o yaratıklar içeri girdiğinde ev neden tepki vermedi?" Niamh keşke sallanan sandalyem yanımda olsaydı diye düşündü. Yaşlı kemikler uzun süre ayakta durmayı sevmezdi.

"Jess'i bir seçim yapmaya zorlamak için onu tehlikeye atmak mı?" Austin Steele göle bakarak sordu.

Niamh düşüncelere dalarak dişlerini sıktı.

"Şunu yapmayı keser misin? Bu kesinlikle iğrenç bir şey," dedi Earl ağzını eğerek. "Kendinle biraz gurur duy."

"Kendimle gurur duymak mı? Her zaman sutyen takmam konusunda bana takılıyorsun - o üzgün çuvalları askıya koymalısın yoksa uçarken yerde iz bırakacaklar." Bacaklarının arasını işaret etti.

Austin Steele'in uyarıcı bakışları onu kesmişti. Sinirli bir sessizlik içinde çenesini sıktı. Hükmedilmekten nefret ediyordu. Adamın bunu bu kadar kolay yapabilmesinden nefret ediyordu.

"Plan nedir?" Edgar dişlerini nihayet geri çekerek sordu.

"Elliot Graves orada değildi," dedi Niamh, ağaçların kulakları vardır diye sesini alçaltarak. "Önderlik etmesi için siyah yakalı askerlerinden birini gönderdi."

"Oyunu ne?" Austin Steele sordu.

Earl, "O evdeki yaratıklar ya onu yakalamak ya da ona zarar vermek için oradaydılar," dedi.

Edgar, "Planları ne olursa olsun, ev üzerine düşeni yapmazsa Jessie'nin geri dönmesi güvenli değil," dedi.

Austin Steele bakışlarını tekrar Jessie'ye çevirerek, "Katılıyorum," dedi. "Kalmak mı yoksa gitmek mi istediğine karar vermesi gerektiğini söyledi. Sanırım bundan sonraki adımlarımız onun kararına bağlı." Bir an durakladı ve Jessie'nin kıyıya vuran suyun dalgalanışını izlemesini seyretti. "Bahsettiği bir şey var; gölge hayalet sesini patlattığında kaçmış. Bu doğru mu Earl?"

Niamh şaşkınlıkla Earl'ün yüzüne baktı. Gözleri düşünceli bir ifadeye bürünmüştü.

"Öyle olmalı," dedi. "Kapıyı kapatmayı başardım ama ondan sonra o öndeydi. Evet, beni de yanına çekmiş olmalı. Bunu itiraf etmekten hoşlanmıyorum ama büyüsü beni dondurdu."

"Bu..." Edgar'ın kelimeleri bulmakta zorlandığı belliydi.

"Çelik gibi cesaret," dedi Austin Steele, muhtemelen bunu herhangi bir kelime oyunu ya da bağlantı kurma niyetiyle söylememiştir. Kaçırılmış bir fırsattı bu. "Korkmuştu ama kendini kapatmadı. Ev iyi bir seçim yaptı. Şimdi Jess'in ne seçeceğini görmemiz gerekiyor. Kaderimiz onun ellerinde."

OceanofPDF.com

YİRMİ ALTI

Hafif bir ceket omuzlarımdan aşağı inerek soğğun bir kısmını hemen hafifletti. Güneş gökyüzünü yeni yeni aydınlatmaya başlamıştı, pembeler ve turuncular patlamalar halinde etrafa saçılıyordu.

Austin sandalyemin yanına çömelmiş, sakın göle bakıyordu. Ağaçların ve çalıların gölgeli biçimleri cam gibi yüzeye boyanmıştı.

"Bir hafta, ha?" dedi, sesi sessizlikte bir uğultudan öteye geçmiyordu.

"Diyeceğim ki. Cennete hoş geldiniz, işte bir kabus senaryosu. İyi şanslar!" Sabun ve Austin'in baharatlı tatlılığını koklayarak ceketini etrafımda sıktım. "Burası çok güzel."

Bakışlarını sola doğru kaydırarak başını salladı. "Evet, öyle." "Burası senin kamaran mı?"

"Evet. Bu bir sır. Kimseye söyleme."

"Gizli karargâhını Bay Tom'la paylaşıyorsun, ha? Kanka olduğunuzu biliyordum."

Ofladı ve başını salladı, kahkahası tam olarak yüzeye çıkmamıştı. "Agnes'evinde unutkanlık iksirini beklerken ona buradan bahsetmiştim. İşler kızışırsa gidebileceğin bir yer olduğundan emin olmak istedim."

"Oh." Kaşlarımı çattım. Tüm bu sır meselesinde ciddi olduğunu fark etmemiştim. "Teşekkürler. Buna ihtiyacımız vardı."

Bir süre aramızda sessizlik hüküm sürdü, sadece bir kuşun yeni güne cıvıltısı ve Bay Tom'un Niamh'la kulübedeki bir şey hakkında didişmesi bozdu.

"Sırada ne var?" Sonunda sordum, midem düğümleniyordu.

"Hepimiz bunun için seni bekliyoruz. Bu senin gösterin. Biz sadece oyuncularız."

Bunun sorarak zamanını boşa harcamadım. Nedenini biliyordum, o ev. O sihir. Benim gelişim her şeyi etmişti. "Sakin bir hayat istemek çok mu fazla?" Mırıldandım.

"Sakin bir hayatın yok muydu? Ama yine de buraya geldin. Belki de sakın bir hayat sana göre değildir."

"Nasıl gürültülü bir hayat yaşayacağımı bilmiyorum."

Bağdaş kurarak oturdu, ellerini kucığında birleştirdi. "Ben tam tersiydim. Tek bildiğim gürültülü bir hayattı, ne zaman ki ağabeyimin yanına yerleşip bir şeyler öğrenmeye karar verdim. Sürekli deliriyordum, sebepsiz yere bir bar kavgası başlatmak için yanıp tutuşuyordum. Normalden daha fazla avlanırdım. Ya da ihtiyatlı. Tüm şehri ve komşu kasabayı ete boğdum ama yine de yetmiyordu. Ailemi terk etmekten nefret ediyordum ama özgür olduğum için mutluydum."

"Neden buraya geldin? Neden Ivy House'un bulunduğu kasabaya geldin? Büyünün cazibesine mi kapıldın?"

Bu kez güldü, esprisiz bir şekilde. "Buraya yerleştiğimde Sarmaşık Evi'nden haberim bile yoktu. Dolaşıyordum. Kasabadan kasabaya, ormandan geçerek Sierra Dağları'nın üzerinden geldim. Soğuk beni rahatsız etmiyor. Rastgele O'Briens'ta durdum. Geç olmuştu, yorgundum ve bir şeyler içip uyuyacak bir yer bulurum diye düşündüm. Bu kasaba en yakın olanıydı, büyü ya da değil.

"Barda bir kargaşa patlak verdiğinde daha ilk içkimi bile bitirmemiştim. Bağışmalar ve boğuşmalar... Başta görmezden geldim çünkü benimle bir ilgisi yoktu ve bu kasaba hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Hapse atılmak ya da bir büyücü tarafından alıkonulmak istemiyordum. Ancak durumun hiç de iyi olmadığı kısa sürede . Kasabada kanun varsa bile, olması gerektiği gibi işlemiyordu."

"Sorun neydi?"

"Genç bir şekil değiştiren -bir tilki- spor için kullanılıyordu. Atlı ve köpekli şişman adamlar tarafından kovalanmak yerine, bir eğitim tatbikatı sırasında bir grup genç kurt şekil değiştirici tarafından avlanıyordu. Tilki çocuk yardım almak için bara saklandı ve avı düzenleyenler onu dışarı çıkarıp koşturmak istedi, böylece kurtlar onu takip edip yakalayabilecekti."

"Ona saldırmak mı?"

"Aslında ne yaptıklarını söylemenin güzel bir yolu. Mücadele ettikten sonra." Dehşet içinde yüzümü buruşturdum. "Bu yasal mı?"

"Hayır, yasak ama bazı örgütler geleneklerini değiştirmek istemiyor ve dış dünyayı pek umursamıyor. İzlerken, bardaki insanların çoğunun açıkça rahatsız olduğunu ama hiçbir şey yapmadığını fark ettim. Çocuk için ayağa kalkmaktan korkuyorlardı. Organizasyonda dalga yaratmaktan korkuyorlardı. Bu tür kuruluşların parası ve gücü var. Etkileri çok geniş bir alana yayılıyor."

"Yavaş şeritten çıkmanın bir yolunu bulmuşsun," diye tahmin ettim.

Bakışları benimkileri buldu, derinliklerinde okunamayan bir şey vardı. "Aynen öyle. Kendime uygun bir çıkış yolu buldum. Ve tüm bastırılmış saldırganlığımı ona koştum. Ben... güçlü bir mesaj gönderdim. Kötü karşılanacağını bildiğim bir mesaj. Etrafta takıldım, örgütün şehre gelmesini ve ayaklanmamı bastırmasını bekledim. Geldiklerinde, çok sert geldiler. Beklediğimden daha sert. Yine de başa çıkabileceğimden daha sert değildi. Meydan okumanın üstesinden geldim. Kendimi ona kaptırdım."

Suya bakarak durakladı. Sessizce bekledim, hikâyesini anlatması gerektiğini biliyordum. Hiç arkadaşı olmadığından ve güvenmekte zorlanan huysuz bir adam olduğundan, daha önce bu konu hakkında konuştuğundan şüpheliydim.

"Dövüş çok vahşiceydi. Çok acımasızdı. Şekil değiştirenleri ve büyücülerini getirdiler.

-Sayıca bire on iki üstündüm. Ama atlatmam gereken çok fazla acı vardı. Geçmişimde bir sürü belirsizlik. Kahretsin, dengesizim. Sana söylemiştim. Senin deyiminle karanlık tarafımı serbest bıraktım."

"Ne oldu?" Yumuşakça sordum.

"Onları hastaneye göndermedim. Onları morga gönderdim. Her birini. Bir açıklama yaptım."

"Ve bu her şeyi bitirdi mi?"

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Hayır. İkinci dalga için daha fazlasını gönderdiler ve kellemi istediler. Bunun için bir ödül teklif ettiler. O zamana kadar ismim şekil değiştiren topluluğu arasında dolaşıyordu. İnsanlar konuşuyordu. Haber kardeşime ulaştı ve o da yardım göndermeyi teklif etti." Başını iki yana salladı. "Ama o zamana kadar içimde derin bir ateş yanıyordu. Bir amaç bulmuştum. Bana ihtiyaç duyulan bir yer bulmuştum. Ama aynı zamanda biraz huzur da bulmuştum. İkinci dalgayla yine tek başıma yüzleştim ama bu sefer bir çıkış yolu önerdim. Kendilerini istihdam eden yozlaşmış örgütü terk ettikleri sürece huzur içinde gidebilirlerdi ya da kalıp savaşabilirler ve kendi kafalarını dikenlerin üzerinde bulabilirlerdi. Yarısı çekip gitti. Diğer yarısı..."

"Lütfen bana onların kafalarını gerçekten çivilere geçirmediğini söyle."

"Hayır. Ben o tür bir adam değilim. Ama onları ömür boyu sakat bıraktım. Kimseyi öldürmedim ama bir daha asla dövüşemeyeceklerinden emin oldum. Geldikleri örgüt o kadar nazik değildi."

"Bana daha fazlasını gönderdiklerini söyleme."

"Hayır. Hepsi bu kadardı. Daha sonra kasabaya değişim zamanının geldiğini açıkça belirttim. Ya komşunuza karşı nazik olun ya da gidin. Birkaç kez sırtımdan vuruldum ama sonunda işler yoluna girdi."

"Sırtından mı vuruldun?"

"Çabuk iyileşirim. Çünkü büyü."

Niamh'ın kâbus gibi alicorn şekli aklımdan geçti. Rainbow Bright, Cadılar Bayramı'yla buluşuyor. Onun çabuk iyileşme yeteneğini tartışacak değildim. Ya da karşılaştığım diğer tuhaf şeylere. Resmen yeniden toydum ve bu yeni dünyayı sıfırdan öğrenmem gerekiyordu. Eğer baştan başlamak isteseydim, kesinlikle bunu yapardım.

"Ve bu senin ününü pekiştirdi mi?" diye sordum. Şafak gökyüzünü neredeyse Austin'in gözleriyle eşleşen koyu mavi bir renge boyamıştı.

"Kesinlikle öyle başladı. Yıllar geçtikçe bunu pekiştirdim. İnsanlar konuşuyor. Hikayeler her anlatıldığında daha da büyüyor. Kasabada bir süre yaşadıktan sonra Ivy House'u öğrendim. Niamh'la tanışana kadar söylentilerin masal olduğunu düşünüyordum. O zaman bile çoğuna şüpheyle yaklaşmışım. Meğer o masallar o kadar da uzun değilmiş. Hatta Elliot Graves ilgileniyorsa, durumun hakkını bile verememişler."

"O büyülü suç patronu mu?"

Austin'in kaşları çatıldı. "Evet, sanırım ona öyle diyebilirsiniz. Gerçi bu gece gelmedi." Başını iki yana salladı. "Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Bir kabileyi korumayı ve işlerin yolunda gitmesini sağlamayı bilirim ama seçilmiş birini arayan bir evde hapsolmuş kadim büyü hakkında hiçbir bilgim yok. Bu iş benim için çok büyük bir hal aldı. Çok zorlama."

"*Teşekkür !*" Başımı sandalyenin arkasına yasladım. "Sihirli parçayla büyük bir öğrenme eğrisi içinde olduğumun farkındayım, ama... ev durumu kesinlikle saçma görünüyor. Bay Tom ve ben duvarların arasında koşarken, bu kadın benimle konuşmaya başladı. Yani, sesini duyabileceğim şekilde değil ama... mesajını iletliyordu. Kulağa çılgınca geliyor ama *yemin ederim* doğru." Bir nefes verdim, dizlerime sarılabilmek için bacaklarımı yukarı çekmeyi düşündüm ve bunu yapma yeteneğimin çoktan kaybolduğunu hatırladım. Kambur durmakla yetindim. "Kulağa çılgınca geliyor."

"Evet, biliyorsun."

Kaşlarını çatarak ona baktım. "Bu konuda benimle aynı fikirde olmaman gerekiyor." Sırttı ve büyük elini baldırına doladı. Sadece bir anlığına, Dokunduğumda onun desteğini hissettim. Arkamı kolladığını hissettim. Tüylerim diken diken oldu. Bir süre sonra elini çekti.

"Dünyada pek az insanın anlayabileceği bir durumdasın Jacinta. O birkaç kişiden biri olduğumu iddia etmiyorum. Ama dünyanın alt üst olmasının nasıl bir his olduğunu biliyorum. Senin yerini alamam, almak da istemem ama seni koruyabilirim. Seni koruyabilirim. *Bu* benim gücüm dahilinde."

"Ya kaçarsam?"

Omuz silkti. "Ben senin huckleberry'nim. Beni buraya bağlayan hiçbir şey yok." "Bu doğru değil," diye fısıldadım, kalbimde yumuşak bir nokta oluşmuştu ve

Çünkü *Tombstone*'dan alıntı yapmıştı ve ben o filmi çok severdim. "Burası senin evin. Burası pratikte inşa ettiğin kasaba. Alfa rolünü olabilirsin ama alfa sensin."

"Koşu hakkında konuşmanı beklemiyordum. Ellerimi havaya kaldırıp 'O halde, umarım her şey gider' diyemezdin. İyi şanslar!"

Durumun ciddiyetine rağmen güldüm. "Doğru."

"Daha önce aradığında, panikle miştin ve ne yapmam gerektiğini soruyordun..." Kasları vücudu boyunca kıvrıldı. "Gençliğimin ateşini hissettim. Savaşa girmeden önce omuzlarımdaki tozu silmek ister gibiydim. Bu kasabayı eskiden olduğu gibi, zırha ihtiyaç duyan bir grup insan olarak düşündüğümü fark etmemi sağladı. Bir süre için, amacımı o zırh olmakta buldum. Ama buradaki insanların bana eskisi gibi ihtiyacı yok. Kendi potansiyellerine ulaştılar ve kendilerini savunmaktan çekinmiyorlar. Doğru olanı yapmaktan. Eski düşmanlar yollarına devam etti. Yeni sorunlar çok az. Büyülü olmayan polisler daha küçük sorunlarla başa çıkmada giderek daha etkili oluyor. Dünya daha modern, iletişim daha kolay ve güvenli sığınaklar daha bol - ben artık işe yararlığımı aştım. Artık sadece yaşılanıyorum. Emekli olmayı bekliyorum." İç çekti. "Artık sana ihtiyaç duyulmadığını anladığında ve başka hiçbir şeyin kalmadığında ne olacağından kimse bahsetmiyor."

"Aynı şey değil ama artık bana ihtiyacı olmayan bir çocuğum var. Bunun dışında hiçbir şeyim yok."

"Arkadaşların var. Ve garip, yarı deli bir uşağın."

"Sen de öyle. Bay Tom'un deliliğinde de yarım bir şey yok."

Bir an için etrafımızda sessizlik hakim oldu. "Bu doğru," dedi usulca. "Bir arkadaşım var. Umarım onu da mahvetmem."

"Ben de öyle. Bu kasabadaki tek normal insan sensin."

"Kendimi durgun hissetmek için çok gencim," dedi bir süre sonra. "Kendimi hâlâ yirmi yaşında hissediyorum. Emekli olmak ya da bilinmezlik içinde kaybolmak istemiyorum; şimdi dönme zamanı. Tıpkı senin gibi. Bunun doğru olduğunu hissediyorum."

"Benim örneğime bakarak yaşam tercihleri yapmayın. Ben bin vuruş yapmıyorum."

"Sizin olanı almak için sayıca çok üstün olarak savaşa girmek üzeresiniz. Kaderinize sahip çıkmak için. Bunun tam olarak bin vuruş olduğunu söyleyebilirim."

"Öyle miyim?" Yüzümü buruşturarak sordum. "Savaşa girmek üzere misin?"

Kaşları çatıldı. "Sen istemiyor musun? O evde yaşamak istemiyor musun?" "Ne kadar tuhaf olsa da... evet. İstiyorum. Orada kendimi evimde hissediyorum. İlk defa

Kalmaktan mutlu olacağım bir yer bulduğumu

hissediyorum." "O zaman bunun için savaş.

İstedığınız geleceğe sahip çıkın." "Ama savaş kısmı ve tehlike..."

"Savaşı ve tehlikeyi ben hallederim. Seni koruyacağımı söylemiştim, hatırladın mı? Senin zırhın olacağım. Ben arkandayken hiçbir şey sana zarar veremez. Hiçbir şey sana ulaşamayacak." Son sözleri hırıltıyla söylenmişti. Gözleri ıslık ıslık yanıyordu.

Sözlerinin ardındaki ateşi hissederek yutkundum. Bir o kadar da korku hissediyordum çünkü tehlike genellikle kaçtığım bir şeydi. Savaşlar filmlerde olurdu.

Yine de bu büyüü merak etmekten kendimi alamıyordum. Onunla ne yapabileceğimi merak ettim. Ve karanlığa gelince...

Kaptan Amerika dönüşümden sonra kendisi olarak kalmayı başardı. O, Ra. Batman'i geçmişi çıldırttı, kostüm değil. Ani güçlerin işlerine yaramasını sağlayan pek çok hayali insan düşünebiliyordum. Şimdi bildiklerimi göz önüne aldığımda, bu karakterlerin gerçek insanlara dayandığını varsaymak çok da zor değildi.

Austin ayağa kalkarak, "Bunu düşünmene izin vereceğim," dedi. "Ne seçersen seç seni destekleyeceğim. Bu değişmedi. Ama eğer o evde kalırsan, sırtına bir hedef tahtası çizdiğinin farkına var. Bu gece olanlar sana bu kadarını anlatmalı. Eğer kalırsanız, savaşmak zorunda kalacaksınız. Eğer savaşmak istemiyorsanız, ayrılmak zorundasınız."

Eğer kalırsam, evin beni seçmesi gerekecekti.

OceanofPDF.com

YİRMİ YEDİ

"OLAY ŞU." Güneş gökyüzünde yükselirken küçük kulübeye doğru ilerledim. O sandalyede oturmuş, göle bakıyor, her ayrıntıyı inceliyordum. İzleyebileceğim olası yolları düşündüm. Oğlumu aradım ve beni sevdiğini söylediğinde gözlerim doldu. Eski kocamı aradım ve sesi sinirli çıkınca sııttım.

Ve işte buradaydım, korkunç bir fikrin eşiğindeydim.

Grup, küçük mutfağın hemen dışındaki küçük bir masanın etrafında oturmuş, hepsi de beklentiyle bana bakıyordu.

"Kanatları almak zorunda mıyım?" diye sordum. Kibir diyebilirsiniz ama hayatımın geri kalanında pelerinle dolaşmak istemiyordum. Bu bir takılma noktasıydı ve ben de bunu söyledim.

Bay Tom'un burun delikleri alevlendi. "Öncelikle bu bir pelerin değil ve bu benim için inanılmaz bir onur-"

"Durur musun?" Niamh ona sordu. "Çok gülünç görünüyorlar. Bunu biliyor olmalısın." Başını bana doğru salladı. "Türün dişilerinin geri çekilen daha küçük ve daha narin kanatları vardır. Dişiler de yer değiştirmez. Gökyüzünde savaşmak senin uzmanlık alanın olmayacak ama yanına çağırdığın gargoyler bunu halledecektir. Kanatlarınız sadece onları gerçekten kullanmanız gerektiğinde ortaya çıkacaktır."

"Oh." O zaman sorun yoktu. "Peki bunu nasıl yapacağız?"

Niamh, "Austin ve ben eve giden yolu açabiliriz," dedi. "Eve girdikten sonra kendi yolunu bulabilirsin-"

"Hayır!" Bay Tom ellerini uzattı.

"Ben de sihir diyecektim, seni eşek," diye karşılık verdi. "İsa, Meryem ve Yusuf, kutsal olan her şey için neden o ev sizi seçti?"

Bay Tom, "Evet, çünkü taş atan, tek meme bezi olan bir savaşçı dünyadaki tüm anlamları ifade eder," diye karşılık verdi.

"Yeter," dedi Austin ve bu kelimededen yayılan güç anında sessizlik yarattı. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Bu bizim ekibimiz. Elimizdeki şey bu. Jess, bu o ev için savaşmaya karar verdiğin anlamına mı geliyor?"

"Evet. Evi güvence altına almak istiyorum. Seçtiğim hayattan kovulmak istemiyorum. Savaşmak istiyorum."

Başını eğdi. "Ve sihri talep etmeye hazır mısınız?"

"Çoğunlukla. Sadece hangi unsurları kabul edeceğimi seçebilmeyi isterdim. Biraz karanlık hissettim, beni olmadığım bir şeye dönüştürmesinden endişeleniyorum."

"Güçlü bir iradeye sahipsin Jacinta," dedi Bay Tom bana destek verircesine başını sallayarak. "Kanatlar gibi bazı şeyler verili, ama kim olduğuna tutunursan, hiçbir sihir bunu değiştiremez."

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdim. "Peki ya kim olduğun konusunda gerçekten emin değilsen?"

"Sen eminsin," dedi Austin ve diğerleri de orada olmasına rağmen, sanki bunu sadece benim kulaklarım için söylüyormuş gibi hissettirdi. "Kim olduğunu ve ne istediğini biliyorsun, yoksa burada durup büyülü dünyanın çoğunun uğruna cinayet işleyeceği bir şeyi takas etmeye çalışıyor olmazdın. Geçmişte seni kendini sorgulamaya iten neydi bilmiyorum ama belki de en iyisi buydu. Bu seni sen yaptı. Seninle tanıştığım anda, gözlerinin tamamen açık olduğunu söyleyebilirim. Hayatın sana getireceklerine hazırdın. Şimdi tek ihtiyacın olan kendine olan güvenini bulmak, böylece durdurulamaz olacaksın."

Diğerleri de başlarını sallayarak onayladılar.

Kararsızlığın ve kendimden şüphe etmenin ağırlığı omuzlarımdan buharlaştı ve kendimi daha hafif hissetmemi sağladı. Yetişkin hayatımda hiç bu şekilde desteklenmemiştim, hep destekleyici rolüne bürünmüştüm. Bu yüzden ne kadar yardımcı olduğunu fark etmemiştim. Hayat beni aşağı çekmeye çalışırken etrafımdaki insanların beni yukarı kaldırması ne kadar iyi hissettiriyordu. Eski sevgilimin bu kadar profesyonel olmasına şaşmamalı, her zaman yanında bir şampiyonu vardı. Şimdi Diana gibi gerçek dostlara daha çok güvenmiş olmayı diliyordum.

Ne olursa olsun, artık buradaydım. Yolum beni buraya getirmişti ve bu sefer desteğim *vardı*. Ne kadar tuhaf olsalar da bir takımım vardı. Ve tutunacak gerçekten tuhaf bir geleceğim.

"Tamam." Derin bir nefes aldım. "Eve nasıl gireceğiz?"

OceanofPDF.com

YİRMİ SEKİZ

Hareketimizi gece yapmaya karar vermiştik; karanlık Bay Tom ve Edgar'ın büyüüne güç katacak ve gecikme bize dinlenmek ve plan yapmak için zaman kazandıracaktı.

Amaç, anlaştığımız gibi, beni Ivy House'a sokmaktı. Oradan sonra sihri bulacaktım.

Sihri ele geçirmenin benim için çocuk oyuncağı olacağını düşünen tek kişinin Bay Tom olduğunu söyleyebilirim. Bay Tom... ve ben. Eve girdiğimde beni çağıracağını biliyordum. İçimin derinliklerinde titreşecek, hatta belki de hissettiğim o acı kadının sesiyle yönlerimi haykıracaktı.

Benim sorum şuydu: Sihri aldıktan sonra ne olacak?

Herkes omuz silkerek entrikalarına geri döndü. Bunun için endişelenmiyorlardı.

Kesinlikle öyleydim, özellikle de şimdi, Ivy House'un arazisini kaplayan karanlıkta dururken.

"Nasılsın?" Austin ağaçların hemen arkasında yanıma çömelerek sordu. Önümüzde yirmi metre kadar yükselen çalılardan oluşan bir duvar, hâlâ keşfetmeye fırsat bulamadığım bir labirentti. Bir öğleden sonrayı boşa harcamak istediğim önemli şeyler listesinde yoktu.

"O iyi. Hepimiz gerçekten iyiyiz," dedi Niamh, diğer yanımda. Bana güveniyordu, ki bu harikaydı. Ancak neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Neler olacağı hakkında korkacak kadar bilgim yok," diye fısıldadım, keşke evi kaç kişinin koruduğunu görebilseydim.

Niamh omzumu okşayarak, "Sen merak etme canım," dedi. "Bahse girerim sadece birkaç düzine kadar vardır. Havadan söylemek zor ama o kadar olduklarını tahmin ediyorum. Bir o kadar da evde var tabii.

Biz sadece önünüzü açacağız ve siz de gitmeye hazır olacaksınız. Sadece o sihri bulmanız gerekiyor."

Vücudumda sinir titremeleri başladı. Matematiği doğru olsa ve "birkaç düzineden" fazla olmasalar bile, sadece dört kişiydik. pek yüksek değildi.

Ayrıca savaşın nelere yol açacağını da merak ediyordum. Ne tür bir zarardan bahsediyorduk? Çünkü benim geldiğim yerde zarar vermek her zaman yasaktı, tabii hapse girmek istemiyorsanız. Ama içimden bir ses bunun insan hukuku tarafından karara bağlanacak türden bir çatışma olmadığını söylüyordu.

"Odaklan," dedim usulca, gecenin serinliğinde alnımdaki teri silerken.

"Harika olacaksın." Austin omzuma vurdu, sesi sert ve şiddetli, tavırları ise soğukkanlı ve kendinden emindi. Nedense onun bu soğukkanlı tavrı beni strese sokuyordu.

Tüm bu durum beni strese sokuyordu.

Hattın aşağısından bir homurtu duyuldu, Bay Tom diğer formundaydı ve gitmeye hazırdı.

"Sayımız çok az." İşte. Söyledim işte. Başka kimse bariz olanı fark etmemiş olabilir diye.

"Hayır. Ve işte gidiyoruz." Niamh çalıların arasından kalktı, Austin'in kulübesinden ödünç aldığı giysileri çıkardı ve eşofman altını iple beline . Bunu yaptıktan sonra, gecenin mürekkep lekesi içinde parıldayan ve göz kamaştıran parçalarıyla kâbus alicornuna dönüştü. Bay Tom öne çıktı, gevşek çirkin derisinin altında kasları gerilmişti. Edgar normalden daha kambur, dişleri uzamış ve parmaklarını sallarken tırnakları tıkırdayarak dışarı çıktı.

"Hazır mısınız?" Austin dışarı çıktı, üzerinde hâlâ günün başından kalma eşofman ve görünümü vardı. Beni buraya kulübede sakladığı arazi motosikletinin arkasında getirmişti. İçinde hiç benzin olmadığı düşünülürse, belli ki bir sürü yeri nispeten hızlı bir şekilde kat etmenin başka yolları da vardı. Nasıl olduğunu görmek üzereymişim gibi bir his vardı içimde.

"Hayır." Neden yalan söylüyorsun?

"Eğer eve yaklaşımadan önce şekil değiştirmek zorunda kalırsam, düşman bölgesine girene kadar sırtımda gideceksin," dedi. "Sadece kürküme tutun, tamam mı? Seni düşürmeyeceğim."

"Tamam. Nesin sen? Kardeşinden daha büyüksün, değil mi? Kardeşin ne? Eşek olabilir, sen de savaş atı mısınız?"

"Ben bir savaş atından çok daha etkiliyim. Ve kardeşim bir kaplan. O daha seksi bir hayvanı miras aldı." Austin göz kırttı.

Bir kaplandan daha mı büyük?

Bir grup olarak labirentin kenarından yürüdük. Bazı davetsiz misafirler evin kenarında durmuş, sıkılmış görünüyorlardı. Belli ki birini bekliyorlardı.

Sen, seni aptal.

Austin bir an durdu ve eşofmanını aşağı itti. Poposu da en az geri kalanı kadar mükemmel ve kaslıydı. Dönüp parmağını dudaklarına götürerek sessizlik emri verdi. Hem bakarken yakalandığım için hem de bakmamam gereken ikinci şeyin büyüklüğü yüzünden gözlerim fırladı ve yüzüm kızardı.

"Yavaş ve istikrarlı," diye fısıldadı. "Ani hareketler yok. Earl, öne çık. Kamufleja yardım edeceksin. Herkes beni takip etsin." Bana doğru eğildi, yüzü benimkinden birkaç santim ötedeydi. Bal ve tarçın kokan nefesi kirpiklerimin tozunu aldı. "Eğer karnıma ulaşırsam, bu tırmanmak anlamına gelir. Sana yardım edeceğim. Sana zarar vermeyeceğim. İnme vakti geldiğinde ben hallederim. Ayakların yere basar koşacaksın. Anladın mı?"

Niamh hafif bir kişneme sesi çıkardı ve bunun destek mi yoksa sabırsızlık mı olduğunu anlayamadım.

Bay Tom'u dört ayak üzerinde takip ederek hızımızı artırdık. Labirent soldan, düz ok yönünde görüşü engelliyordu. Sağ taraf tamamen açıktı. Bakma zahmetine katlanan herkes gizlenen dört karakteri, parıldayan at toynaklarını ve altın rengi saçları görecekti. Bu dikkat çekmeye mahkûmdu.

Yaklaştıkça, kanımda bir uyarı çarpmaya başladı. Derinlerde bir yerde.

Savaş. Savaş. Dövüş. Büyüyü bulun ve savaşın!

şimdi koşuyorduk ve adrenalin içimde akarken ve korku beni cesaretlendirirken, en iyi durumda değildim. Nefesim hızlı gelmeye başladı, göğsüm yanıyordu. Bacaklarım ağrıyordu. Yine de devam ettim, küçük uyarı patlamaları içimi aydınlatıyordu. Yabancılar evin içindeydi. Etrafa bakıyor, eşyalara dokunuyorlardı.

Evimi işgal ediyorsun.

Öfke bir anda kabardı. Kanım onunla kaynadı. Dişlerimi sıktım, devam ettim. Edgar'ın güzel bahçesini çiğneyen beş kadar aylağa yaklaştım.

Austin eliyle bir fırlatma hareketi yaparak, "Niamh, Edgar, onları dışarı çıkarın," diye emretti.

İkili ileri atıldı, Edgar pençeli ellerini uzatmış, garip bir şekilde yalpalayarak ilerliyordu. Niamh onun grotesk olduğu kadar zarıftı de. Önce zıpladı, sonra yaklaştıkça dörtlale koşmaya başladı, derin gölgeler peşinden geliyordu.

Düşman yaklaştıkça irkildi. Çok geç kalmışlardı.

Niamh başını eğdi ve boynuzunu birinin ortasına çarptı, omuzlarıyla iki kişiyi daha yana savurdu ve Edgar'ın üzerine atlaması için yuvarlanmalarını sağladı. Kazığa oturtulmuş adamı sırtının üzerine fırlatarak uçurdu, sonra ayağa kalktı ve altın havayı tırmaladı. Arkasından iki kişi ona yaklaştı. Dört ayak üzerine düştükten sonra arkadan bir tekme savurdu ve birini göğsünden yakaladı. Diğerini de yüzünden yakaladı. Hızlı ve acımasız bir şekilde yere serildi.

Edgar ayaklarını ve ellerini açmış, uzun atlama mesafesi herhangi bir altın madalya sahibinden daha iyi olan havaya fırladığında boğazımdaki safra yükseldi. Düşmanın sırtına indi ve boynunu parçaladı. Yüzümü buruşturdum. Ses efektlerini duyamayacak kadar uzakta olmalıydım ama beynim şu anda bunu bir döngü halinde çalışıyordu.

Austin yanımda koşarken kulağıma "Sertleş," dedi. Nefes nefese kaldıysa da belli etmiyordu. "Artık büyülü bir dünyadasın. Buradaki şeyler papatya değil."

Düşmanlardan biri bizi fark etti ve elini kaldırarak işaret etti. Bağırmaya başladı, kelimeleri yuvarlanıyor ve akıyordu, İngilizce değildi.

"İşte başlıyoruz." Austin'in etrafında ışık parladı, o kadar parlaktı ki irkildim ve gözlerimi kapattım. Sırada bir ısı dalgası vardı, neredeyse tenimi kavuracaktı.

Gecenin üzerine serilmiş parlak lekelerle, boyutu büyüdükçe geri çekildim. Büyüdü ve büyüdü. *Devasa* bir kutup ayısı önümde dört ayak üzerinde duruyordu. Pençeleri kafam büyüklüğündeydi, devasa pençeleri vardı ve çenesi kemikleri parçalayabilirdi. Zeki gözleri bana bakıyordu ve zayıf ay ışığında bile onların Austin'in kobalt mavisi olduğunu söyleyebilirdim.

"Vay anasını," diye nefes aldım, başımın tepesinden başlayıp vücuduma yayılan bir karıncalanma. Onun Austin olduğunu bilsem de -tıpkı bir çocuğun Noel Baba maskesinin ardında bir ebeveyn olduğunu bilmesi gibi- beynim isyan etti. Bedenim de aynı şeyi yapmaya çalıştı. Kaçmaya.

Ofladı, döndü ve karnının üzerine yassılaştı. Parlak mavi ışıktan bir fermuar havaya uçtu ve havai fişek gibi patladı. yağdı, bizim

Pozisyonlar artık tamamen tehlikede ve bir sürü insan bize doğru koşuyor.

"Aman Tanrım, Tanrım," dedim, beynimi kapattım ve doğal benzerinden çok daha büyük olan devasa ayıya doğru koştum. O kadar büyüktü ki, bir insanın ona dönüşmesinin ardındaki fiziği anlayamıyordum.

Dış tabakayı itene kadar kürk kollarıma kaba geliyordu. Altında ise yumuşacık bir tüy vardı. Bir bacağıma salladım ve pençesinin beni yukarı kaldırdığını hissettim. Bir an sonra dağ hareket ediyor, kasları bacaklarımın altında kıvrılıp bükülüyordu.

Bir an durdu ve böğürdü, ses arazide yükseldikçe yükseliyordu. Sonra kendini öyle büyük bir hızla ileri fırlattı ki neredeyse sırtından geriye doğru yuvarlanıyordum. Tüylerimi tuttum ve bacaklarımla kavradım, tüm tutundum. Rüzgâr yüzüme çarpıp saçlarımı savurdu, soğuk hava gözlerimi yaşarttı. Onların arasından, önümüzde organize olan insanlar neredeyse yüzüyor gibi görünüyordu.

Niamh havadan hızla inerek onları yolundan yuvarladı. Bir tanesi boynuzuna yapışıp kaldı ki bu hiç de iyi bir görüntü değildi. Büyük kanatlarını çırptı ve tekrar aşağı inmeden önce sağa doğru uçtu. Arkasından bir ceset uçtu.

Austin bize doğru koşanlar için yavaşlamadı. Rotasını değiştirmede. Hızla ve hantal bir güçle onlara doğru koştu. Yeterince yaklaştığında, ön pençesiyle neredeyse tembelce bir çabayla onları savuşturdu. Düşman yana doğru uçtu, kafası artık yan yatmıştı, vücudu yere yığıldı. İki tanesi daha ezildi ve geriye dönüp baktığımda ayağa kalkmadıklarını gördüm, muhtemelen Austin'in altı inç uzunluğundaki pençeleri tarafından oyulmuşlardı.

Bay Tom yanımıza çullandı, bir düşmanı parçaladıktan sonra bir diğerini yakaladı ve çığlık atarak yana fırlattı.

Midem bulandı. Ev, içerideki yabancılar hakkında uyarılarda bulunarak beni çağırıyordu. Yardımına gelmem için yalvarıyordu.

Herkesin bir gündemi vardı ve sanırım ben de bu gündemi satın alıyordum.

Evin arka kapısına yakın bir yerde Austin birini yolundan çekip karnının üzerine atladı. Atladım, sanki bunun için doğmuşum gibi ayaklarımın üzerine indim, sonra yuvarlandım ve yüzümün üzerinde kaydım. Henüz hızlı olmayabilirdim ya da uzun süre koşamayabilirdim ama düşme, yaralanma ve sonra ayağa kalkma konusunda çok iyiydim.

Beni sırtından indiren Austin arka ayaklarının üzerine kalktı, cüssesi artık herkesi gölgede bırakıyordu. Kükremesi kemiklerimi titretti. Adrenalin akıyordu

Kanımı. Ve sonra harekete geçti, düşman bedenlerini kağıt gibi parçaladı. Onları sinek gibi savurdu.

Birkaç aptal ruh Austin'e sığınmak için koşmayı bıraktı ve Niamh üzerlerine çullandı, ışıltılı altın toynaklarıyla ezdi ve güzel kristal boynuzuyla deldi. Edgar onun arkasından fırladı, bir kişiye kenetlendi, onu sersemletti ve sonra başka birini yakaladı, dövüşte o kadar iyi değildi ama bir vampirin enayi yumruğuna eşdeğerinde çok iyiydi. Bay Tom da kendi payına düşeni yaptı ama yaşlarını hatırladım.

Sonsuza kadar dayanamayacaklarını ve fethedilecek ve kovulacak daha pek çok düşman olduğunu hatırladım.

OceanofPDF.com

YİRMİ DOKUZ

ARKA KAPI kilitli olmalıydı ama kolu avucumun içinde kolayca döndü. Çekerek açtım ve arkamdan kilitleyerek içeri girdim. Evin katı nabızı beni karşıladı, derin ve saf, vücudumda ikinci bir kalp gibi titreşiyordu.

Solumdaki koridorda tehlike yankılanıyordu; ses ya da sesler yoktu, sadece bir varlık vardı. Sağımda, duvar kâğıdı bir desen çizerek ilerliyordu. Bir kapı. Kolu gün gibi açıktı, küçük bir düğme ve kalın bir oluk.

Birkaç dakika sonra gizli bir alana girdim ve kapıyı arkamdan kapattım, kapının yumuşak tıkırtısı beni rahatlattı. Bu özel geçidi son birkaç gündür bulmamıştım ama hatırlıyordum. Yüzümdeki örümcek ağlarını temizlediğimi ve Diana'ya "Biraz daha ileride. Sanırım biraz daha uzakta."

"Neymiş o?" diye
sormuştu. "Biraz daha
ileride."

Sırtıma basınç uygulandı ve ön tarafım hafifçe emildi. Arkadaşlarımın iyi olduğunu umarak ilerlemeye başladım. Evin içinde dolaşan bir düzine insanın muhtemelen dışarı çıkıp yardım edeceğini biliyordum. Bir noktada, bu çabanın yaşlanan arkadaşlarım için çok büyük olacağını biliyordum. Austin Steele bunu tek başına yapamazdı.

Daha hızlı.

Neredeyse fısıltıyı duyabiliyordum. Aciliyeti. Ama daha önce olduğu gibi, bu bir ses değildi, daha çok bir histi. Ev konuşuyordu.

Geçidin sonuna yaklaştığımda yavaşladım, basıncın değiştiğini hissettim. Her adımda daha da güçlenen o yumuşak emişin beni göremediğim küçük bir oyuğa girmeye çağırdığını hissediyordum. Geçmişten hatırladığım bir yer.

Geçmişte biraz daha küçüktüm.

Yan dönüp ve sıkışmamayı umdum.

Zemin hızla aşağı doğru eğimlendi. Duvarlar dışa doğru çıkıntı yapıyor, tünel genişliyor, ahşap taşa, taş kayaya dönüşüyordu. Sivri kenarlar kollarımı sıyırdı. Pürüzlü zemin ayaklarımı yakalamaya çalıştı. Yine de devam ettim, arkamdaki basıncı hissediyordum, itiyordum. İlerideki nabızı hissediyor, çekiyor, özgürce vermeye hazır olduğu şeyi almam için beni teşvik ediyordu.

"Tamam ama şöyle bir şey var." Tünelin son küçük parçasından geçip kaya ve taştan yapılmış bir mağaraya girerken bir parmağımı uzattım. Tavan kabaca yontulmuş bir kemerle üzerime doğru kıvrılıyordu. Ferforje bir aydınlatma armatürü kalın bir zincirle bir kaya çıkıntısının hemen üzerinden sarkıyordu. İçinde mavi bir küre parlıyordu, evin tüm gizli geçitlerini aydınlatan türden.

Çok sayıda renkte büyük kristaller kayanın içinden yükseldi, neredeyse bir gül fidanı gibi dışarı çıktı. Üzerimdeki mavi küre zonkluyor ve kristallerden kırılan ışık duvarlarda renk cümbüşü içinde titreşip dans ediyordu.

"Bazı şartlarım var." Neden cansız bir nesneyle takas yapabileceğimi düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu ama içgüdülerime göre hareket ediyordum. Bu son zamanlarda yaptığım en tuhaf şey olmaktan çok uzaktı. "Kendim olarak kalacağım. Baş belası olmak için yaşımın yarıya inmesine gerek yok. Ben zaten bir baş belasıyım. Ama sırtım ağrımayı bırakırsa çok sevinirim. Bu çatırdayan eklemler de neyin nesi? Bu da ne demek oluyor? Belki çatlakları da silersin. Yani, bu benim hatam değildi - cildim berbat ve oğlum çok büyüktü. Sihirli bir cilt bakım rejimi alabilir miyim? İyi bir şeye benziyor. O şeylerle uğraşmaktan nefret ediyorum. Ve göğüslerimi ait oldukları yere geri koyabilirsen, bu harika olur. Eninde sonunda tekrar biriyle çıkmam gerekiyor ve göğüs sorunu da çocuğun hatasıydı, bu yüzden bunu istemekte sakınca görmüyorum. Temel olarak... daha az ağrı ve sızı ve çocuk beni yormasaydı sahip olacağım vücut. Elbette diyet ve egzersiz yapabilirim ama gerçekçi olalım. Yapmak istemiyorum. Karşılığında evi eski ihtişamına kavuşturacağım, beni tehlikeye atacak olsa da sihrinize ev sahipliği yapacağım ve... savaşmak için sertleşeceğim. Ve özgürlük, ya da her neyse."

Kristaller art arda üç kez titreşti. Midemde kelekler uçuştı. Şeytanla bir anlaşma yapıyormuşum gibi hissettim.

Derin bir nefes aldım ve elimi uzattım.

OTUZ

Niamh'ın ayaklarının altındaki zemin gümbürdüyordu. Alçak bir uğultu havayı doldurdu.

Bir grup düşman evin etrafını sarmış, nihayet savaşın farkına varmış ve yardıma geliyorlardı. Edgar, baygın, onlar için hazırlandı. Bay Tom da sarkmıştı, bir an için yere inip nefesini topladı. Niamh bile çabasının etkilerini hissetti.

Sadece Austin Steele yavaşlama belirtisi göstermiyordu. Düşmana saldırdı, kas gücü ve g  . Cesetler havada u u tu.

Edgar  enesindeki bir damla kanı silerken, "Gördüklerimin en iyisi," dedi.

Niamh da aynı fikirdeydi ve pek çok  ekil de i tirenle savaşmıştı. En iyilerin en iyileriyle. Ya ı ilerlemiş olsa bile diğerlerinin hiçbiri Austin Steele'in ihtiya ının eline su d kemezdi. Hayattan daha büyüktü ve gücünün her zerresini kendi yararına kullanıyordu.

Ama bu yeni sava  ı grubu hazırlıklı gelmişti. Mızraklarının ucunda gümüş parıldıyor, yukarıdan ya an büyülü ışıkla aydınlanıyordu. Çok şeye dayanabilirdi ama gümüşe dayanamazdı.

Edgar'a "Acele et!" diye bağırmak istedi ama aptal at suratı buna izin vermedi. Sahip olduğu her şeyi kullanarak ilerledi. Gümüş ona ya da Edgar'a zarar veremezdi.

Bir  ok dalgası havada patlayarak nefesini kesti. Bir diğeri, onu gökyüzüne savurdu. Bir tane daha ve aniden gücü artmaya başladı. Enerjisi ikiye katlandı.   e katlandı. Küçük ağrılar kurudu ve kayboldu. Büyük ağrılar buharlaştı. Kalbi daha hızlı atıyor, kanını düzenli bir şekilde pompalıyordu. Bunun bir sorun olduğunu bile bilmiyordu.

Earl onun önünde doğruldu, kollarını uzattı ve sonra kanatlarını açarak genişçe açtı. Artık sarkmıyorlardı. Kaslar aniden gerginleşen derisini doldurdu. Sonra da en güzel zamanlarındaki boyutlarına ulaştılar. Oldukça gülünç bir şekilde böğürdü ve göğsünü yumrukladı.

Edgar doğruldu ve gözleri . Dişleri daha da keskinleşti. Daha beyaz. Çok daha temiz. Bir böcek sürüsüne dönüştü, on metre uçtu ve tekrar bir vampire dönüşerek Austin'e doğru koşmaya başladı. Yolun ortasında, yeni bir oyuncak olan bir çocuk gibi tekrar böceklere dönüştü. Bu sinir bozucu olacaktı.

Yer Niamh'ın toynaklarının altında sarsıldı. Gökyüzünden karanlık bir gölge yağdı ve ayı yok etti. Düşmanın aşağı akan büyülü ışığını engelledi.

Ancak Niamh sorunsuzca görebiliyordu ve görünüşe bakılırsa Austin de öyle. Düşmanın bocalamasından faydalandı, mızrakları savurdu ve devasa çenesiyle birini sıkıştırdı. Ayağa kalktı, başını salladı, sonra da artıkları tükürdü. Kükremesi Niamh'ın kanını dondurdu ve ardından pençesinin devasa bir hamlesiyle ellerini önlerinde sallayan ve hisleriyle görmeye çalışan üç düşmanı yere serdi.

Ivy House uyandı.

İçeriden çılgınlık yükseldi. İkinci katın camları kırıldı. Biri pencereden atladı. Onu bir başkası izledi. Üçüncü kattan havaya fırlatılan ağırlar Niamh'ın görmediği bir ucanı yakaladı. Yaratık çırpınarak yere düştü.

Evden başka bir patlama daha yayıldı, bu seferki göğüs hizasından tüm çevreye yayılıyordu. Dartlar zehir, uyku ilacı ya da kim bilir ne ile uçlandırılmıştı. Niamh'ın vücudundan sanki bir hayaletmiş gibi geçip diğer tarafta yeniden cisimleştiler. Aynı şey Austin, Edgar ve Earl'e de oldu.

İstilaçıların böyle bir şansı yoktu. Ani yaralarına dokunmak için uzandılar, kafaları karışmıştı. Birer birer dizlerinin bağı çözüldü. Yalpaladılar, kendilerini dik tutacak bir şeye uzandılar. Teker teker toprağa çarptılar.

Austin Steele olan kutup ayısı bariz bir şaşkınlıkla etrafına bakındı. Bir adamın içine doğru eğildi ve ellerini uzatarak onlara baktı. Vücuduna dokunuyordu. Yukarı baktı ve Niamh pencereleri o zaman fark etti. Her biri mavi, derin ve sabit titreşiyordu.

Jessie Ivy House'un efendisi rolünü üstlenmişti. İyi ya da kötü, artık o sihri içinde taşıyordu.

OceanofPDF.com

OTUZ BİR

"OH MAN, harika hissediyorum. Sanki bir mili süper hızlı koşabilirmişim gibi." Evin içindeki durumu anlamaya çalışarak geçitlerde koştum. Diğerlerinin yanına gitmem gerekiyordu ama hangi çıkıştan çıkacağımdan emin değildim. Büyüyü nasıl kullanacağımı henüz bilmiyordum, bu yüzden dışarı çıkmak için savaşıma hazır değildim. Hâlâ gizlice çıkmam gerekiyordu.

Görüş alanlarından birine göz attım. İki bacak yerde yatıyordu, baş açıkça duvarın yanında ve görüş alanının dışındaydı. Hareket etmiyordu. "İğrenç."

Sonraki iki oda boştu.

Bütün ev boş gibiydi. Bunun nasıl emin değildim. O kristali aldıktan ve gerçekten sinir bozucu gıdıklanma hissini yaşadktan hemen sonra davetsiz misafirlerin varlığını hissetmişim. Gıdıklanmaktan nefret ederdim.

Ama şimdi...

Birinci kat temizdi, bu yüzden ter bile dökmeden merdivenleri çıktım. Gençliğim olsa deli gibi sırtırdım. Orta yaştaki ben ise kasap faturasını merak ediyordu. Merdivenleri bir çırpıda çıkabilmek için neyi takas etmişim?

Üst katta daha fazla "yakalanan" insan var. Çok daha fazla. Ve sonra nedenini anladım.

"Hayır! Aman Tanrım, hayır. Hayır!" Görüntü küresinden geri çekildim ve bir an için durakladım.

Bebekler canlıydı. Ve görünüşe göre bıçak taşıyan, kırmızıya bulanmış ya da sıçramış, şüphelendiğim kadar kabus gibiydiler.

"Hayır, hayır. Bebekler hakkında bir şart koşmalıydım!"

Merdivenlerden tekrar koşarak indim, bir geçitten diğerine geçtim, içgüdüsel olarak onları avucumun içi gibi biliyordum ve evden çıktım

aynı arka kapıdan girdim. Sıkıca kapattım. O korkunç bebeklerin dışarı çıkmasını istemiyordum.

Gece o kadar yoğundu ki katı bir his veriyordu. Aniden aysızlaşan gökyüzünde hiçbir yıldız parıldamıyordu. Arka bahçeye hiç ışık sızılmıyordu. Her nasılsa, yine de görebiliyordum.

Austin -insan versiyonu- bir grup yüzükoyun yatan figürün arasında durmuş, gerçek olduğundan emin değilmiş gibi vücudunu sıvazlıyordu. Niamh ve Edgar birbirlerine sokulmuş, konuşuyorlardı. Bunun dışında savaş alanı ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Düşenler hareket etmiyordu. Savaş çığlıkları ya da iniltieler duyulmuyordu.

Midem bulandı. Bunun düşman için ne anlama geldiğini anlamıştım. Niamh haklıydı, her şeye rağmen ihtimaller gayet iyiydi. Ekibimin son derece sansasyonel olduğu açıktı. Bizim için yaşın hiçbir anlamı yoktu. Hâlâ kık tekmeleyebilir ve isimler alabilirdik.

Ama...

Korku içime işledi. Bay Tom hiçbir yerde .

Evi tarayıp taramadığını merak ederek gökyüzüne baktım. Kanatlı bir şekil mürekkep gibi karanlıkta süzülüyordu, kanatları güçlü ve emindi, havayı dövüyordu. Hareketleri neredeyse tembelceydi. Hiçbir şeyi kontrol etmiyordu. Çalınmış zikzaklardan, iniş ve çıkışlara kadar, keyifle uçtuğu belliydi.

Tuttuğumu bilmediğim bir nefes serbest kaldı.

Hızlı hareket ederek -çünkü yapabiliyordum- Edgar ve Niamh'ın yanına koştum, işlerin durumunu iki kez kontrol etmem gerekiyordu. Sonra etraflarında koştum. Sonra bir aşağı bir yukarı zıpladım. Ve kendimi biraz çınlattım.

"Lanet olsun!" Yumruklarımı sıktım. "Gündelik durumlarda altıma işememeyi sormayı unuttum! Bu saçmalık. Bu bir veri olmalıydı."

Niamh yavaşça bana döndü, yüzünde kızgınlık vardı. Öncekiyle tamamen aynı görünüyordu.

"Sorun nedir?" Tereddütle sordum, kutlamaya çok mu erken başladım diye merak ediyordum.

Göğsünü işaret etti. "Diğer memeyi geri aldım! Ne zahmet ama."

Şöyle bir baktım. Keşke bakmasaydım. "Evet... güzel ve canlılar. Yani bu senin için iyi bir şey."

"Whoopdeedoo. Şımarık olmalarından bana ne? Oradalar. Bu sinir bozucu."

"Görünüşümüz değişmemiş ama dövüş yeteneklerimiz ve genel sağlığımız açısından gençliğimizi geri kazanmışız gibi görünüyor." Edgar sırttı, dişleri nasıl baktığına bağlı olarak ya çok güzeldi ya da gerçekten korkutucuydu.

"Oh yani..." Gülümsememe engel olamarak yüzümü yokladım. "Ben de mi?"

"Evet, sen de," dedi Edgar, gülümsemesi korkuyla karıştı. "Görünüşe göre siz ve Ivy House aynı sayfadasınız. Tebrikler, efendim."

Kaşlarımın çatıldığını hissettim, acaba "usta" derken bir tür şaka mı yapıyordu diye düşündüm ama sormaya fırsatım olmadı. Austin zarif adımlarla yaklaştı, kasları iri gövdesinde bir senfoni gibi oynuyordu. Bakışları üzerime düştü, yüzümde gezindi ve sonra vücudumda aşağı doğru ilerledi.

"Neye benziyorum?" diye sordu biraz şaşkınlıkla.

"Hepimiz aynı görünüyoruz," dedi Niamh. "Sadece daha genç hissediyoruz. Görünüştünüzü geri kazanmak istiyorsanız bir dahaki sefere iyi şanslar."

Edgar pırıl pırıl, keskin dişli bir gülümsemeyle, "Görünüştümü geri kazandım, bundan eminim," dedi.

"Çünkü çirkinlik sana yakışıyor," dedi Niamh.

"Neden hissediyorum..." Austin esnedi. Şu anda pek de özel olmayan kısımları da dahil olmak üzere her yeri esnedi.

Niamh irkilerek uzaklaştı ve kaşlarını çattı. "*Tanrım*. Bu şeyin kendi zaman dilimi var. Git pantolonunu al ve onu sakla. Neredeler? Ben getiririm."

"Açıklamak için beni bırakma..." Edgar, Niamh'ın uzaklaşmasını dehşet içinde izledi.

"Neden kendimi... daha güçlü hissediyorum?" Austin'in sesi sertti. "Neden daha hızlıyım?"

Ellerimi açtım. "Hepimiz öyleyiz."

"Bu da mantıklı, çünkü *hepiniz* bu evin efendileri ya da koruyucularısınız. Siz onun bir parçasısınız. Ben değilim. Neden ben bundan faydalanıyorum?"

Niamh hemen geri döndü ve Austin'in eşofmanlarını ona fırlattı. "Çünkü Jessie'yi koruduğunu gösterdin. Evin seçilmişlerini saf bir yürekle korudun ve bu yüzden artık evin bir parçasısın. Onu takip edeceğini söylemiştin. Sen de onu takip ettin. Ne dilediğine dikkat et."

Çok yavaş bir şekilde ona döndü. Kollarımdaki küçük tüyler diken diken oldu.

Yukarı.

"Onu koruyacağımı söyledim. Bu büyüü istediğimi söylemedim."

"Anlamıyorum. Sorun nedir?" diye sordum. "Büyü sana yardım ediyor."

Hafifçe eğilerek bana baktı. Kocaman elleri yumak olmuş ve vücudunun her yerinden kaslar fişkırmıştı. Ondan güç fişkıırıyordu. Sırtıma tırmanıyor ve omurgamı eğmekle tehdit ediyordu. Bakışlarını tutmak fiziksel olarak acı vericiydi. Neredeyse imkânsızdı.

Ama başka tarafa bakmadım.

"Size yardım edeceğimi söyledim. Ama bu işe gireceğimi söylemedim..." işaret etti. "...*bu*. Bu büyüye ihtiyacım yok. Gençlik pınarına ihtiyacım yok. Bu tuzağa ihtiyacım yok."

"O zaman kendini bu işe bulaştırmamalıydın," dedi Niamh umursamaz bir tavırla. "Bu Jessie'nin suçu değil. O senin. Eğer bunu göremeyecek kadar aptalsan, o zaman..."

Hareket gelmeden önce hissettim.

Austin ve Niamh arasında pembe bir duvar oluştu. Bunu benim yaptığımdan oldukça emindim (pembeyi her zaman sevmişimdir) ama nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Austin'in eli ona doğru uzandı, yakalamak için açıktı ve bir anlık bir bakış attı. Sanki büyük bir çaba harcamış gibi yavaşça geri çekti ve yan tarafına doğru itti.

Nefes verdi ve nedenini hissedebiliyordum. Yine, nasıl olduğu hakkında bir fikrim yok. Öfkesi onu dikişlerinden patlatmaya çalışıyordu. İçindeki karanlık, algılanan bu hafiflikle mücadele etmek için saldırmaya çalışıyordu. Göstermediği korkuyla savaşmak için.

Burada ikimize de neler olduğunu bilmiyordum ama onun korkunç derecede huzursuz olduğunu biliyordum. Evi korumak için değil, beni korumak için işe girmişti ve bir şekilde ipler kopmuştu. İhanete uğramış hissediyordu. Dünyası alt üst olmuştu ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Onu suçladığımı söyleyemezdim. Bu pazarlığa ben girmiştım, o değil. Görünüşe göre o da bu kargaşanın içine çekilmiş bir izleyiciydi.

"Git," dedim elimi koluna koyarak. İrkildi ve ben de dokunuşumu geri "Git," diye tekrarladım. "Neler olduğunu bilmiyorum ama anlayacağım ve sonra seni nasıl özgür bırakacağımı bulacağım, tamam mı? Bir yolu olmalı."

Bakışları benimkilerle birleşti ve uzun bir süre öyle kaldı. Yumuşak bir iç çekti ve hafifçe başını salladı.

Bir an sonra devasa bir kutup ayısı bahçede koşuyor, çiçekleri eziyordu. Bunun kasıtlı olduğundan şüphelenmiştim. Labirentin kenarından hızla geçip diğer taraftan çıkmak için savaştığında ve ortada büyük bir pist açtığında bunun kasıtlı olduğunu *anladım*.

"Bu tamamen yersiz," dedi Edgar. "Kulübesini ben dağıtmadım, değil mi?"

Niamh elinin tersiyle itti. "Hayatında yeni bir meydan okuma istedi, sadece bunu henüz kendine itiraf etmedi. Ona zaman verin. Kendine gelecektir. Gel hadi. Yapmamız gereken ciddi bir temizlik var."

Edgar, "Ben gidip mezar kazmaya başlayayım," dedi ve sonra bir böcek sürüsüne dönüştü.

"*Blech!*" Geriye doğru tökezledim. "İğrenç."

"Sorun değil, seninle karşılaşmaz." Niamh arka kapıya doğru yöneldi.

"Hayır, hayır. Orada bir bebek istilasası var. Bu gece senin evinde kalalım."

OceanofPDF.com

OTUZ İKİ

NIAMH bebeklere karşı duyduğum dehşete Austin'e karşı olduğundan daha hoşgörölü davranmadı. Bir sürü isim takma ve histeriklerimle ilgili yorumlardan sonra, bebekleri korku odalarına geri götürmek için birlikte çalışmıştık.

Birlikte çalıştık derken, arkasına saklandığımı ve onları (bir dereceye kadar) kontrol etmem için benimle konuşmasına izin verdiğimi kastediyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kendi kendilerini imha etmelerini sağlayamıyordum. Bu bir tasarım hatasıydı, bundan emindim.

Bebekler odalarına kilitlendikten sonra, evi düzene sokmanın zamanı gelmişti. Ki bu pek çok açıdan iğrençti.

Bebekler kendi paylarına düşen katliamı yapmışlardı -ki bu bana hayatımın geri kalanında kâbuslar yaşatacaktı- ve ev de geri kalanını halletmiş, üzerlerine oklar yağdırmış, avizeleri üzerlerine düşürmüş ve sinir bozucu başka yollarla onları ortadan kaldırmıştı. Wraith'in vücut zırhı bulunmuştu, ancak görünüşe göre bu yaratıklar geleneksel bir şekilde öldürüleliyordu. Muhtemelen kaçabilen tek şey buydu. Bu şeyi bir şekilde kontrol edebilmem gerekiyordu ama gerçekçi olmak gerekirse sadece bana düşman olup olmayacağını merak ediyordum.

Dışarısı daha kötüydü. Dört müttefikim kendi katliamlarını yaratmışlardı. Şikayetçi değildim, çünkü beni kurtarmışlardı, ama Tanrım, bu iğrençti. Ahlaki açıdan belirsiz olduğundan bahsetmiyorum bile. Kötüleri yeni toprak dinlenme yerlerine taşıırken atıştırmalıklarımı midemde tutamadım ve uzun yıllar boyunca burada kaç kişinin kalıcı dinlenme yerini bulduğunu merak ettim.

"Şimdi." Niamh saçlarını yüzünden sildi, duyguları memnun ve tatmin olmuştu. Sadece Austin'i değil, herkesi okuyabildiğim ortaya çıktı. Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildim. Kendimi onlara karşı sorumlu hissetmeme neden oluyordu. Zaten çocuğumu göndermiştim, bir de yetişkin çocuklara bakmak zorunda kalmak istemiyordum.

Oturma odasına doğru yürüdü, duruşu düzgün, adımları hafif ve zarifti.

"Hâlâ yaşlı görüldüğün için kızgın mısın?" Onu takip ederek sordum. "Hayır, hayır!" Bay Tom elinde çarşafarla içeri koştu.

"Mobilyaları kirletmeyin!" "Neden olmasın? Bu sana yapacak bir şey verir," diye karşılık verdi Niamh.

"Çekilmez kadın," diye mırıldandı, kadın bir koltuğa yığılmadan hemen önce üzerine beyaz bir çarşaf örttü. "Antikalara hiç saygısı yok."

Niamh, "Ah tabii, nasıl görüldüğüm umurumda bile değil," diye cevap verdi. "Bu işi yapmak için gerekli araçlara sahibim ve bu bir nimet, öyle olmadığını söylemeyeceğim. Emekli olmaktan mutlu olurdum, ama şimdi, hızlı şeritteki hayatın tadını bir kez daha aldıktan sonra... Bunu da o kadar umursamıyorum. Sanırım her iki dünyanın da en iyisine sahibim."

Bay Tom benim için bir sandalye, sonra da kendisi ve Edgar için iki sandalye daha kapladı.

-Henüz içeri girmemişti ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

Çok geçmeden elinde son derece cilalı gümüş bir tepsiyle döndü. "İçecekler?"

Edgar arkasından böcek sürüsü şeklinde uçarak geldi.

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır, Edgar. Evde böcek yok. Kesinlikle olmaz."

"Tanrı'ya şükür söyledin. Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi Bay Tom, Niamh'ın önünde durup ona biraya benzeyen bir bardak uzattı ve bana doğru ilerledi. Ben de bir bardak şarap aldım. Anlaşılan kendimiz için seçim yapmamıza izin verilmiyordu.

Edgar'ın içkisi de koyu kırmızıydı ama şarap değildi ve bu gerçek üzerinde fazla düşünmek istemedim.

"Öhö," dedi Niamh ve selam verdi. "Yeni başlangıçlara."

Bay Tom burnunu çekerek, "Aynada eski halimi görmek isterdim ama dilenciler seçici olamaz sanırım," dedi ve odadan çıktı.

Niamh arkasından seslendi: "İnan bana, gençlik bile o serseriye yardım etmezdi."

"Sihrini test ettin mi?" Edgar içkisinden dolayı bıyıkları kızarmış bir halde bana sordu.

Bardağımı yere bıraktım, aniden içindekilerle ilgilenmemeye başladım.

"Sihrimi nasıl test edeceğimi bilmiyorum," diye cevap verdim. "Dürüst olmak gerekirse kendimi farklı hissetmiyorum. Demek istediğim, vücudum daha genç hissediyor, ki bu inanılmaz, ama... hepsi bu. Hissettiğim tek değişiklik bu."

"Biraz zaman tanı," dedi Niamh. "Yorgunsun ve bunların hepsi yeni."

Bay Tom elinde beyaz bir sıvıyla dolu portakal büyüklüğünde bir şarap kadehiyle oturma odasına yeniden girdi. "Kendini farklı hissedeceğini hiç sanmıyorum," dedi. "Evin seni seçmesinin nedeni de bu, bundan eminim. Farklı hissetmek bir yanılsama olurdu. Artan gücünüze ve prestijinize karşı duygusal bir tepki olurdu. Kendin gibi hissetmek, kendin *olduğun* anlamına gelir."

"Şimdi sana büyüü nasıl kullanacağını öğretmemiz gerekecek," dedi Niamh. "Ne yazık ki sadece Earl bu konuda bir şeyler biliyor ve erkek ve kadın versiyonları tamamen farklı."

"Bir öğretmene ihtiyacı olmayacak." Edgar boş bardağını yanındaki masaya koydu. "Ev seçer ve ev sağlar. Büyü onun içinde doğal olarak gelişecek. Bir kullanım kılavuzuna değil, açık bir zihne ihtiyacı olacak."

"Evet, geçiş tamamen doğal olacak," dedi Bay Tom. "Çünkü o doğal biri."

Niamh, "Bir dahaki sefere biri doğal dediğinde hepimiz bir atış yapalım," diye mırıldandı.

Kapı zili çaldı, evin içinde yankılandı. Dışarıda bir yabancı bekliyordu, bunu hissedebiliyordum.

"Lütfen, izin verin," dedi Bay Tom, kelimenin tam anlamıyla koltuğundan fırlayarak.

"Sence daha ne kadar sırf yapabildiği için zıpzıpa binmiş bir çocuk gibi davranacak?" Niamh o odadan çıkarken sordu.

"Gerçekten konuşamıyorum. Tekrar diğer formuma dönüşmek iyi hissettiriyor," dedi Edgar. "Bu gerçekleşmeden önce öleceğimi düşünmüştüm."

"Neden yeteneğini kaybettin?" Ona sordum.

"Yaş," diye cevap verdi, parmakları kucığında birbirine dolanmış, eklemleri eskisi gibi yumrulu. "Çok fazla enerji gerektiriyor ve altı yüz yaşına geldiğinde... dağılmaya başlıyorsun. Artık bir arada tutamıyorsun. Yedi yüze geldiğimde tabiri caizse kazım pişmişti."

"Altı...ty, demek istiyorsun? Altı..."

"Jessie." Bay Tom başını tekrar içeri uzattı, gözleri gergindi. "Kapıda birkaç memur var."

"Ne?" Ayağa kalktım, biraz bile kasılmadım. Her şeyi aynı hizada tutmak için mücadele etmeye ya da küçük bir inilti çıkarmaya gerek duymadan öylece ayağa kalktım-

her şey birlikte çalışıyordu. Çok garipti. Ve harikaydı.

"Memurlar."

"Ne istiyorlar?" Niamh öne doğru oturdu.

"Hayır, hayır." Bay Tom elini sallayarak onu uzaklaştırdı. "Sen değil. İşleri daha da kötüleştireceksin."

"Neden? Bu kasabadaki Dick polisleriyle iyi bir ilişkim var," dedi kızgın bir şekilde.

Edgar gülmeye başladı. "İki ayda bir sarhoşluk ve düzensizlikten tutuklanıyorsun."

"Bunun tek nedeni Chuck'ın espri anlayışının olmaması. Başka kimse beni getirmiyor."

Kapıya yaklaştığımda verandadaki adamları gördüm; yüzleri sert, ağızları asık ve başparmaklarını kemerlerine sokmuşlardı.

"Evet, memur beyler?" Dehşet midemi sıkıştırırken sordum. Daha yeni bir grup insanı ormana gömmüştük. Bu kadar çabuk öğrenmiş olabilirler miydi? Arka bahçeyi görebilecek kadar yakın komşularım yoktu ama belki de birileri etrafta drone uçuruyordu?

En yakındaki polis, otuzlu yaşlarının başında çilli yüzlü bir adam, başıyla selam verdi. "Bu evle ilgili bir gürültü şikâyeti aldık hanımefendi."

"Gürültü şikayeti mi?" Niamh arkamdan, sahanlığın altındaki kemerin yanında durduğunu söyledi. Onun beni takip ettiğini bilmiyordum. "Kim ihbar etti? Bu mahallede ispiyoncular dikiş yer. Şu yaşlı mavi saçlı Betty Turnable mıydı? Bana sorarsan yeni bir hobiye ihtiyacı var. Sadece deliler taş boyar."

"Bu, onları atan insanlar hakkında ne söylüyor?" Bay Tom dişlerinin arasından konuştu.

"Hepiniz... parti mi veriyorsunuz?" Memurun gözleri dağınık saçlarıma, muhtemelen yanağımdaki ve kıyafetlerimdeki kire ve evin kalbinden çıkarken takıldığı yerden gömleğimdeki küçük yırtığa takıldı.

"Oh hayır. Hayır-iyi, biraz." Omuz silktim. "Bir bahçe partisiydi ama artık işimiz bitti. Herkes evine gitti. Çoğunlukla."

Polis bir adım geri çekildi ve yukarı baktı. "Çok karanlık görünüyor. Bir sundurma lambası almayı düşünebilirsiniz."

"Evet, efendim, elbette-"

Niamh, "Verandamızdaki ışığın sizinle bir ilgisi yok memur bey," diye seslendi.

Onu dışarıda tutmak için kapıyı biraz kapattım ve çocuklara gülümsedim. "Kusura bakmayın. İlaçlarını almamış."

"Bunu duydum!"

"Pekala." Öndeki polis biraz daha etrafına bakındı. Arkadaki ise gözlerini bana dikmişti. "Tamam. Sadece gürültüyü azaltın."

"Evet, efendim. Elbette efendim. Özür dilerim, efendim!"

"Onlara yalakalık yapma, biz yanlış bir şey yapmadık," dedi Niamh.

"Çenenin kapatır mısın, kadın? Daha yeni gömdük-"

Bay Tom'u tekmeledim. İkisinin her zaman ayrı tutulması gerekiyordu.

Bu son derece açıktı.

Verandadan çıkarken polislere el salladım, içlerinden biri biraz tökezledi ve kaldırımdaki arabalarına bindiler. Kapıyı kapatmadan önce, kenarda duran bir figür fark ettim. O kadar hareketsiz duruyordu ki, zihnimin bana oyun oynayıp oynamadığını merak ettim, ama onu bir kez fark ettikten sonra, yardım edemedim ama sıfırladım.

Özel dikim siyah bir takım elbise giymiş, siyah gömleğinin açık, elleri cebinde duruyordu. Siyah saçları geriye doğru taranmıştı ve koyu renk keçi sakalı yakışıklı yüzünü süslüyordu. Üzerindeki tek renk, pahalı takım elbisesinin içine dekoratif bir şekilde sıkıştırılmış kırmızı bir cep fularıydı.

Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. Elini kaldırdı, avucunu öptü ve sonra bana doğru üfledi. Esen rüzgârla gelen öpücük değildi, sanki kulağımın dibinde söylemiş gibi kelimelerdi.

"Bazen bir bayanın ihtiyacı olan tek şey mükemmelliğe doğru küçük bir dürtmedir. Yakında seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Bununla birlikte, ortadan kayboldu. Bir dakika önce oradaydı, bir dakika sonra gitti. Yutkundum ve kapıyı kapattım.

"Betty'nin bizi çağıracağını sanmıyorum," diyordu Bay Tom oturma odasında. "Bodrumunda tuttuğu golem bazen uluma nöbetleri geçiriyor. Bunun için dikkat çekmek istemez. Bizim kötü tarafımıza düşmek istemez."

Niamh öfkeyle, "Biri aradı," dedi.

Sarmaşık Evi'nin mülk sınırının hemen ötesinde duran uzun boylu, esmer ve yakışıklı yabancıнын o olduğuna dair şüphelerim vardı. Mesajını iletmek istiyordu ama evin neler yapabileceğini çok iyi biliyordu. Benim arazime girerek şansını denemek istememişti.

Elliot Graves olup olmadığını merak ettim. Bay Tom'a ve diğerlerine söylemeli miyim diye düşündüm.

Ama gerçekten, bu durumda ne işe yarayacaktı ki? Beni tehdit etmemişti. Aksine, büyüü alma kararımı onayladığını ifade etmişti. Görünüşe göre düzenlemeye yardım ettiği bir hareket.

Ayrıca, gözlerim düşmeye başlamıştı. Bu gece onları doldurmam gerektiğinden şüpheliydim. Yarın her zaman vardı. Adamın acelesi varmış gibi görünmüyordu.

Kısa bir süre sonra yatağıma uzandığımda, bu yeni hayattan ve artık parmaklarımın ucunda olduğu anlaşılan sihirden emin değildim, kendimi şimdiye kadar tüm delirmelerim sırasında yanımda olan tek adama ulaşmaktan alıkoyamadım. Niamh zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti ve muhtemelen buna saygı duymalıydim ama tüm bunların en az benim kadar berbat olduğunu düşünen bir arkadaş'a ihtiyacım vardı. Onun hâlâ o arkadaş olduğunu umuyordum.

Austin'e mesaj attım: *Sertleşme konusunda iyi bir iş çıkaramadım. Dışarıdaki temizlik sırasında üç kez kustum. Ve bebekler öylece kapanmadı. Onları yapmak zorunda kaldım. Bir efendi istemediklerine karar verip bilinçleri geri geldiğinde ve beni öldürmeye çalıştıklarında ne olacak?*

Mesaj ekranına baktım, yazdığını gösteren üç küçük noktayı arıyordum. Mesajı görüp görmediğini bile merak ediyordum.

Bir süre sonra içimi çektim ve telefonumu şarj yuvasına yerleştirdim. Uzun ve tamamen berbat bir gece olmuştu. Bu yeni hayata alışmak biraz zaman alacaktı.

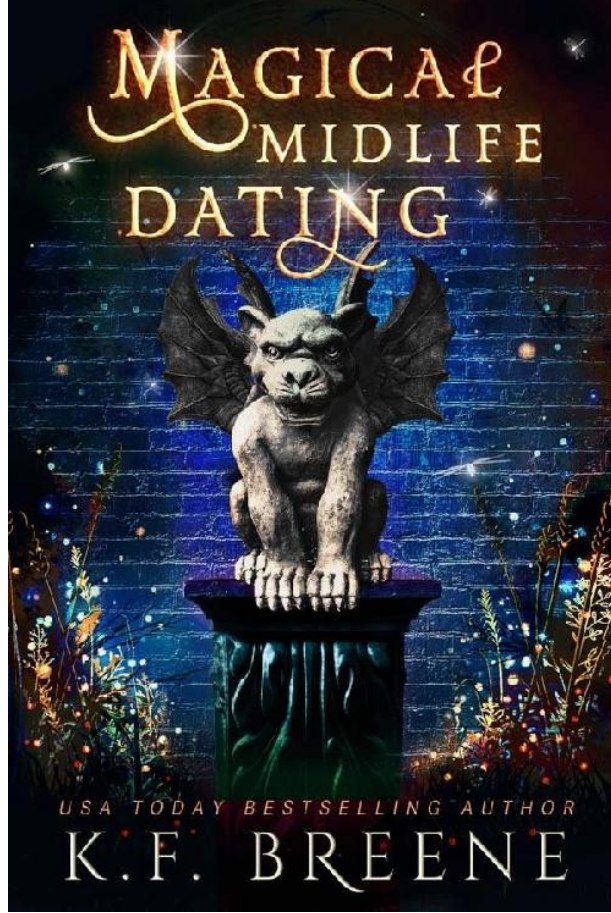
Uyku beni çekip almadan önce, kapalı göz kapaklarımda ışık parladı. Telefonum bir mesajla aydınlanmıştı.

Büyünün cesur kısımlarına karşı sertleşeceksin, buna inancım tam. Sen hayatta kalan birisin. Bebekler konusunda emin değilim. Orada mahvolmuş olabilirsin. Seni tanımak güzeldi. ;)

Güldüm ve telefonu yerine koymak için uzandım. Dürtüyle sırtımı yokladım. Orada kanatlar var mıydı? Yoksa büyü'nün bu yönü anlaşılmaya dahil edilmemiş miydi? Ve sihri talep etmeme yardım eden dört sihirli insanın sıkıntılı düşüncelerini dinlemekten başka ne yapabilirdim? Çok fazla sorum vardı. Çok fazla bilinmeyen vardı.

Roma bir günde inşa edilmedi. İlk işimiz biraz uyumaktı. İki numara bebek odasını havaya uçurmaktı. *Sonra* elimi taşın altına koyacak ve gerçekten ne yapabileceğimi bulacaktım. Tercihen o uzun boylu, karanlık yabancı toplantı için geri gelmeden önce.

Jessie ve ayak takımı ekibinin bundan sonra ne yapacağını görmek ister misiniz? Daha fazla komik ve tuhaf Ivy House maskaralığı için Büyülü Orta Yaş Randevusu'[nu buradan](#) ön sipariş verin!

En sevdiğiniz dizilerle ilgili haberlerin yanı sıra benim hayat üzerine çok renkli düşüncelerimi mi istiyorsunuz? Belki de sadece hayattaki şakaların popo kısmına şahit olmak istersiniz (o benim. Popo benim)... Otuz binden fazla kişiye katılın ve bültenime kaydolun!

İçeride olmak güzel.

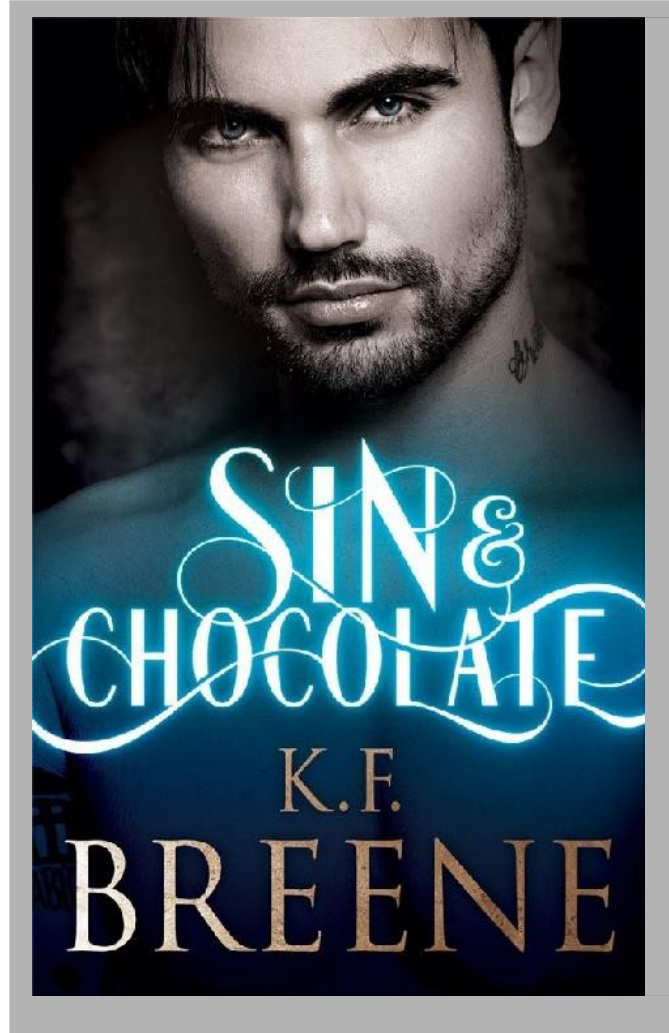
[Kaydolmak için buraya tıklayın.](#)

DEĞERLENDİRMELER sarılmak gibidir - bazen gariptir ama her zaman takdir edilir

<3

OceanofPDF.com

SIN & ÇİKOLATAYI DENEYİN

Washington Post ve Amazon Listelerinde çok satan San Francisco'nun Yarı Tanrıları serisinin ilk kitabı *Günah ve Çikolata*'ya göz atın...

Bazı insanlar yücelik için yaratılmıştır.

Bu insanların hayatında genellikle çok fazla drama vardır. Drama olmadan mutlu olurum. Hiçbir yerin unutulmuş bir köşesinde yaşamamın bir nedeni var: anonimlikte güvenlik vardır. Geçinmek için yeterince sorunum var.

Ama gücün doruğundaki günahkâr seksi yarı-tanrı Kieran hayatıma girdiğinde, bir anda tüm dünyam alt üst oldu.

Ölümçül bir sır saklıyor, değer verdiği her şeyi yok edebilecek bir sır. Kurtuluşunun anahtarının ben olduğumu düşünüyor ve intikamını almasına yardım etmemi istiyor.

Ayrıca bedenimi içten dışa yakan bir tutkuyla beni istiyor.

Onu görmezden gelmek imkânsız ama bir geceliğine bile olsa arzularıma boyun eğmek beni hayatta kalamayacağım bir tehlikenin içine iter.

Drama hakkında ne dediğimi hatırlıyor musun? Şimdi boğazıma kadar batmış durumdayım ve kaçmalı mıyım yoksa savaşmalı mıyım emin değilim.

[Burada](#) deneyin

OceanofPDF.com

DAHA FAZLA PARANORMAL KADIN KURGUSU!

Orta yaş ya da sonrasında olan ve macera arayan kadınlar hakkında daha fazla hikaye mi arıyorsunuz?

Tabii ki öylesin! :D

New York Times, USA Today ve Wall Street Journal'ın çok satan yazarlarından daha fazla harika okuma için web sitemize göz atın.

<https://www.paranormalwomensfiction.net/>

Kitaplar Dahil:

Denise Grover Swank "Let it all Burn"

KF Breene "Magical Midlife Madness"

Eve Langlais "Halfway There"

Robyn Peterman "It's a Wonderful Midlife Crisis"

Shannon Mayer "Grave Magic Bounty"

Jana DeLeon "Wrong Side of Forty"

Deanna Chase "Witching For Grace"

Kristen Painter "Sucks to be Me" Elizabeth

Hunter "Suddenly Psychic"

Michelle M Pillow "İkinci Şans Büyüsü"
Mandy M Roth "Cloudy With a Chance of Witchcraft"
Darynda Jones "Betwixt"
Christine Gael "Yanlışları Yazmak"

OceanofPDF.com

K.F. BREENE TARAFINDAN DA

San Francisco'nun Yarı

Tanrıları Günah ve Çikolata

Günah ve Büyü

Günah ve

Kurtuluş Günah

ve Ruh

Sin & Lightning - şimdi ön sipariş verin

Ateş ve Buz Üçlemesi (DDVN Dünyası)

Ateşte Doğanlar

Ateşte

Yükseldi

Ateşte Kaynaştı

Büyülü Kargaşa Üçlemesi (DDVN Dünyası) Doğal

Cadı

Doğal Büyücü Doğal

Çift Büyücü

Savaşçı Fae Düeti (DDVN Dünyası)

Kapana Kısıldı

Prences

Savaşçı Günlükleri

Seçilmiş Av

Gölge

Topraklar

İstilas

Kuşatma Ele

Geçirildi

Karanlık Serisi

Karanlığın İçine

Elementlere Karşı Cesaret

Jiletin Ucundaki
Şeytanlar
Konsey
Gölge Gözcüsü Jonas
Charles
Jameson

Tek Başına
McKinley'in Köşkünün Sırrı

Cenneti Bulmak
Mükemmelliğin
Kaderi Bağlılığın
Kaderi

Döngüde kalmak ister misiniz?

Yeni sürümlerden İLK siz haberdar olmak için [kaydolun](#). Ayrıca sadece bültene özel bonus içeriği ÜCRETSİZ alın. [Kaydolmak için buraya tıklayın](#).

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

K.F. Breene, *Wall Street Journal*, *USA Today*, *Washington Post*, *Amazon En Çok Satanlar* ve Kindle Store'da 1 numarada yer alan paranormal romantizm, şehir fantezisi ve fantastik romanların çok satan yazarıdır. Üç milyondan fazla kitabı satılan yazar, sihir ve geceleri yaşananlar hakkında hikâyeler kaleme almadığı zamanlarda şarabını yudumluyor ve saçmalıklar planlıyor. Kocas, iki çocuğu, tuhaf köpeği ve iş dışı koşu bandıyla Kuzey Kaliforniya'da yaşıyor.

Haberleri asla kaçırmayın! [Buradan](#) kaydolun!

Onunla kişisel olarak sohbet etmek için Facebook okuyucu grubuna katılın: [_ Kitap Grubu](#) Paylaşımlarını Instagram'da bulabilirsiniz: #kfbreene

İletişim bilgileri:

www.kfbreene.com

kfbreene@gmail.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.